

EDITURA GAROFINA

Marius IANUȘ

S-a născut în Brașov la data de 24 decembrie 1975.

Locuiește în Gura Humorului, Bucovina.

A publicat mai multe cărți, a condus două cenacluri și a înființat o mișcare literară și două reviste de cultură, la București și la Chișinău.

În anul 2010 și-a renegat toate scrierile publicate până la acea dată și a hotărât să trăiască o viață nouă, prin Hristos, cu Hristos și în Hristos.

“Marius Ianuș este poate cel mai cunoscut poet român lansat după 1989. A creat modă cu versurile sale anarhiste, șocante, nihiliste, triste. A condus cenacluri literare și a publicat mai multe volume de poezii, a fost imitat și adulat, a devenit lider de generație literară. De curând, s-a schimbat radical. L-a descoperit pe Dumnezeu și este alt om.”

Daniela ȘONTICĂ – *Lumina*.

Protestez împotriva tuturor formelor de identificare electronică a produselor și a oamenilor. Acestea vor duce la pecetuirea cu pecetea fiarei, despre care vorbește Sfântul Ioan, în al 13-lea capitol al Apocalipsei. Cele trei linii duble mai lungi de pe codurile de bare ale produselor sunt citite de scanner ca fiind cifra șase. Iar Apocalipsa spune clar că acesta este numărul fiarei. Nu primiți actele biometrice! M. IANUȘ

Marius Ianuș

O noapte și o dimineață

EDIȚIA A DOUA, REVIZUITĂ ȘI ADĂUGITĂ

«Erau împreună Simon-Petru și Toma, cel numit Geamănul, și Natanael, cel din Cana Galileii, și fiii lui Zevedeu și alți doi din ucenicii Lui.

Simon-Petru le-a zis: „Mă duc să pescuiesc.” Iar ei i-au zis: „Mergem și noi cu tine.” Și au ieșit și s-au suit în corabie și în noaptea aceea n-au prins nimic.

Și făcându-se dimineață, Iisus a stat la țarm; dar ucenicii n-au știut că este Iisus.

Și le-a zis Iisus: „Fiilor, nu cumva aveți ceva de mâncare?” Ei l-au răspuns: „Nu.”

Iar El le-a zis: „Aruncați mreaja în partea dreaptă a corabiei și veți afla.” Au aruncat-o și nu mai puteau s-o tragă de mulțimea peștilor.

Și a zis lui Petru ucenicul acela pe care-l iubea Iisus: „Domnul este!” Iar Simon-Petru, auzind că este Domnul, și-a încins haina, căci era dezbrăcat, și s-a aruncat în apă.»

(Ioan 21, 2-7)

Înalt Preasfinției Sale Mitropolitul Serafim,
Părintelui Savatie de la Noul Neamț,
Părintelui Gabor Codrea de la Verona,
Părintelui Ioan V. Argatu de la Fălticeni,
Părintelui David de la Râșca,
Părintelui Laurențiu Milotoiu de la Săcele,
Părintelui Serafim de la Râșca,
Părintelui Gheorghe Loghinoia de la Bogdănești,
Maicii Eufrosina de la Cămărzani,
Sorei Eugenia de la Sfântul Ioan cel Nou,
Fratelui Vasile de pe blogul Saccsiv,
Fratelui Gabriel, de pe blogul Apologeticum,
Fratelui Ciprian Voicilă,
Fratelui Danion Vasile,
Danielei Șontică de la Lumina,
lui Augustin Păunoiu de la Lumina și
Danielei Micuțariu de la Monitorul,
cu drag această carte.

Momente, reportaje și schițe care au apărut în publicațiile
Lumina, *Monitorul de Suceava* și *VIP*
sau pe blogul <http://yanush.wordpress.com>.

Îmi reneg toate scrierile de până acum

Nu mai vreau să fac jocurile satanei.

Îmi reneg toate scrierile pe care le-am publicat până azi, cu excepția celor apărute din 2011.

Îmi cer iertare tuturor celor cărora versurile publicate de mine până acum le-au fost prilej de sminteală și aș vrea să iau păcatele la care i-au împins vorbele mele scrise și spuse pe alți oameni asupra mea.

Așa a spus Domnul nostru Iisus Hristos: „Cine nu este cu Mine este împotriva mea. Și cine nu adună cu Mine, risipește.”

Îi avertizez pe toți cei care m-au citit și pe toți cei care au trecut prin cenaclurile mele că, în afară de sinceritate, i-am împins numai la drăcovenii. Îi avertizez că există lad, iar ei sunt pe calea pierzaniei.

Îi chem pe toți pe drumul către Iisus Hristos, să înfrunte prigoana satanei și să-și salveze sufletele.

Prima versiune a acestui text a apărut pe Internet, în 20 aprilie 2010.

<http://yanush.wordpress.com>

Apărați-vă sufletele

În condițiile lumii actuale și a poftelor satanice spre care ne împinge ea, omul nu vede mai departe de lungul nasului. După ce s-a spart buboiul ateismului comunist, diavolul ne-a clocit-o iar, cum nu se putea mai rău. Viețuim într-o lume care nu ne lasă să trăim conform ritmului nostru interior, conform sufletului nostru, ci ne împinge continuu, într-un ritm nebunesc, în noi și noi capcane.

Dragi frați creștini, nu sunt cel mai în măsură să vă dau sfaturi, dar învățați din greșelile mele. Citiți „Pravila Albă” în care sunt sfaturile date căsătoriților de Părintele Arsenie Boca. Veți descoperi că aveți sau puteți avea lângă voi o legătură sacră cu o altă persoană, un miracol al cărui sens e să îi nașteți Domnului Dumnezeu noi suflete.

Legea care vine peste noi dinspre barbarii nesățioși ai Vestului nu e bună. Instituțiile europene le impun oamenilor căsătoriți să nu participe împreună la acțiuni comunitare. Vor să ne sfărâme și ultima za a străvechiului și bunului lanț cu care ne-am legat în fața lui Dumnezeu și să ne dăruiască libertatea lor diavolească, otrăvitoare, o libertate de drogați azvârliți încă de aici în cazanele cu smoală.

Credeți că e întâmplătoare finanțarea uriașă pe care o primesc homosexualii ca să ne scârbească public și să ne înfigă în minte scârboșeniile lor? Credeți că Occidentul nu are niciun plan când ne cere să scoatem icoanele din școli? Și capitalismul lor nu e un mijloc de înrobire a omului față de ban? Răul vine din toată această luptă stupidă pentru „eliberarea omului”.

De parcă Dumnezeu nu i-ar fi dat oricum omului

toată libertatea, cerându-i doar să aleagă binele!

Vin vremuri grele, „satana ne-a cerut să ne cear-nă”, dacă vrem să ne salvăm sufletele nu trebuie să cedăm niciun cuvânt din cele pe care ni le-au dat Domnul Iisus Hristos și Sfinții Apostoli. Nu vă abandonați căsătoriile. Nu îi lăsați să vă educe copiii în legea lor vrăjitoarească, satanică. Să rămânem strânși în jurul Credinței noastre. Dumnezeu să ne apere de cel viclean.

Diavolul a pierdut o luptă la Chișinău

Zece mii de oameni au ieșit pe străzile Chișinăului ca să ceară studierea în școlile Republicii Moldova a materiei „Bazele Ortodoxiei”. Se scâmbie satana într-un editorial al „Timpului de dimineață”: „găsesc aceste steaguri și cruci mai periculoase chiar decât pietrele ce zburau în Parlament la 7 aprilie 2009 — atunci, tinerii ieșiseră să-și apere viitorul, acum simt cum cineva vrea să ne ducă în trecut...”, spune o damă vopsită țipător, etalându-și *permanent*-ul de prostituată.

Asta se petrecea pe 8 mai, la nici o săptămână după ce trupele de șoc ale ortodoxiei, conduse de câțiva prieteni și cunoscuți ai mei, reușiseră să pună pe butuci mitingul homosexualilor, care urma să aibă loc pe 2 mai. De fapt, și alți oameni desprinși din spațiul ex-sovietic au reușit să se opună mutilărilor satanic-demente ale societății pe care ni le cere Bruxelles-ul... Lituaniienii au scos iar homosexualitatea în afara legii, chiar dacă sunt în UE. Așa că am putea să începem să ne dăm seama cât de pământul am fost când am înghițit tot rahatul politic-corect pe care ni l-a întins Occidentul.

Câte s-ar fi putut duce spre Dumnezeu în România imediat după '89! Dacă satanicul Liiceanu și alții ca el nu ar fi stricat mințile tinerilor cu porcăriile pe care le-a editat pe bandă rulantă, în tiraje astronomice... Dacă satanicului Sîrbu și altora ca el nu le-ar fi trecut prin cap să ne arate ei, cu agenții lor americani îndopați cu „deliciile” ipocriziei, cum se face televiziune și presă în „libertate”... Și dacă toți cei care au mers pe urmele lor nu ar fi fost atât de lipsiți de scrupule, atât

de demonici...

Prieteni mei de la Chișinău au câștigat o luptă, dar cum se va sfârși Războiul? Fundațiile Occidentului pompează sume uriașe în urâciunile pe care ni le arată homosexualii. Oare de ce nu pun ei mâna să citească puternicele cuvinte pe care le trimite către ei Ieromonahul Savatie Baștovoi, pe unul dintre site-urile sale: savatie.trei.ro („Două scrisori despre șansele de recuperare ale homosexualilor”)? Nelăsând soții să participe împreună la acțiuni comunitare finanțate de ea, ca să „socializeze” mai bine, Uniunea Europeană ne cere să rupem căsătoriile, să ne băgăm cipuri și otrăvuri chimice în corp și să curvim în voia satanei. Vin vremuri grele și peste pașnica Basarabie. Oamenii s-au săturat de sărăcie și vor să se înfrupte din bogăția ateiilor din Vest. Dar știu ei cât îi va costa cu adevărat asta?

Cu frâne bune

Am un Renault 11 din '86. Am făcut câteva mii de kilometri cu el, am bătut drumurile României și ale Republicii Moldova în lung și în lat. Taică-miu cunoaște un mecanic bun în Săcele, Marian, a cărui faimă a făcut înconjurul Brașovului. Meșterul a luat bătrânică mea și i-a schimbat uleiul și sistemul de frânare. După ce am pus din nou piciorul pe pedală, nu mi-a venit să cred. Până azi am condus numai mașini cu frâne moi: o Dacie, un Cielo și o Skoda 120L. Nu credeam că o mașină poate frâna așa de bine. În plus, pentru că are ulei nou, motorul lucrează cu totul altfel.

„Uite”, m-am gândit, „cam așa e și cu viața creștină și cu cei care tot amână să se apropie de Dumnezeu. Ei habar n-au cât de bine le poate fi dacă se apropie de Dumnezeu. Ei, pur și simplu, nu au termen de comparație.”

Deși călcam de două-trei ori frâna ca să prindă cu adevărat, aveam impresia că totul merge bine. Saboții mi se desprinseseră de pe roată, dar eu mă învățasem cu ei așa și îi dădeam bice mașinii toată ziua...

Oare câți dintre noi s-au împotmolit în niște vieți stricate, departe de Dumnezeu, fără ca măcar să-și mai dea seama cât de stricate sunt viețile lor? Suntem bolnavi, iar Domnul nostru Iisus Hristos ne-a chemat să ne dea vindecare. O face pe degeaba, nu vrea altă răsplată decât recunoștința noastră. Ne așteaptă cu răbdare, ca pe niște copii rătăciți în întunecatele păduri ale minții noastre.

Atunci, de ce să nu încercăm să ne apropiem de Dumnezeu și să cunoaștem viața pe care El ne-o oferă?

O viață veșnică și fericită, departe de toate grijile lumești, departe de tot ce e stricăcios și pieritor aici...

Știu cum își fac planul cei mai mulți: „Să ne trăim viața asta, pentru că nu știm ce o să fie după ea și avem destulă vreme pentru pocăință.” În pilda celor zece fecioare care așteaptă mirele, Domnul Iisus ne învață să nu gândim așa. Să ne amintim de cele cinci fecioare nebune, care nu s-au pregătit cum se cuvine pentru venirea Mirelui și au rămas „în întunericul cel mai dinafară”. Să ne amintim de ele și să ne întoarcem cu fața spre Dumnezeu.

Un om pe care l-am lăsat într-o intersecție

Lau drumeți de pe marginea drumului. Oameni mai mult sărmani porniți cu treburi de colo-colo. Îi duc unde le e rostul. Zilele trecute am fost la București, la lansarea romanului „Diavolul e politic corect” al Părintelui Savatie Baștovoi și am luat un om din Sinaia.

Mergea la București, unde urma să se vadă cu trupa nu știu cărui teatru de revistă „Fantazio” din Constanța. Avea acea bunătate prefăcută și zgomotoasă a oamenilor nu tocmai credincioși, pentru care viața e făcută ca să înșirăm noi, „deșteptii”, lungi elucubrații verbale.

M-a luat cu discuții despre mâncare, obsedat de ce „bunătăți” gătește el la întâlnirile trupei de teatru și de cât de pline de E-uri sunt cărnurile din magazine. Nefiind interesant, pentru că hrana mea constă mai mult din semințe, l-am tras către o discuție despre Dumnezeu.

Mi-a spus că face restaurări și a restaurat și poarta unei biserici din Sinaia. Povestea vieții lui era necredința întruchipată: două căsnicii, dintre care prima doar la primărie, plus un concubinaj mai lung, câte un copil din fiecare căsnicie, despre care nu mai știa mare lucru, în fine... cine sunt eu să judec? A doua căsnicie, cu o femeie mai tânără cu vreo cincisprezece ani decât el (unde oamenii bisericii ne zic că o diferență de vârstă mai mare de zece ani în căsătorie e desfrânată), s-a sfârșit cum nu se poate mai prost. Femeia s-a recăsătorit și are copil și cu noul soț. Fata „omului meu” pare neglijată...

- M-am dus la Moreni, că acolo e, și fică-mea avea adidași noi. Uitaseră și să îi taie eticheta. Și dintele din față îi era stricat...

„Dintele”, mă gândeam eu care tocmai mă despart de soția mea și se poate să fiu nevoit să i-o las pe fica noastră, „dintele...”

Dintr-odată pe omul meu l-a sunat cineva și fața și vorbele au început să-i radieze:

- A, Nelu, „starețu’ de la Fantazio”! Noroc! Ne vedem chiar azi, îți aduc eu ceva bun de dat pe gât la „biserica” ta! Lasă, Nelule, că tu ești „starețu” nostru de la Fantazio.

Și dă-i și toarnă porcării, una mai sfruntată ca alta. După ce termină se întoarce către mine, mândru:

- Vezi ce prieteni am?
- Știi că e păcat să iei Numele Domnului în deșert?
- Da?! se fâstăcește el și nu prea.
- Da, zic. Și tu tocmai ai făcut asta. Țăsta e drumul spre Moreni?
- Da.
- Bine. Te dai jos aici ca să poți să te duci la fică-ta.

Și am oprit și i-am spus răspicat încă o dată „Jos!” unui om înmărmurit care bâiguia:

- Dar ce ți-am făcut?
- Ai luat Numele Domnului în deșert.

Și am plecat, după ce i-am arătat cu mâna direcția în care e Moreniul.

Grăunța care a rodit

Leromonahul Baștovoii ne-a cântat într-o seară, mie și unui mic grup petrecăreț, la Chișinău, o melodie nespuns de frumoasă. Primele ei versuri sunau așa: „Aș vrea să-ți spun ce nu se poate spune / și-aș vrea să-ți dau ce nu se poate da / Exist-o stare a inimii anume / ce-aș vrea s-o-mpărtășesc cu dumneata.”

Cum eu eram oaspetele de departe, l-am rugat să o cânte iar și iar, înmărmurit de frumusețea și simplitatea versurilor sale și de tonul lin, melodios. Nicio disonanță, niciun zgomot strident. Noi veniserăm pregătiți să i-l arătăm lui Baștovoii pe A. Gamarț, un alt chitarist, pe care îl ascultasem cu o seară înainte. Acesta a apucat să cânte doar una dintre zdrăngănelile lui înrockărite, pentru că, răpus de frumusețea sfășietoare a cântecului Părintelui Savatie, am profitat de calitatea mea de oaspete și i-am acordat lui toată seara.

Acum bănuiesc ce a vrut să-mi spună Savatie. Dar a trebuit să fiu dat cu capul de pământ de necuratul și apoi să mă las în mâna Domnului nostru Iisus Hristos. El mi-a arătat drumul pe care îl am de urmat în amănunt, totul devine atât de simplu, de parcă ar fi o poveste cu voinici care se luptă cu balaurii.

Părinte Savatie, îți voi fi recunoscător pentru totdeauna pentru lucrarea pe care ai făcut-o cu mine. Fie ca Iisus Hristos să te aibă în pază.

A rodit greu grăunța pe care a pus-o în sufletul meu bunicuța mea Garofina. N-a căzut în cel mai bun pământ și a fost cât pe aci să putrezească în stâncăria

mândriei mele deșarte. A fost nevoie mai întâi de gestul plin de curaj al Părintelui Savatie, care s-a transformat dintr-un scriitor cam la fel de debusolat ca mine într-un om al Lui Dumnezeu. Acest gest a fost întărit de călugărirea celor doi poeți de la Râșca, Adi Urmanov și Andrei Peniuc, acum Părinții David și Serafim. Și trebuie să-i mulțumesc și poetei Monica Stănilă, singura fată care nu a vrut să mă tragă într-o capcană, ci să mă ajute pe calea salvării mele.

Dar la începutul și la sfârșitul acestui drum al meu, dacă socotim doar perioada maturității, e Părintele Savatie Baștovoi. Dumnezeu mi l-a scos în cale și înainte de a mă întoarce către el și după aceea, arătându-mi în acest fel câte îi datorez.

Îți mulțumesc, Părinte Savatie. Datorită Sfinției Tale, Sfântul Gheorghe a ridicat crucea în inima mea ca să omoare balaurul! Roagă-te pentru mine Măicuței Domnului.

Întoarcerea fiului risipitor

De când m-am întors spre Dumnezeu mi se întâmplă lucruri miraculoase. Vorba unui Sfânt Părinte: „tu faci un pas spre El, El face om mie de pași spre tine”. Dumnezeu a pus până și un curcubeu în spatele casei în care stau. Mi-a dat întâlniri miraculoase — având mașina în service și mergând pe jos de la Târlungeni la Săcele, unde urmează să deschid o librărie ortodoxă, gândindu-mă la ce îmi mai trebuie pentru asta, m-a luat în mașină tocmai un frate creștin care lucrează la o firmă de case de marcat.

Dar câte întâlniri miraculoase! Ajuns într-o după-amiază în București, merg la Biserica Sfântul Mina și dau, pe o stradă pe care am trecut de trei ori în viață, peste Danion care, însoțit de două străine, mergea tot către Sfântul Mina. Ne-am schimbat drumul și am ajuns la moaștele Sfântului Niculae, protectorul meu (la botez am primit și numele lui), de la Biserica Sfântul Gheorghe.

Iar potrivirile și arătările nu se opresc aici. Tocmai plecam din București, ca și pentru totdeauna (facă-se Voia Ta, Doamne!), și, trecând pe lângă Mănăstirea Caraiman de la Bușteni, am fost prins de genunchi de trei ori de o mână nevăzută. M-am dus acolo să pun genunchiul la rugăciune, după cum mi se arătase, și am aflat că am și la cine-l pune — icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului de la Caraiman e cunoscută în toată țara. Când am venit a doua oară la mănăstirea din Bușteni am fost condus de o viziune irespirabilă a lui Dumnezeu (un soare cu trei raze uriașe, arătate anume mie, apoi un munte imaterial, deasupra

munților din jurul mănăstirii, care mă atrăgea tainic) și s-a întâmplat să intru pe poartă chiar când au pornit să bată clopotele. Și asta mi s-a întâmplat și la un colocviu scriitoricesc de la Alba Iulia. Atunci clopotele au pornit să bată imediat după ce am început să citesc. Cât despre muntele imaterial, acesta mi s-a arătat și în vis, când vârful lui s-a deschis și o voce uriașă m-a izbit de pereții aceluia vis. M-am trezit strigând: „Iartă-mă, Doamne!”. Iar în Biserica Adormirea Maicii Domnului din Cernatu, Săcele, Brașov, mă întrebam ceva legat de Dumnezeu Tatăl și Fiul. Lângă icoana Mântuitorului am auzit o voce, care parcă era a unui prieten de demult, Gabriel: „Acum eu stau pe tron”. Nu am îndrăznit să ridic privirea și nici să mă gândesc prea mult dacă mi-a vorbit chiar Mântuitorul.

Oricât a încercat să mă strice de cap satana cu semnele și urâțeniile lui, Dumnezeu mi-a arătat încă pe atâtea lucruri minunate, înăuntrul celui mai obișnuit cotidian, dar rupte total din comun.

Merit eu, Doamne, tot ce faci Tu pentru mine? M-ai simțit slab în fața deznădejzii și ai căutat să mă întărești, cum poate că ai mai făcut-o numai cu sfinții Tăi. Sau știu eu? Poate ce mi-ai arătat mie le arăți multor oameni... Sau tuturor, fără ca ei să poată să vadă... Gândul meu nu poate cuprinde judecata Ta. Eu nu știu nimic.

Aș vrea numai să mă răsfeți cu mila Ta toată viața. Aș vrea să îmi arăți mereu care e Voia Ta. Să fii alături de mine întotdeauna. Să duci pașii mei către Tine și să îmi dai iertare în ceasul sfârșitului meu.

Cum face crocodilul?

După ce mi-am scris mărturisirea creștină, adresată cititorilor presei mondene, „Fie ca Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, să le îmblânzească mințile tuturor oamenilor”¹, satana m-a atacat cu furie. În fapt, cum se întâmplă în această poveste minunată care este viața noastră creștină, totul era știut de mult. Icoana Maicii Domnului de la Mănăstirea Sâmbăta, unde eu și soția mea am fost cununați, iar fiica noastră botezată, a plâns în fața noastră. Mai degrabă, în fața mea, pentru că soția mea nu a observat, sau a trecut repede peste, zicându-și, poate, că icoana o fi fost udată cu ceva, și nu a rezistat mai mult de câteva minute în biserică, trăgând-o și pe fiica noastră după ea. Ar fi trebuit să-mi dau seama de atunci că diavolul își începuse lucrarea.

Dar a și avut împotriva cui lucra... Dacă m-aș fi îndreptat mai devreme spre biserică n-aș fi ajuns aici... Dacă nu m-aș fi dat eu însumi pe mâna necuratului, legat fedeleș, prin arta de a înșira cuvinte fără Dumnezeu, arta închipuită a literaturii. Pe deasupra, am un orgoliu nemăsurat. Curăția soției mele mi se părea parte a ființei mele, o podoabă de mare preț pe care, fără să o afixez, o cultivam subînțeleș cu strășnicie. Nici o femeie din lume nu era ca soția mea. Și niciuna nu era mai grozavă decât ea în lucrurile pe care le făcea. Am încercat să o ajut în toate și să o îndemn mereu spre bine.

Începusem și să îi țin ficei mele lungi prelegeri religioase, să o învăț să se roage, să îi deraiez interesul dinspre drăcoveniile vrăjitorești de pe Disney Chanel

¹ A se vedea Adenda - pag. 252

spre Cartea Cărților, dinspre poveștile laice spre cele creștine. „Dar cum face crocodilul?”, o piesă aparent inofensivă a grupului Zecchinno d’Oro, mă face să mă gândesc acum la „balaur” și la cum a dat el cu mine de pământ. Fie ca Sfântul Gheorghe să mă ajute.

Când mi-era lumea mai dragă, o regulă internă „europeană” a Institutului Cultural Român, aceea de a nu lăsa soții să participe împreună la acțiunile sale, mi-a zdruncinat căsnicia din temelii. Când scriu aceste lucruri, nu știu încotro să mă îndrept sau dacă voi mai putea să stau în aceeași casă cu fetița mea vreo dată. Neplătit de multă vreme, măcinat de neliniște, îmi mai găsesc împăcarea doar în biserici, în rugăciuni. Acolo mi se coboară în suflet o liniște miraculoasă, inima mi se umple, sufletul parcă se așează în mine și îmi transmite cu duioșie, pe dinăuntru, cifrul secret al acestei vieți.

O scenă din Biserica „Sfântul Nicolae” de la Drăgănescu

Taică-miu crede că se duce destul de des la Biserică. O dată pe an, de Înviere, ca să ia lumină. Cu o jumătate de oră de stat în curtea bisericii, zice că și-a rezolvat problemele cu Dumnezeu. El e un om împlinit. „Muncește”.

În ultima vreme ne certăm. Nu-i trebuie să se ducă la Biserică, pentru că „70% dintre popi și călugări sunt homosexuali și pedofili”, îmi strigă el. „De unde știi tu, mă, îl întreb, dacă tu nu te duci la Biserică?” Cum să-l fac să înțeleagă că în spatele „știrilor-bombă” despre desfrâuri ale clerului cu care ne împoașcă o parte a mass-mediei e, de fapt, un război crâncen al satanei împotriva Bisericii?

Maică-mea îmi zice și ea că „n-a prea umblat la popi”. „Să umbli pe la popi” e ceva rușinos, în mintea ei, ceva ce fac doar „babele”. În spatele acestei vorbe se ascunde tot diavolul, care ne împinge să credem că ne putem rezolva singuri problemele.

Socrii mei trăiesc în concubinaj, între cei patru astfel rezultați, doar mama soției mele pare un pic mai evlavioasă, fără să-și pună în fapt această evlavie. Străinii intrați în familia Domnicăi, firește, nu au legături adevărate cu Dumnezeu, lupta lor e să își fac loc unde nu e, de fapt, locul lor. Fără dezlegări episcopale, trăiesc în concubinaje, într-un păcat continuu.

Pe lângă tatăl soției mele și partenera lui, taică-miu e un mare credincios. Ei nimeresc la biserică doar la nunți și înmormântări la care nu pot, din motive de aparență socială, să se ducă „direct la masă”.

În schimb, dacă începi o discuție religioasă cu ei, îți amintesc că, în nemernicia ta, n-ai niciun drept să le pui vreo întrebare legată de credința lor. „Ce, tu ai făcut Biserica?“, mă întreabă tatăl soției mele, „Lasă-mă cu Biserica...“.

În Biserica „Sfântul Nicolae” de la Drăgănescu, într-una dintre frumoasele scene înfățișate de Sfântul Părinte Arsenie Boca, un înger se apleacă spre fotoliul în care, pe o terasă simandicoasă, stă un bărbat într-o ținută comodă. În spatele lui e o femeie cu ochii vopsiți țipător. Împrejurul bărbatului sunt uneltele tehnicii moderne, un televizor și un telefon, iar undeva în zare se vede o rachetă înălțându-se spre cer.

- Aici sus totul e pregătit, îi spune Îngerul. Sunteți chemați la cină.

Omul răspunde:

- Mi-am luat nevastă. Mi-am rotunjit țarina. (Am lăsat-o gravidă n.m.) Mi-am cumpărat 50.000 de cai putere. Caut un apartament pe o altă planetă. Nu mai avem aceste preocupări.
- Așa vă trebuie!, îi strigă Îngerul. Cu tehnica voastră ați grăbit Sfârșitul Lumii.

„Nu mai avem aceste preocupări”. Cum se vor căi cei care spun asta că n-au spălat cu lacrimi podelele Sfintei Biserici, implorând mila Tatălui nostru Ceresc!...

Ce vor securiștii de la Părintele Savatie?

Se pare că „ai noștri” au vrut să-l omoare. Se apropia de graniță în Mercedesul lui tip buburuză, când o mașină a poliției și-a înfipt farurile în ochii lui, vizionând „spectacolul”: un cal înnebunit care se ridică în două picioare și se prăvale peste mașina Părintelui.

„Am avut noroc că e tăiată așa”, mi-a spus Părintele Savatie Baștovoi. „Dacă avea botul normal, alungit, calul mă omora. Așa, a lovit mașina razant.”

Cât de greu o fi, pentru niște indivizi care se ocupă în mod organizat cu cele mai atroce lucruri, să dreseze un cal ca să îl facă să se arunce peste mașini? Deși poate că prin acel cal a lucrat direct diavolul...

Nu doar atâta umilință și chin a suferit bunul Părinte Savatie de la autoritățile române. Trebuie puse la socoteală și vizele pe câte 48 de ore pe care le primește după zile întregi de stat la coadă la ambasadă.

Ce au securiștii noștri cu Părintele am aflat din discuția unui jalnic doctorand al SNSPA cu o fată pe care acela încerca să o corupă ca să îi distrugă imaginea Părintelui, împingându-l la păcat. Acești indivizi zic că Părintele ar fi agent de influență al rușilor. „De ce?”, or să întrebe mirați cei care îl știu. Probabil pentru că e sincer și nu înghite toate gogoșile identitare pe care le vinde Secu (cea a „latinității” noastre, de pildă).

Miercuri, Părintele a fost reținut pentru câteva ore de către securitatea transnistreană. Era împreună cu fotograful Octav Esinencu și aveau la ei niște filme

sovietice pe care vroiau să le folosească la întocmirea unui film anticomunist.

Ce „vină” are Părintele Savatie și în fața acelorora? Și într-un caz, și în celălalt, vina e aceeași. În plan imediat: sinceritatea. Securiștii, de orice neam, nu înghit un om care nu își asumă tot sistemul lor de... falsuri (oricât de culți am fi, nu le putem numi „valori”). Și ajunge ca un tembel sus-pus într-una din aceste structuri să înceapă să aibă păreri asupra cuiva, că toți cei de sub tembel sunt folosiți ca o mână înarmată împotriva aceluia. Ei îți pot lua tot ce ai, libertatea, viața, îți pot distruge familia, căsnicia, te pot aduce în pragul nebuliei și arunca pe străzi. Și nu oricum, ci mai și experimentând pe pielea ta metode noi de distrugere a vieții, imaginii sau persoanei tale.

Dar adevărata explicație trebuie căutată într-un plan mai adânc: fiii satanei (și ai minciunii) nu-l suportă pe fiul lui Dumnezeu (al Adevărului). Pe cruce l-ar bate, dacă i-ar lăsa Dumnezeu. Dar să sperăm că Dumnezeu are alte planuri cu Părintele și ni-l mai lasă. Măcar cât să ne mai certăm puțin cu el pe tema catolicilor și să-l acuzăm pe șoptite, cu destulă dragoste, că uneori încalcă porunca iubirii aproapelui în numele unor certuri teologice absurde.

Unde să pleci pentru totdeauna?

Avenit maică-mea din Italia. Ne-am certat. O jumatate de oră a urlat la ușa mea, la zece noaptea, deși văzuse că mă pun la rugăciune și auzea că mă rog.

Ea își găsește împlinirea (o împlinire falsă, nestatornică) doar în raport cu ceilalți.

Încă de când era liniște a vorbit cu cineva la telefon, certându-se, cu taică-miu, cred. Certându-se, dar și încercând, de la parter, să mă acopere pe mine, să-mi atragă atenția.

Când eram mic mă impresionau țipetele și șanta-jele sentimentale ale maică-mii.

Când eram mic și în adolescență. Pe la 18 ani scriam „era atât de frumoasă mama mea amenințându-ne cu sinuciderea”... Ce prostie! Din urletele ei vine bună parte din suferința minții mele. Din urletele ei și din înjurăturile grosiere, de stadion, ale tinereții lui taică-miu.

Ai mei sunt niște „codependenți”. Cum am fost și eu, multă vreme, moștenindu-le agresivitatea.

Ca toți cei care își caută împlinirea în dependența de ceva exterior lor: băutură sau partener bețiv, sexualitate sau partener desfrânat, dorință de a domina și de a te impune celorlalți etc.

Acești oameni nu își pot găsi fericirea înăuntrul lor, pentru că nu îl caută pe Dumnezeu. Ei caută o rezolvare pe lumea asta... Această teorie e dintr-o carte pe care mi-a dat-o duhovnicul meu, Părintele Milotiu, „Labirintul codependenței”. Interesantă, deși autorii nu insistă suficient pe absența lui Dumnezeu

din viața noastră, ci au impresia că ne putem rezolva noi singuri problemele.

Am plecat. I-am zis maică-mii, răspicat și cam demonstrativ, Rugăciunea Sfintei Cruci, mi-am luat mașina și... Gata. Nu are sens să ne mai certăm. Ea are nevoie de cineva la care să țipe.

De fapt, în cearta cu maică-mea a câștigat necuratul. Pentru că eu am ridicat glasul rugăciunii mele, ca să nu o aud. Nu știu cum aș fi putut scăpa altfel de gura ei și cum aș fi putut să nu îi cedez în ce voia: să renunț la rugăciune, că „mă rog ca (sic!) călugării”. Țasta e un „rău” ipocrit, pentru că nu știe ea cum se roagă călugării, că nu-i dusă la biserică. Era obosită și se pusese pe băut...

I-am lăsat o carte de rugăciuni. Sper să o folosească.

Ce alternative am? Domnica și familia ei ar vrea să mă împingă spre călugărie. Asta nu se poate, din două motive: am un copil și, încă, o soție, iar, în situația de acum, ar însemna că mă călugăresc de nevoie.

Nu îmi pot lua nici altă femeie: sunt legat de Domnica măcar până ce îmi va dezlega jurămintele un lerarh. Nu mă pot nici — Doamne ferește! — sinucide... mi-aș pierde mântuirea și mi-aș stigmatiza fetița. Să rabd. Cît, Doamne?

Afară plouă. Ziua de mâine e a lui Dumnezeu și ale Lui sunt toate zilele vieții mele.

„Nenea cel nou al lui mama”...

Undeva către periferia Sibiului. Sub geamul meu se joacă niște copii de vârsta fetiței mele. O fetiță îi spune unui băiețel:

- L-ai văzut pe nenea de la magazin. E nenea cel nou al lui mama!
- E bun sau rău?, întreabă băiețelul.
- Dacă îmi mai faci ceva, te spun lui și să vezi ce-ți face...

Ce se va alege de această generație de copii crescuți în familii rupte, pe apucate, de „neni” care se schimbă cu viteză în apropierea lor și care nu vor putea niciodată să joace rolul tatălui natural? Și câți copii ai „italienilor” și „spaniolilor” au fost lăsați la bunici și crescuți strâmb, fără iubire părintească, fără o familie adevărată. Și câte pruncucideri (avorturi) s-au făcut în țara asta după 1990? Lumea meschină în care trăim nu e răsplata dreaptă a tuturor acestor lucruri?

Ar trebui făcut ceva. Ar trebui ca părinții să conștientizeze că nu pot distruge sufletele copiilor lor încă din vremea în care acestea se formează / definesc. Părinții trebuie să învețe să renunțe la plăcerile cu care îi momește satana afară din căsniciile lor și să își facă până la capăt datoria față de copii. Altfel vom continua să fim oameni cu suflete chiuretate dansând scâlâmbăiat într-un spectacol dezastruos.

Mamele de azi ar trebui să se mai ducă pe la țară și să învețe cum ar trebui să se îmbrace femeile căsătorite și care au copii. De aici ar trebui să se înceapă. Altfel, ne vom afunda în curvie cu totul. Și nimeni nu ne va mai putea ridica de acolo.

Această boală a curviei, a adulterului, se transmite din generație în generație. Copiii cu sufletul doar pe jumătate împlinit repetă întocmai greșelile părinților lor. Dar e vorba de mai mult decât greșeli. Lipsa de statornicie familială e o boală sufletească, un microb care distruge tocmai celula de rezistență a Legii lui Dumnezeu.

Cei care vor să se căsătorească trebuie să cerceze atent familia din care provine alesul / aleasa lor, cât e timp.

„Nenea cel nou al lui mama” are partea lui, mare, de vină. De unde, din ce hrube primitive au ieșit acești oameni cărora nu le mai pasă de rosturile femeilor cu care se împerechează? Cum poți să intri cu picioarele și sexul în viața unor copii pe care nu-i cunoști, de care nu te leagă nimic? Cum să le răpești iubirea maternă, mama? Cum să nu te gândești cum ți-ar fi fost ție, copil sau adolescent, dacă ți s-ar fi întâmplat așa ceva?

Satana lucrează împotriva familiilor noastre prin niște ființe oribile care trăiesc printre noi, prefăcându-se a fi oameni.

Presă ca strigăt de ajutor

Presa e un strigăt de ajutor al unor oameni bolnavi. Nimic din ce se „dă” în presă nu e întru totul adevărat. Mai nimic nu e de folos sufletului. Peste dramoletele unor animale rapace, mai mult decât egoiste, și peste fardurile ultrafalsificate ale reclamelor plutește golul și disperarea ultimului gest al Mădălinei Manole.

Fără Dumnezeu. Presă e vândută satanei. „Fac orice pentru bani”, ne șoptesc chipurile vrăjitoarelor din paginile de reclame. Dar e și un strigăt de ajutor. Strigătul de ajutor al celor care își ascund găurile sufletești îndărătul unor poze sulemenite. Strigătul de ajutor al celor care „lovesc necruțător” de pe înălțimea pișcotardă a celor două coloane de ziar pe care chinuiesc retorica și paiele din ochii altora. Strigătul de ajutor al fetelor care azi își arată fundurile tuturor, ca mâine, neștiute de nimeni, să se arunce în cap de la ultimul etaj. Strigătul de ajutor al politicianilor care, în ditirambe fără cap și coadă, își imaginează că, în absența Lui Dumnezeu pe care L-au scos din discuție, reprezintă ceva pe lumea asta. Și strigătul de ajutor al celor care finanțează tăvălugul de răutăți și gunoaie pe care îl aruncă presa în mințile oamenilor. Pentru că gândesc... fără Dumnezeu.

Doamne, ai milă de toți acești oameni. Întoarce-i la Tine, în dreapta credință, cât mai e timp. Răspunde prostiei și răutății lor cu bunătate și sârguință. Cât mai degrabă, Doamne. Nu-i mai lăsa pe acești oameni fără Lumina Ta.

De la „Biserica Scriitorilor” la Socola

Arțiștii, și între ei scriitorii ocupă primele rânduri, sunt niște iude răsfățate.

Într-un articol apărut în „Lumina” un autor făcea referire la Uniunea Scriitorilor numind-o „Biserica Scriitorilor”.

Sunt un scriitor care și-a renegat toate scrierile necreștine și nu pot să tac: departe de a fi o „biserică”, Uniunea Scriitorilor e o adunare de bărbați în majoritate alcoolici și afemeiați și femei care, sub influența acestora, au ajuns mai toate „ușoare”. 90% dintre ei, femei și bărbați, sunt fumători înrăiți, și toți sunt plini de ei și de realizările „așa-zisului” lor talent. Între ei, mulți mor înaintea vremii sfârșitului lor biologic, unii sinucigându-se. Nu judec pe nimeni, mai cu seamă că am fost și eu aproape de gesturi din astea. Pur și simplu... constat.

„Argumentul morții” e cel mai evident pentru dovedirea caracterului nebisericesc al scriitorimii. Eminescu a murit la nici 40 de ani, după cinci ani de chin și câteva luni de demență aproape completă, în care aproape că nu mai știa de el. (Ar lua Dumnezeu mințile unuia al lui?) Urmuz s-a spânzurat la 40 de ani. Marin Preda a murit beat, înecat cu propria lui vomă. Labiș, la 21, beat, a căzut sub roțile tramvaiului. Nichita Stănescu a murit la 50 de ani cu ficatul ferfeniță, din cauza alcoolului. Și, prin „bunul” său exemplu l-a făcut și pe discipolul său Ion Stratan să se sinucidă când a împlinit 50 de ani. Între cei mai tineri, C. V. Bănescu și George Vasilevici s-au sinucis în jurul vârstei de 30 de ani. Nu îi mai pun la socoteală pe cei care au

avut 3-4 neveste, pe cei care și-au luat neveste cu 20-30 de ani mai tinere decât ei, nu mai pun la socoteală cazurile de adulter și de stricăciuni de căsnicii la care mediul alcoolist în care trăiesc îi împinge. Să mai pomenesc câți au trecut pe la „nebuni”, de la Eminescu și Ion Barbu, la Ștefan Baștovoi și la mine?

Nu ar fi bine ca, înainte să se apuce de pomenirile scriitorilor, Biserica să se gândească să facă niște molifte puternice pentru sufletele lor, ca să le scoată măcar de-o șchioapă din lad?

Cât despre „valoarea” operei lor, de „valoarea” asta se bucură cel mai mult veliar. Chiar și de cea a unui Ionel Teodoreanu. Oricât de benign ar părea, el a sădit gânduri desfrânate în mințile a mii de adolescenți.

Chiar dacă necuratul a mai scornit prin ei câte o rugăciune prefăcută, scriitorii care nu l-au îmbrățișat pe Domnul nostru Iisus Hristos cu tot sufletul și nu l-au primit în inimile lor au rămas de la începutul până la sfârșitul scrierilor lor niște stricători de minte.

Un răspuns la o întrebare pe care puțini și-o mai pun

Pe puțini îi mai interesează unde ne ducem după viața asta. Cuvântul de ordine e: „să ne trăim viața, că nu știm ce o să fie după, de acolo nu s-a întors nimeni”. E evident cine a sădit așa un gând în mințile oamenilor. Cum să nu știți ce e după, oameni buni? Cum nu s-a întors nimeni? Însuși Fiul lui Dumnezeu s-a întrupat, a fost răstignit și a Înviat ca să vă spună și să vă dovedească limpede taina de dincolo de moarte. E drept... voi nici atunci nu i-ați suportat cuvântul, care v-a îngrozit, așa că l-ați batjocorit și l-ați bătut pe cruce, ca să scăpați de el și să vă puteți duce mai departe traiul păcătos, fără Dumnezeu.

Nu sunt mulți creștini adevărați între cei 90% de creștini declarați din țara noastră. La nivel declarativ stăm bine și suntem grozavi în toate privințele, că nu ne costă să dăm din gură, când e vorba de fală. Dar la câți dintre noi le ajunge credința în inimă și câți respectă Legea și poruncile Domnului nostru Iisus Hristos? Și pentru câți Dumnezeu e doar o instanță vagă „Dumnezeul iubirii” sau „Dumnezeul liniștii”, care oricum „le iartă pe toate”, așa că „putem face orice”? Câți mai calcă pragul bisericii în altă zi decât duminica? Câți mai stau la o slujbă întreagă? Duminica, timp de două ore dintre cele patru ale slujbei, bisericile sunt pline. În restul zilelor, în lipsa oamenilor, sfintele icoane își șoptesc tainele lor unele altora.

Dar orice om din țara asta îți va striga credința lui în „Dumnezeul iubirii”, fără să își cerceteze inima ca să vadă dacă l-a primit cu adevărat pe Iisus în ea.

Există și cazuri extreme de credință „de gură”, prefăcută, învârtită deasupra capului de indivizi pe care diavolul i-a pus la păcate de moarte. Blasfemii îngrozitoare. Iată ce spune pe blogul lui un individ care se crede scriitor (semnează pe internet, șmechereste, t.dume) și care tocmai ne relatează, în Postul Paștelui, un adulter: „ca un lisus și-o femeie / într-un apartament / închiriat cu ora”.

Poți să te crezi „un lisus” în aceste condiții? Putea diavolului e mare. Și se pare că poate pune orice în gura acestui preaplin de sine, ticălos om. Dar pe toate le-a văzut, le vede și le va judeca Dumnezeu. Dumnezeu există și ni S-a arătat.

Ce ar trebui să-l cerem Lui Dumnezeu?

.....

M-am întors spre Dumnezeu. Nu cu mult timp în urmă. De atunci mi s-au arătat lucruri mirifice și am trăit întâmplări crâncene: soția m-a înșelat și m-a părăsit. Acum nu mă lasă nici să vorbesc la telefon cu fetița mea... Oricât de apăsătoare mi-a fost suferința — și a fost, până aproape de pierderea minții — Dumnezeu mi-a arătat lucruri care au îndreptat balanța vieții mele. Lucruri mici și mari. Am chemat, prin rugăciune, un om care îmi blocase mașina cu mașina lui, iar el a apărut instantaneu. Am șters din realitate, la propriu, un ac cu gămălie care stătea lângă genunchiul meu pe pardoseala Catedralei din Sibiu. Am avut o viziune a Muntelui cel Sfânt al Domnului între munții Bucegi. Am fost prins de genunchi de trei ori de o mână nevăzută ca să „pun genunchiul” la icoana făcătoare de minuni a Măicuței Domnului de la Mănăstirea Caraiman, din Bușteni. Și câte și mai câte.

Din vreme în vreme, știindu-mă slab și repede cufundător în deznădejde, Dumnezeu deschide ulucile realității din fața mea și mă lasă să întrevăd Lumea Lui.

Totuși, Dumnezeu nu vrea să facă ce îmi doresc eu cel mai mult. Ar însemna să încalce libertatea soției mele. Trebuie să o conving eu, în măsura în care pot să o fac, că legătura pe care a pus-o Dumnezeu între noi nu poate fi desfăcută și că dacă ne vom despărți vom deforma din startul vieții sufletul fetiței noastre și o vom da pradă nefericirii...

Doamne, am înțeles un strop din rațiunea Ta uriașă. Mă pot ruga să o cercetezi, să îi încerci credința, să îi risipești dușmanii, dar nu pot face să o întorci... Tu ne-ai dat libertatea desăvârșită, deci și libertatea de a păcătui. Calea prin care ne întorci din păcat e necazul. Să îmi doresc ca soția mea să sufere? Ca să se întoarcă spre Tine și spre ale Tale va trebui să bea până la capăt cupa deznădejdiei de care tocmai s-a atins?

Ce pot să îți cer, Doamne? Și ce ar trebui să îți cer?

Noțiunea mea de bine e egoistă și prefăcută, nu are legătură cu Binele Tău...

Sunt ca o frunză răsucită-n vânt. Ce vreau de fapt? Și ce ar trebui să vreau?

Știu... în rugăciunile de dimineață și în cele de seară, pe care ar trebui să le spună zilnic fiecare creștin-ortodox, avem tot ce trebuie să cerem. Din păcate, lumea de azi ne-a învățat să ne căutăm și măsurăm împlinirea în lucruri concrete, materiale.

Ne dorim cel mai mult să ni se mărească salariul cu 500 de lei, iar nu să învățăm să renunțăm la cumpărarea unor lucruri inutile sau chiar stricătoare de trup și minte, pe care dăm lunar mai mult de 500 de lei.

Doamne, învață-mă tu ce să îmi doresc și cum să mă rog. Fă să se întoarcă soția mea din grohotișul în care a alunecat, să se ridice iar în Calea Ta, ca să ieșim la Lumină împreună.

O noapte și o dimineață

Mă hotărâsc în ultima clipă să mă duc la închinare la moaștele Sfintei Parascheva de ziua ei. Pornesc de la Mănăstirea Râșca în seara zilei de 13 octombrie, când acele ceasurilor se străduiesc să atingă ora 22:00. Când să plec, în mănăstire se stinge lumina. Aprind, de la candelă, lumânarea la care mă rog dar, când ies din baia de pe coridor, lumina se aprinde iar.

De la Praxia o apuc spre Roman, cum bine m-a îndrumat Părintele David. La Vadu Moldovei mă împotmolesc într-un blocaj. Ce să fie? Undeva în față e un foc mare. În scurtă vreme mă dumiresc: la două sute de metri în fața noastră arde o cisternă care s-a izbit de un stâlp. Niște femei strânse la o poartă comentează: „A trecut salvarea acum o oră și nu s-a mai întors. Nu mai trăiește.” Dumnezeu să-l ierte! Tot femeia cu pricina încearcă să ne convingă să ne întoarcem și să o apucăm pe la Târgu Neamț. Nu mi se pare o idee bună. E un ocol de cincizeci de kilometri. Trebuie să fie un drum ocolitor mai la îndemână, îmi spun. Și simt că e unul în stânga noastră. O întreb pe femeia din poartă, dar ea zice că nu-i. În spatele mașinii mele e un om cu... o cisternă. El îmi confirmă existența într-o adevăr a acestui drum, arătându-mi cum multe din mașinile mici din urma noastră întorc și părăsesc drumul în acea direcție. Mai vine un om care i-a condus pe cei de dincolo de cisternă până aici. Drumul e prin Cămârzani și Ioneasa. Îmi spune exact ce-mi va trebui: drum de țară, dar nu forestier, pădure, stânga după ce urc în deal, stânga și iară

stânga. „Aici mai durează vreo patru ore pe puțin”, spune cineva. Pornesc pe dibuite, în urma altor doi șoferi care și-au pierdut răbdarea în urletul sirenelor de pompieri și de poliție.

Aș vrea să văd și ziua drumul pe care am mers. Trebuie să fie tare frumos. Pe „european”, de partea cealaltă a cisternei, mă trezesc singur. Parcurg două sate iar din față și din spate nu vine nimeni. Deodată din pustietatea șoselei se ițește în fața mea o dubiță oprită care îmi clipocește din faruri. Opresc și cobor. E o dubiță cu măicuțe. Mă întreabă dacă drumul e blocat și cum se poate trece de blocaj. Le spun că două sate mai încolo se face un drum ocolitor și mă ofer să le conduc. În leneasa le rătăcesc preț de câteva minute, apoi le readuc în drumul bun. Ajuns la drumul mare, în Cămârzani, le rog să-mi pună o vorbă bună la Părintele Ignatie, care e înaintevăzător. Aș vrea să-mi zică un cuvânt mai concret. Lui îi e frică să nu mă lenevesc și mă ține în generalități.

Vă povestesc discuția noastră de atunci, că e cu pildă. Am vorbit ce am vorbit, mi-a dat sfaturi. Până i-am spus:

- *Mă necăjește mult că nu știu ce va fi cu mine... Nu știu cum va fi viitorul...*
- *Viitorul?, spune. De ce nu zici așa. Eu știu cum va fi viitorul, că mie mi se arată. Dar nu-ți spun, că nu-ți ajută la nimic. Dacă îți spun ceva, de pildă că o să te împaci cu soția ta, o să stai toată ziua cu burta-n sus, așteptând să se întâmple ce ți-am spus. Uite cum văd eu viitorul: dacă o să te rogi și o să te spovedești în fiecare post și n-o să păcătuiești și o să-i arăți Lui Dumnezeu că Îl iubești, totul o să fie bine. Nu are cum să fie altfel. Așa văd eu viitorul.*

Cumva, nevăzut, partea asta de noapte se leagă de Părintele Ignatie. Ignatie. Ignis. Foc.

La Sfânta Parascheva sunt strunit de niște jandarmi bătaioși și obosiți într-o coadă uriașă. Până la un punct coada merge omenește, apoi se împotmolește. Stăm aproape trei ore ca niște oi în strungă, fără să clintim, și deznădăjduiesc. Mă hotărâsc să plec când răsare soarele, că, doar, aici nu sunt la o coadă de tacâmuri de pui pe vremea comunismului. Nu e neapărat să capăt ceva concret, sfântul la care mergi la închinare îți apreciază nevoița și inima curată, chiar dacă nu ajungi până la el. Deși, pe undeva, poți să spui că dacă n-ai ajuns la moaște se cheamă că n-ai fost vrednic de asta. N-am fost vrednic... Orice scuză... că nu dormisem înainte și venisem obosit, că mă obosise și povestea cu cisterna și condusul, că eram singur iar mulți dintre ceilalți veniseră în grupuri, etc... pălește în fața realității. Mulți oameni singuri s-au arătat mai răbdători și mai dârji ca mine și au stat până la sfârșit.

Așa că plec, cum dă soarele, cu coada între picioare, privind câteva femei care se nevoiesc în tăcere, mai bine decât mine. Ele vor răbda de două sau de trei ori cât am răbdat eu ca să ajungă la moaște.

La întoarcere, din Târgu Frumos, de unde se face drumul spre Moțca, iau un bătrân călugăr. Mă întrebă unde merg. „La Râșca.” „Eu, la Slătioara. Mă iei?” Cum mulți dintre cititori vor fi știind, la Slătioara e fiiful celor desprinși de BOR și rămași pe rit vechi, al „stiliștilor”.

„De ce să nu vă iau?”, îl întreb, „vă iau ca pe un călător și ca să vă îndemn să vă întoarceți în Biserică.”

Pe drum îi spun toate argumentele împotriva lor,

așa cum le știu de la Părintele David, Râșcanul:

- că, la un Sinod Ecumenic, s-a mai făcut o îndreptare a calendarului cu două zile, iar toți Sfinții Părinți strănși acolo au fost de acord;

- că și rușii au fost de acord cu modificarea calendarului și au cerut un răgaz de doi ani ca să aplice modificarea, date fiind teritoriul lor imens și mulțimea credincioșilor. În acești doi ani noi, bulgarii, grecii și georgienii am trecut „pe nou”, cu excepția schismaticilor noștri. Rușii și apropiații lor nu au mai făcut schimbarea, poate și unde au văzut rezistența pe care au opus-o acești schismatici la noi și la greci. Apoi, rușii au început să afirme că trecerea la calendarul nou nu e bună. Așa că acum sunt două valuri ortodoxe. Fiecare sărbătoare e ținută întâi de noi, bulgari, greci și georgieni, apoi de ruși, belaruși, ucraineni, sârbi, armeni și atoniți (Muntele Athos ține de Patriarhia Constantinopolului, care a rămas „pe vechi”);

- că aceia de la noi care sunt „pe vechi” nu au făcut ascultare față de capii bisericii, iar ascultarea trebuie făcută în orice situație, până la păcat (iar îndreptarea calendarului s-a mai făcut și ține de calcule matematice, nu de credință, deci nu pare a fi păcat);

- că ei nu mai au descendență apostolică și, în consecință, nici Har de la Pogorârea Duhului Sfânt, de vreme ce au avut un singur episcop (și acela ceteris)... Acest episcop, potrivit canoanelor bisericii, nu mai putea hirotoni de unul singur alți episcopi, fiind nevoie de trei episcopi pentru asta. Ei sunt, deci, o grupare religioasă fără căpetenie legitimă. (Argumentul lor e că, în situații de criză, au mai fost precedente de acest fel — hirotoniri necanonice de episcopi. Eu nu știu unde și în ce context, dar nu sunt încântat personal de acest argument, pentru că am

impresia că dacă Dumnezeu vrea poate hirotoni un episcop și un singur... diacon, pentru că Domnul Hristos când le-a dat puterea de a lega și dezlega urmașilor săi nu a condiționat această putere, nu a vorbit despre pierderea ei și nu i-a pus pe apostoli să umble în grupuri de câte trei.);

– că nu sunt recunoscuți de nici o biserică ortodoxă, nici de cele „pe vechi”, nici de cele „pe nou”. Rușii, sârbii și ceilalți recunosc biserica noastră „pe nou” și au împreună-slujire cu noi.

Argumentele mi se par puternice. E tare păcat că „stiliștii” nu vor să reintre în ascultare sau măcar să se întoarcă în biserica noastră așa cum sunt, cu decalajul temporal, pe care, respectându-l la atâția străini li l-am putea respecta și lor... Preafericitul Teoctist a pornit negocieri în acest sens, dar ei le-au ucis din față. I-au cerut să întoarcem noi calendarul, crezându-se deținătorii adevărului absolut, îndreptățiți să poruncească majorității. Din păcate, dârzenia cu care au ieșit din chinurile prin care a trecut biserica lor în comunism nu le hrănește smerenia... Mare păcat. Mare bucurie s-ar face în biserica noastră dacă s-ar întoarce această turmă rătăcită acasă.

Plec cu părere de rău de la Slătioara. Duc câțiva kilometri o credincioasă cu care intru în vorbă:

- Oamenii n-au vină, fiecare cum a fost botezat, vina o duc căpeteniile bisericii care au greșit.
- Da, zice ea, cei care au schimbat.
- Sau cei care au păstrat ce nu trebuia păstrat, îi răspund.
- Sau așa, îmi zice. Că și asta se poate.

Trezirea din beția păcatului

Tu ești în beția păcatului. Umbli pe trei cărări în fiecare zi. Dumnezeu nu vrea să-ți ia libertatea. Te iubește prea mult. Îți dă o cafea². E bună. O sorbi cu nesaț și te trezește. Mulțumești, dacă ai fost învățat să o faci, și mergi la crâșmă și te îmbeți iar, mai crâncen decât înainte de cafea.

Dumnezeu te iubește. Îți mai dă o cafea. Excelentă. Te trezește. Dacă ești binecrescut, mulțumești. Mergi la crâșmă și te îmbeți iar, de abia mai poți sta pe picioare. Dumnezeu te iubește și îți arată răbdare. O răbdare uriașă. Îți mai dă o cafea. Și alta, și alta. De la o vreme vede că nu te mai întorci din beție, orice ar face. Nu are încotro, nu îi lași de ales: îți aruncă în cap o găleată cu apă cu ghețaraie. Te trezești instantaneu. E frig. Un frig îngrozitor. Ești un bețivan al păcatului într-un șanț al vieții.

Pentru prima dată vezi lumea clar, cu ochi treji, îți vezi nimicnicia și vezi Infinitatea Domnului. Pentru prima dată înțelegi limpede: nu aveai cum să ajungi la răspunsuri, pentru că nu știai să pui întrebări. În fapt, nu cunoșteai ÎNTREBAREA. Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit? Și de aici poate începe totul.

² Dar cafeaua poate deveni un drog care dă dependență, deci o armă a diavolului. E de folos doar în cazuri din acestea, pentru trezirea din patimi mai mari. Acesta nu e un îndemn la consum de cafea. Doamne ferește!

Ca-n cer!

Dumnezeu ne dă boli grele ca să ne scoată din îndărătnicia noastră și să ne mântuiască.

E un fel de a zice „ne dă”, pentru că el doar îngăduie ca satana să ne ispitească.

Păcatele ni le plătim. Fie aici, unde plătesc mai mult cei pe care Dumnezeu vrea să-i curețe sau să-i încerce, fie dincolo, unde își vor căpăta și fiii satanei și cei căzuți răsplată.

Decât răsplata de acolo, o veșnicie în Iad!, mai bine crucea de aici.

Cred că Dumnezeu le dă cancer și multora din cei pe care-l iubește, ca o șansă de curățire sufletească rapidă. Puși în fața gândului morții, aceștia au șansa să se mântuiască, primindu-și boala cu credință și smerenie. Ca-n Cer.

Grădina cu mere mușcate

Merele de la Mănăstirea Râșca sunt incredibile. Și nu vorbesc doar despre cele mari cât capul de cățel, roșii și strălucitoare. Anume cele mai puțin frumoase, galben-verzui și cu riduri cenușii, au o dulceață nemaîntâlnită la mere, o dulceață de pepene.

M-am nimerit să stau la Râșca până se termină lucrările la garsoniera bunicii mele de la Gura Humorului, unde voi locui.

Absorbiți de rânduiala călugărească, căutând să se încălzească în fața amenințării tot mai serioase a iernii, călugării nu par să bage în seamă merele care au mai rămas în pomi în urma culegătorilor. Unul dintre ei, Părintele David, le-a (re)descoperit cu ajutorul meu.

Vineri m-am dus iar să cercetez merele. Am trecut pe lângă un cal bălan, țâfnos, și m-am îndreptat spre partea de livadă de lângă bazinele de pește, de unde mă aprovizionez eu. Am ochit într-un pom două mere roșii și frumoase, ultimele două vestigii ale toamnei în acel colț de livadă. Erau sus, a trebuit să mă întind serios ca să ajung la ele. Pun mâna pe primul. Mușcat. Un sfert de măr din partea de sus fusese prădată printr-o incizie adâncă. Al doilea... la fel. Calul bălan!, mă luminez brusc. Și mi-l imaginez pe țâfnos ridicat pe picioarele dinapoi, gustând din trufandalele care îmi îndulceau mie serile.

Greu am găsit câteva mere nemușcate de cal, ascunse între crengile altor pomișori. Țâfnosul se dedulcise la mai toate, hăpându-le de ici și de colo și abandonându-le așa.

Nu pot să nu remarc câteva asemănări mari între calul bălan și lucrarea păcatului. Să nu îngăduim calului bălan al poftelor celei dințoase să înceapă toate bunătățile sufletului nostru, lăsându-le deschise prafului, pradă păsărilor, viermilor și ploilor. Să închidem cu grijă livada agoniselilor noastre duhovnicești, pe care să le ascundem bine în comoara inimii noastre, ca atunci când va poposi aici „Cel Flămând” să găsească fructele noastre întregi, tocmai bune să-l fie cină.

Să nu-i judecăm pe preoții căzuți (1)

„**P**reoții noștri sunt lihniți după bani”, mi-ai spus. Și, dacă nu ai generaliza, ai avea dreptate. Sunt și preoți ahtiați după bani. Și preoți care își iau mașini de un prost gust total, mașini „de fițe”, nefirești, cu care epatează lumea și care arată prin ele însele că ei și-au călcat misiunea și legămintele.

Dar nu ți se cade ție să-i judeci. Are cine să o facă. Iar ei nu vor fi judecați cu măsura noastră, a mirenilor, care nu ne-am jurat în fața lui Dumnezeu să-l slujim, ci cu măsura jurământului lor. De aceea, potrivit multor călugări îmbunătățiți, care au avut viziuni asupra acestora, în lad sunt mulți călugări și preoți care și-au călcat jurămintele, lăsându-se în voia poftelor întunecat-omenești, sau care n-au depus destulă râvnă ca să-și împlinească menirea.

Așa că tu, dacă vezi vreun preot, protopop sau episcop coborând din cine știe ce mașină sport care răcnește sau din cine știe ce tanc de jeep care nu încapă pe stradă, să întorci capul și să-ți spui că nu-i vezi. Și nu doar să nu-i vezi, ci să nu te legi sub nici un chip cu ei. Ducă-se de unde au venit. Dar nu cumva să-i judeci. Ca și noi, ei pot oricând să se ridice din păcat și să se îndrepte înaintea lui Dumnezeu. Iar dacă nu o fac, îți repet, are cine să-i judece.

Tu să-i cauți pe acei preoți care își duc crucea preoției cu sfințenie. Pe aceia ale căror haine negre sunt adevărate armuri duhovnicești de ostași ai lui Hristos. Crezi că nu sunt și din aceștia?

Nu a lăsat Dumnezeu lucrul Mâinilor Lui de izbeliște. Nu cunosc preoții din orașul tău, ca să te pot îndruma

la cineva de acolo, dar la Bogdănești, la vreo doisprezece kilometri de Fălticeni, o să-l găsești pe Părintele Gheorghe Loghinoia. Știi ce a făcut Părintele acesta acolo? Din nimic, că și pietrele de temelie au fost duse de acolo, a reclădit Mănăstirea Bogdănești, sfințită în secolul XIV, chiar în vechea ei vatră. A reclădit-o și a dedicat-o adăpostirii și îngrijirii celor bătrâni și nevoiași. Ține acolo 87 de suflete care au căzut sau au sărit peste bordul societății, părăsind corabia neputințelor noastre înfumurate sau fiind azvârliți din ea. 87 de oameni. Fără bani. Un singur Părinte. Cum ți se pare asta? Merită să mergi într-o zi să îl vezi? Nu știe cum se va descurca săptămâna ce vine. Are hrană pentru nevoiașii lui pentru trei zile. După asta vine cineva trimis de Dumnezeu și îi aduce hrană pentru alte trei. A ridicat trei clădiri frumoase și moderne, de zici că ești într-un sanatoriu elvețian, dar el conduce o simplă Dacie Logan. Cercetează-l.

Caută și alți părinți ca el, iar Dumnezeu o să-ți ajute să-i găsești. Îți mai spun eu unul, dintre cei la care împlinirea duhovnicească e evidentă: la Boian, în Ucraina, la câteva zeci de kilometri de vama Siret, e Părintele Mihail, vorbitor de română, care are un orfelinat mănăstiresc cu peste o sută de suflete. Toți copiii de acolo îi spun „Tată”. Să te duci, împreună cu părinții tăi și acolo, dacă poți. Și la Cămârzani, la zece kilometri de tine, la Părintele Ignatie, înainte-văzătorul. Și la câți alții ar mai merita să te duci!...

Vorbind cu astfel de Părinți îmbunătățiți și văzându-le lucrările o să-ți întărești sufletul și credința. Și o să ai modele cu adevărat duhovnicești pentru viața care se întinde înaintea ta.

Primește tinere această umilă lecție și chemare a unuia care nu a avut parte de ea la vârsta ta și a greșit mult din pricina asta.

Duhul cel bun și duhul cel rău al medicinei

Deși acum mai multe organizații ascuns-sataniste umblă să dea jos crucea roșie de pe ambulanțele și spitalele noastre, ca s-o înlocuiască cu „esculapicul” — dar nu și satanicul? — șarpe, nu ar trebui să uităm că medicina organizată în formula care s-a păstrat până azi, de ajutor comunitar acordat tuturor oamenilor, este opera creștinismului. Să-i păstrăm în memorie descendența apostolică și să n-o batjocorim cu însemne necurate.

Din păcate, mulți medici de azi profesează dizgrațios, ca într-un dans macabru, nu sub semnul Crucii Mântuitorului nostru, ci sub cel al șarpelui „zeului” Esculap. Mă gândesc în primul rând la sutele de ginecologi care au ucis cu sânge rece, pentru bani, sute de mii de suflete nebotezate. Aceasta este o crimă dublă, pentru că este ucis nu doar trupul, ci și sufletul care caută să iasă la viață. Acel suflet nu e primit în Rai și va striga ani în șir de la porțile Împărăției, cerând răzbunare asupra celor care l-au adus în situația asta, de mort viu. Dar și dincolo de cazul, strigător la cer, al acestor medici ginecologi, vedem lucrarea medicilor vânduți satanei peste tot.

Am văzut cum lucrează duhul cel rău și duhul cel bun al medicinei într-o singură zi, pe pielea mea.

La Mănăstirea Râșca a fost frig. M-a prins o durere crâncenă de măsea. M-am dus la Fălticeni să mi-o repar. Defect de om trăit la București: m-am repezit tocmai în buricul târgului, pe strada pietonală a Fălticeniului, la pompoasa clinică a doctorului... să

zicem... Scurtu. În cinci minute, după ce mi-a mângâiat puțin dintele cu freza, o doctoriță mi-a trântit un pansament de formă, căreia îi spunea plombă definitivă. Mi-am dat seama chiar și eu că a lucrat fără pricepere, pentru că nu a insistat deloc.

În noaptea care a urmat am avut o durere îngrozitoare, mai mare decât cea de până atunci, care mi s-a extins și la alt dinte. M-am repezit iar la clinica doctorului Scurtu, cu speranța că doctorița își va îndrepta greșeala, dacă tot mă jumulise de aproape un milion pentru cele cinci minute de muncă și radiografia „la minut” pe care abia dacă aruncase o privire...

Motivând că are de lucru, fără să-i pese de durerile mele groaznice, și deși avea un singur client, doamna cu pricina m-a pasat chiar doctorului Scurtu. După o remarcă răutăcioasă la adresa cărții mele de rugăciuni, pe care o văzuse probabil în monitoarele cu care și-a împânzit stabilimentul de făcut bani, patronul m-a întrebat ce am. I-am spus că îmi lucrase colega lui și nu cred că îmi lucrase bine. Scurtu s-a transformat brusc. L-a luat zbenhul și a început să se fâțâie de colo-colo. De niciunde, și imediat, a apărut o asistentă care mi-a trântit sub nas un document în care se specifica faptul că mi se explicase în ce constă tratamentul și fusesem de acord cu acesta. Nu mi se explicase, desigur, nimic, lui Scurtu îi era frică să nu-l reclam. Mi-au cerut și buletinul, „pentru o copie xerox”... Eu nu vroiam să îl reclam, ci, ca orice pacient, să mă facă bine. Așa că am semnat hârtia lui, sperând să revină apoi la deontologia profesiei sale.

Când colo, Scurtu vine „cu o vată-n vârful de băț” și mi-o înfige în gingie pentru trei secunde. După asta îmi spune că acesta a fost tratamentul cu clorură, care mă costă douăzeci de lei... Și că or să-mi facă o

programare pentru altă zi, să îmi „termine” doamna doctor lucrarea. Îmi face programare peste două zile și mă aruncă în stradă, fără pic de milă, cu dureri mai mari decât cele cu care venisem la ei.

Am bătuit Fălticeniul turbat, căutând alt dentist. Într-un loc era închis, în altul tocmai se închidea... Dar Dumnezeu nu m-a lăsat. Ci, probabil, m-a dus chiar în cel mai bun cabinet din Fălticeni. Înainte să-mi pierd răbdarea și să mă dau pe mâinile farmaciștilor mi-a ieșit în cale cabinetul doctoriței Corina Pavel.

Deși nu are clădire cu etaj în buricul târgului, ci lucrează la parterul unui bloc dinspre ieșirea din oraș către Roman și Gura Humorului, deși nu are secretară aranjată ca o păpușă Barbie, care să-și expună ștrampii mov pe holurile înșesate de camere de filmat, ci o firmă galbenă, simplă, și un holișor cu șapte scaune, cabinetul doctoriței Corina Pavel e de trei ori mai bun decât cel al apucatului doctor Scurtu. Și de două ori mai ieftin. Și, desigur, de trei ori mai plin. În zece minute această doctoriță miraculoasă m-a scăpat de durerile celor doi dinți. Și m-a câștigat de client pe termen nelimitat.

Maica Domnului de la Gura Humorului. Îndurerata.

Îi spui așa fără să te gândești prea mult și fără să fi specialist în icoane. S-ar putea ca ea să nu vină din tradiția grec-ortodoxă, unde rareori fecioara e reprezentată fără prunc, ci, după colorit și podoabe, să fie o reprezentare bucovineană de influență catolică, probabil poloneză. Dar părerea mea e vagă, lipsită de argumente serioase. Totuși, în tradiția bizantină nu poate fi găsită, singura icoană în care Maica Domnului e înfățișată fără prunc, Mijlocitoarea, Agiosortissa, o prezintă pe Măicuța Domnului în picioare, cu brațele deschise...

„Îndurerata”, cum am botezat-o și eu, înainte să știu câți îi spun așa, e o icoană cu mare adâncime. Substanța acestei icoane este, foarte concretă, în afara ei.

Maica Domnului Îndurerată privește cu mâinile încleștate la piept și cu lacrimi pe obraz către Fiul ei răstignit. Nu îl vedem pe acesta decât în durerea Măicuței Sale, dar El este subiectul acestei icoane, atitudinea Maicii Domnului o afirmă cu tărie.

Măicuța noastră s-a pierdut pe sine în contemplarea îndurerată a chinurilor Domnului nostru Iisus Hristos. Avem în față punctul culminant al groaznicului sentiment pe care i-l prevestise dreptul Simeon, încă de pe când intrase pentru prima dată cu Hristos pruncul în Ierusalim. Sabia i-a trecut prin suflet. Durerea i-a ars inima, iar Măicuța privește în sus, sfârșită, fără să mai aștepte izbăvire.

Bănuim că acest moment e ulterior celui în care Maica Domnului, la porunca Fiului ei și Dumnezeuului

nostru, ne-a înfiat pe toți ca „fi ai lacrimilor sale”, cum spune frumosul cântec bisericesc.

Îndurerata Îl privește pe Domnul Hristos într-un moment în care el e aproape de sfârșit. Ea nu mai are vorbe sau gesturi și atitudini în care să se mai zvârcolească o fărâmă de speranță, ci doar o încremenire uriaș-îndurerată, o disperare mută, atât i-a mai rămas.

Pare să-și fi plâns toate lacrimile, ultimele două rămânându-i pe obraz pentru câteva clipe lungi, și să se fi oprit așa, o stană a suferinței, o mărturie a durerii uriașe pe care, din pricina păcatelor noastre, i-a fost dat să o trăiască însăși Ea, Sfânta Fecioară, Măicuța lui Dumnezeu.

Când privim această icoană să ne aducem aminte că noi suntem urmașii celor care l-au bătut, scuipat și umilit pe Domnul nostru Iisus Hristos și să ne căim amarnic pentru ce au făcut acei soldați și iudeii care l-au aruncat lor spre ucidere, „ca pe un miel spre junghiere”.

O voi atribui pe Îndurerată orașului Gura Humorului prin prestigiul pe care l-a căpătat această icoană, poate chiar locală, aici, prin minunile săvârșite prin ea asupra celor care se roagă în absida Bisericii Sfinții Împărați Constantin și Elena, care o găzduiește.

O altă Îndurerată a ieșit din biserică și, prin locul de închinare pe care îl are la capătul podului din centrul Gurii Humorului, a luat întregul oraș sub oblăduirea ei.

Cum de a ajuns cea mai tristă icoană a Maicii Domnului simbolul orașului „Humor”? Se vede treaba că jumătate de mileniu de rugăciune a lucrat, iar Gura Humorului este azi, de fapt, Umbra Mănăstirii Humorului și a Mănăstirii Voronețului.

Că icoana Maicii Domnului de la Biserica Sfinții Împărați Constantin și Elena din Gura Humorului e minunată, desprinsă din lumesc, am văzut eu însumi. Am stat într-o seară a verii care a trecut singur în cămăruța ei ascultând „Acatistul Sfântului Acoperământ al Maicii Domnului”. Brusc, ca și cum ar fi vrut să mă facă atent, becul de deasupra icoanei a început să clipească. Imediat după aceea versul cântat a fost „Bucură-te, ceea ce abați de la capul nostru loviturile fulgerului și ale trăsnetului”, iar afară s-a auzit un tunet mare, chiar deasupra bisericii. Apoi a plouat cu tărie, răpăit, până la „Bucură-te, sfințirea tuturor stihilor cerești și pământești”, când ploaia s-a domolit. Iar la sfârșitul acatistului, ploaia s-a oprit la fel de brusc cum pornise.

Ortodoxia și viitorul nostru lumesc

Nu știu ce va fi cu mine și din cauza asta sunt neliniștit. Neliniștea e accentuată de faptul că nu mai am venituri sigure de ani buni și că nu știu cât mai pot să rezist. (În fapt, poate că aici e marea mea problemă. Ar trebui să-mi scot orice grijă din minte și să mă las în Voia Lui Dumnezeu.)

Această neliniște, de care nu izbutesc să scap, mă împinge să caut lucruri care să îmi garanteze împliniri viitoare, să marcheze cumva viața care se întinde înaintea mea. Aș vrea să văd urma pasului meu viitor, iar în ea să citesc că îmi va fi bine.

Dar, cum am spus mai sus, greșesc. Ortodoxia ne învață să nu căutăm lucruri pe care Dumnezeu nu ni le dă: dacă Dumnezeu ar fi vrut să cunoaștem viitorul, ni l-ar fi arătat. E ceea ce îmi spune și noul meu duhovnic, Părintele David de la Râșca. Dumnezeu a dat darul înainte-vederii anumitor călugări îmbunătățiți, la capătul a mulți ani de nevoițe.

Această dorință, care nu-i doar a mea — dovadă horoscoapele care împânzesc paginile publicațiilor, e un ring de dans al diavolului.

Am aflat, din „Pateric”, că diavolul nu știe ce gândim. Dar cât de simplu îi va fi fiind să ne vadă cum citim în dreptul zodiei noastre că „spre seară vă va căuta o rudă îndepărtată”. Și ce ușor îi va fi să îl momească pe vreunul dintre unchii noștri care îi este mai apropiat să ne sune!... Apoi, cu mintea zdruncinată și cu credința ferfenițată de asemenea „potrivire”, vom ajunge să credem că stelele chiar ne influențează viața după data nașterii noastre, de parcă aceste corpuri cerești ar secreta

o energie pentru unii și alta pentru alții... Și câte alte bazaconii nu va căuta potrivnicul să ne facă să credem, ca să ne scoată din turma Domnului nostru Iisus Hristos și să ne pună să ne închinăm la orice altceva.

La fel, la ghicitoare. Îi e greu necuratului să facă să ți se întâmple ce zice vrăjitoarea lui că o să ți se întâmple? De unde și până unde? Dacă oamenii aceia prin care ar trebui să lucreze ar fi toți ortodocși practicanți spovediți la patruzeci de zile, da, i-ar fi greu. Dar ce procent între cei care ne înconjoară e format din astfel de oameni?

Dacă te duci la vrăjitoare, ești la mâna ei. Dacă ești, de pildă, o tânără corporatistă care își caută soț și ți-a zis că o să se îndrăgostească un șef al tău de tine și te va lua de nevastă, așa o să fie. Numai că șeful acela o să fie cel mai apropiat lui aghiuță dintre șefii tăi. Vai și-amar de viitorul și mântuirea ta!

Tot ce va zice vrăjitoarea că vei căpăta, chiar vei căpăta: bani, case, mașini, copii, soț sau soție. Numai că le vei căpăta de la cel cu coarne. Iar prețul pe care îl vei avea de plătit e chiar sufletul tău.

Primul pas pe care îl faci spre vrăjitoare este primul pas spre pierzanie. Odată ajuns acolo, ești vândut. În funcție de câți bani îi vei da, femeia aceea — în unele cazuri bărbatul — îi va cere diavolului ce să îți dea. Prețul pe care îl vei plăti pentru cele pe care le vei primi e infinit.

Eu m-am hotărât să caut să-mi controlez mintea și să alung din ea dorința de a ști viitorul. Am fost la Părintele Ignatie de la Cămârzeni, care e înainte-văzător din Voia Lui Dumnezeu, iar el mi-a spus clar: „Dacă te vei ruga și te vei spovedi și nu vei mai păcătui, totul va fi bine. Asta văd.” Asta e valabil pentru orice om, deci și pentru tine. De ce să avem nevoie de mai mult?

Un urcuș pe Muntele Credinței

Ortodocșii practicanți au aceleași cuvinte ca și cei nepracticanți. Așa că să nu te miri dacă o fată cu ochelari plini de fumuri... fumurii, tocmai ieșită dintr-o cafenea de unde răsună o muzică înfioată de mesaje păcatoase, îți va spune într-o discuție religioasă aceleași vorbe pe care ți le-ar spune un preot.

– Cum se poate așa ceva?, vei întreba, poate, mirat.

Ei bine, amândoi vorbesc despre același lucru și, dacă nu se întâmplă ca vreunul dintre ei să fie robit de diavol, amândoi îți vor spune adevărul, pentru că sămânța adevărului e sădită, dimpreună cu Duhul Sfânt, în amândoi. Doar perspectiva și faptele lor diferă.

O tânără femeie care, în timp ce își calcă o bluză mult prea decoltată și poartă o convorbire la telefon cu una dintre bunici, privește la televizor o emisiune despre Muntele X, reține despre muntele acesta că este abrupt, abundent și frumos împădurit și plin de ghebe în toamnele ploioase. Ea a reținut asta vag, cumva întâmplător, fără să își fi propus să o facă. Buna ei îi povestea ceva plictisitor.

Dacă îl vei întreba și pe un om al muntelui care cunoaște zona în care e muntele X ce crede despre acesta, el îți va spune exact ce ți-ar spune și femeia care călca o bluză deocheată: „e abrupt, frumos și bogat împădurit și plin de ghebe în toamnele ploioase”. Cel mai probabil se va mulțumi cu atât, considerând că ți-a satisfăcut curiozitatea și nu are sens să intre în amănunte, greu exprimabile, de altfel.

Diferența dintre montagnard și femeia care calcă bluza e că tânărul excursionist a urcat de 24 de ori

muntele X, pe care femeia l-a văzut doar la televizor. El știe cum se lasă valurile ceții în cutare văioagă a lui, are încă în nări mirosul frunzelor roșietice de fag din covorul așternut între copaci la poalele muntelui, știe unde e izvorul unde face popas de fiecare dată când urcă și a făcut nenumărate poze din vârful muntelui, poze în care a surprins peisajele nemaipomenite ale împrejurimilor, care fac deliciul anumitor utilizatori de internet, pasionați și ei de munte.

Așa stau lucrurile și cu ortodoxul practicant în fața celui nepracticant. În planul imediat, amândoi îți vor spune aceleași lucruri, doar că nepracticantul îți va vorbi despre ceva fără substanță, o realitate străină lui, pe care nu a făcut nici un efort ca să o asimileze. Așa cum femeia care își calcă bluza cu care va ieși în oraș va schimba canalul filmului documentar despre acel munte fără să aștepte măcar sfârșitul lui, și nepracticantul nostru, după ce îți va spune ceva despre Dumnezeu, va trece la alt subiect, „mai la ordinea zilei”, în ochii lui la fel de important.

Să nu ne lăsăm furați de aparențe și să cântărim cu atenție greutatea credinței în noi și în aproapele nostru, ca să știm cui să îi urmăm.

Milostenia – un pas către jertfă

Iată roaba Domnului. Fie mie după Cuvântul „Tău.” (Luca 1, 38), i-a spus Măicuța Domnului Îngerului Gavriil și s-a dăruit pe sine cu totul Lui Dumnezeu. Iar în Grădina Ghetsimani, după ce și-a înfrânt firea omenească, Domnul nostru Iisus Hristos se lasă în mâinile soldaților veniți să-L prindă, spunându-le apostolilor care voiesc să lupte: „Nu voi bea, oare, paharul pe care Mi l-a dat Tatăl?” (Ioan 18, 11).

Acestea sunt momentele-cheie ale creștinismului, cele două jertfe de sine: cea prin care Măicuța Domnului renunță la viața lumească, dăruindu-și viața unui lucru de necuprins pentru mintea omenească, jertfă mărită sub profeția dreptului Simeon: „prin sufletul tău va trece sabie” (Luca 2, 35), și cea prin care Domnul nostru Iisus Hristos se dă pe Sine Însuși pentru noi.

Acestea trebuie să fie modelele creștinilor. Dar astăzi e greu să găsești un om care să te lase să suni de pe telefonul lui... Mai putem vorbi despre milostenie, despre vocația dăruirii?

Câți dintre noi își mai aduc aminte că Legea lui Moise, cu amendamentele făcute de Apostoli unor obiceiuri lumești, mai e încă demnă de urmat, pentru că Domnul Hristos Însuși a spus că nu a venit să strice Legea, ci să o împlinească (Luca 16, 16-17; Matei 5, 17)? „Mai lesne este să treacă cerul și pământul, decât să cadă din Lege un corn de literă”. Legea este vie și în vigoare, iar toți cei care țin de biserica noastră, mireni și preoți, ar trebui să îi dea Lui Dumnezeu zeciuială din tot ce câștigă, din toate roadele pământului

lor și din ce le aduc animalele lor (Deut. 5, 22-29). Noi trebuie să dăm această a zecea parte, dar pentru noi creștinii Legea s-a înăsprit, pentru că noi nu trebuie doar să o dăm, ci să o facem din inimă, fără fățărnicie. Noi trebuie să facem milostenie cu dragoste. Biserica noastră nu insistă asupra zeciuielii, pentru a nu transforma acest obicei într-o fanfaronadă goală de Dumnezeu, dar eu cred că noi încă stăm sub semnul Legii Vechi și, chiar dacă nu e obligatoriu, pentru că apostolii și urmașii apostolilor nu ne-au cerut-o anume și nu ne-o cer, e bine să o împlinim.

Să ne întoarcem la zeciuială, nu pentru că Legea Veche ar fi mai bună decât Legea Nouă, pentru că nu e așa, ci pentru că milostenia pe care o practică majoritatea oamenilor de azi e inconsistentă. E „milostenia bogatului”: îi dai omului de două sau de trei ori câte un bănuț, iar apoi, tracasat de el, îl trimiți „la muncă!”, chiar dacă săracul de el nu are unde o face, iar tu ai citit și generalizat greșit, în rând cu comuniștii, o poruncă dată tesalonicenilor de Sfântul Apostol Pavel („dacă cineva nu vrea să lucreze, acela nici să nu mănânce” — Ts. II, 3, 10), trecând cu vederea două spuse clare ale Mântuitorului în privința adevăratei munci pe care e dator să o facă omul: „Marto, Marto, te îngrijești și pentru multe te silești; Dar un lucru trebuie: căci Maria partea bună și-a ales, care nu se va lua de la ea.” (Luca 10, 38-42) (unde Maria e sora Martei care, în vreme ce Marta trebăluiește, s-a așezat la picioarele Mântuitorului), și „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui.” (Matei 6, 25-34)

Săracii au nevoie continuă de ajutor. Dacă le dai o dată sau de două ori nu faci decât să-i amăgești și să te amăgești și pe tine. Iar nădejdea pe care o poți

trage de pe urma acestei „milostenii boierești” e să-ți faci și ție Dumnezeu la fel.

Eu știu un om care și-a făcut din milostenie scopul vieții sale: Părintele Gheorghe Loghinoia de la Bogdănești, lângă Fălticeni. Fără să aibă mai nimic, simplu preot de la țară, Părintele Loghinoia a reclădit Mănăstirea Bogdănești și a ridicat în coasta ei și un azil pentru bătrâni și nevoiași unde îngrijește de optzeci și șapte de suflete. Optzeci și șapte! Câte protopopiate din România s-au încumetat la așa o lucrare? Părintele Gheorghe și-a ridicat crucea, și ce cruce mare!, cu curaj. Slăbit și cu ochii arzând de la posturi și rugăciuni, Părintele lucrează continuu la Complexul Duhovnicesc de la Bogdănești. Mereu prin curte, în picioare, îndrumând zidarii, primind oaspeți veniți să facă pomeni, căutând soluții la problemele care se ivesc în vârful dealului pe care a ridicat vreo zece clădiri și unde are o companie de nevoiași de hrănit. Bogdăneștiul e sat bogat, așezat într-o vale mănoasă, cu case mari și oameni credincioși. Părintele Gheorghe putea să-și ducă viața în huzur, fără bătăi de cap. A ales calea cea strâmtă, a Domnului nostru Iisus Hristos. Lucrarea sa crește de la o zi la alta. El poate. Noi de ce să nu putem?

De ce e bună Oastea Domnului

(1)

Credința fără fapte nu are nicio valoare. Ba, dimpotrivă, îți poate fi spre osândă, că ai auzit glasul Domnului, dar nu ai urmat poruncilor Lui.

Un început de faptă e rugăciunea. Dar nu e de ajuns. Fără împlinire în viața ta, rugăciunea are rost doar dacă ea a devenit viața ta.

La icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului de la Biserica Sfinții Împărați Constantin și Elena de la Gura Humorului: e sâmbătă seara, sâmbăta dinaintea Postului Crăciunului. Stau în firida în care e icoana, împreună cu un bărbat ușor trecut de patruzeci de ani. Slujba e mai lungă ca de obicei, după vecernie se face și oleacă de priveghi.

Bărbatul bate mătănii și se roagă. A făcut peste o sută de mătănii. Eu nu fac niciodată atâtea.

La un moment dat îi sună telefonul și vorbește în șoaptă: „Sunt la biserică. Nu pot veni chiar acum. Imediat cum se termină, vin.”

După slujbă pornește ca din țeavă de pușcă. Se închină în grabă și iese. Eu mă urnesc mai greu. Peste vreo cinci minute trec prin parcul care străjuiește frumoasa catedrală înălțată recent. În parc, sub un panou, la câțiva pași de coloana de taxiuri parcate în alea de lângă fostul cinematograful, zace un om.

Mă apropii de primul taximetrist:

- E un om acolo. A pățit ceva? E lovit? Sau...
- A!, îmi zice rotofeul din mașină, dând din mână a lehamite, o fi beat! Un bețiv! Lasă-l în plata lui!

Fac câțiva pași. Îmi cumpăr un plic cu piper de la chioșcul de lângă fostul cinematograful. Mi-am făcut o oală de fasole searbădă și vreau să o dreg. Nu știu să fac mâncare, iar acum am hărtănit un kilogram de fasole...

Știu că dacă voi pleca și îl voi lăsa pe om acolo îmi va părea rău. Trebuie să-l ajut. Mă duc și îi iau pe taximetriști pe rând:

- Haideți să îl ridicăm și să îl duceți acasă. Plătesc eu cursa.

Mă refuză rând pe rând patru-cinci taximetriști. Apoi, dintr-o mașină blindată cu cruci de toate mărimile iese bărbatul alături de care stătusem mai de vreme în biserică. Îl rog și pe el să mă ajute. Pare mai cooperant, dar are unele îndoieli:

- Și cum aflăm unde stă?
- Îl trezim, zic, îngenunchind lângă om. Îl duceți?
- Să vedem. Să nu-și fi făcut nevoile pe el.

De undeva din coada de taxiuri apare un alt băiat, mai întreprinzător. Cum eu îl clatin ușurel și cam fără șanse pe omul care doarme pe jos, acela îl prinde zdravăn, îl întoarce cu fața în sus și îl scutură:

- A, Gheorghită! Ce faci, mă? Aicea ți-ai găsit să dormi, în mijlocul orașului?
- Știi unde stă?, îl întreabă omul din biserică.
- Da. Pe strada Cutare. Îl scutură pe om zdravăn și îl ridică. Cel care zăcea pe jos începe să se trezească.
- Vă plătesc eu să îl duceți acasă, repet și îi întind noului taximetrist o bancnotă.

Gheorghită confirmă că vrea să fie dus acasă, așa că cei doi îl prind de brațe și îl duc spre o mașină. Eu plec. Aici am greșit. Creștinește era să mă duc cu omul până la casa lui.

Cum o fi stat bărbatul de la biserică acele câteva minute lungi de până la sosirea mea cu omul acela căzut la câțiva pași de el? De ce nu o fi făcut nimic? Ca să nu pară un bleg în fața celorlalți taximetriști de la firma „Băieții veseli” sau de aiurea? Mai degrabă pentru că îi lipsește o școală a faptei creștine. O astfel de școală ar putea fi, pentru el și alții ca el, „Oastea Domnului”. Un loc unde să învețe că nu poate practica ortodoxia doar la nivelul expresiei, în rugăciuni poate egoiste.

A doua zi la Liturghie se citește tocmai parabola evanghelică a bunului samaritan, pe care am ascultat-o de atâtea ori la Maslu. Dumnezeu mi-a dat șansa unei fapte creștinești. Scriind acum despre ea, poate i-am scăzut din valoare, dar, dacă lucrurile scrise vor fi de folos unor credincioși care se codesc să treacă la fapte, nădăjduiesc să recuperez ce am pierdut vorbind despre ea.

(2)

Noi ne poticnim în milostenie. Pe la mănăstiri am văzut chiar și călugări cărora li se congestionează fața când li se cere de pomană. Iar acesta nu e neapărat un semn rău, undeva în adâncul lor cineva ar vrea să dea, dar acel gând bun e reprimat cu forță, de aici rictusul dureros. Și mai rău e cu preoții care le spun celor care le cer că nu le pot da nimic. La o slujbă se învârt bani, iar preoții, care sunt plătiți și din buget, nu sunt cei mai săraci oameni. Cum să predici milostenia fără să o și faci?

Când e vorba să facem acest gest simplu și atât de plăcut Lui Dumnezeu, ne împiedicăm în felurite gânduri: merită acest cerșetor să îi dau? Nu cumva e

țigan? Să le dau și la țigani? Își va face vilă din banii cerșii? Și altele. Care nu ne privesc pe noi.

Cerșetorul acela, oricât de prefăcut ar fi, ne face un bine: ne îngăduie să facem milostenie. În al doilea rând, ne scapă de un lucru nu tocmai plăcut Lui Dumnezeu: de ban. Domnul Hristos le-a cerut răspicat Apostolilor trimiși în lume să nu aibă bani asupra lor, iar El însuși nu ținea bani, dovadă fiind acel moment în care i se cere să își plătească darea anuală, iar El îl trimite pe Petru să pescuiască și să scoată o monedă de aur din primul pește prins.

Dumnezeu știe mai bine decât am putea noi să știm vreodată ce face acel cerșetor cu banii. Și știe ce e în inima lui. Banii dați de tine îi pot fi spre osândă, dar asta nu te privește, ție ți se socotește fapta bună, renunțarea la ceva dintr-al tău pentru acela.

Eu am văzut la Mănăstirea Humorului un cerșetor bătrân, în aparență credincios, cu barbă și vestimentație ortodoxe, refuzând un copil care îi ceruse un leu, pe motiv că și el cerșește. Nu vă smintiți, Dumnezeu i-a pus la socoteală asta.

Să nu fim și noi ca acest cerșetor. Dumnezeu ne-a rânduit atâtea bunătăți. Să împărțim din ele celor care ne cer.

Și iar, oare nu lipsa de cultură a faptei creștine l-a făcut pe acel cerșetor să nu dea? Nu i-ar trebui un strop de învățătură ostășească de la Oastea Domnului? Să nu fim doar creștini cu gura, căci asta ne va fi spre osândă.

(3)

Nu mai am 18 ani, ci, de anul ce vine, de două ori pe atât. Așa cum sunt, mă îndrept spre o

lungă așteptare a soției mele, rătăcită în pădurea sălbatică a lumii, într-o ușoară călugărie albă, lumească. Altceva nu văd la orizont — fără serviciu și cu puțin sprijin adevărat în lume cum sunt.

Dacă aș avea 18 ani m-aș duce la Oaste. La Oastea Domnului. Pentru că acum știu că poți trăi lumește în curăție, după rânduiala Bisericii. Când am avut 18 ani nu mi-a părut de asta, iar acum plătesc. Pe drept.

Și mai știu acum că trăind astfel, după rânduiala Bisericii, cu binecuvântare în toate, îți pot merge toate bine. Poți trăi altfel decât am trăit eu, mai cu curaj. Și fără să cazi atât de ușor cum o făceam eu în părea de sine, în păcat sau în deznădejde.

Oastea Domnului își învață luptătorii tocmai această rânduială, prin care pot birui în războiul nevăzut pe care îl au de purtat cu trupul, lumea și diavolul.

În lume lipsa de rânduială a atins culmi nefirești. De pildă, până și animalele au o rânduială a împerecherii, care se face doar în perioada de rut, primăvara, și până și majoritatea animalelor trăiesc în perechi indestructibile, în familii care durează o viață. Doar omul și-a schimbat firea, bine construită de Dumnezeu, în rău, în mai mult decât animalic.

Biserica a rânduit ca în sărbători, în ajunul sărbătorilor și în zilele de post — adică, în principiu, miercuri, vineri, sâmbătă și duminică — omul să trăiască în curăție. Rânduiala vine de la Dumnezeu, nu de la om, căci, după cum ne-a spus ferm Părintele Arsenie Boca, pruncii concepuți în sărbători, ajun de sărbători și zile de post duc viață de chinuri și frământări.

Cei din Oastea Domnului, spre deosebire de cei din lume, știu acestea.

Apoi, Oastea Domnului își îndeamnă ostașii să țină toate poruncile Domnului. Cele privitoare la

vestimentația femeii, care sunt clare. („Femeia să nu poarte veșminte bărbătești, nici bărbatul să nu îmbrace haine femeiești, că tot cel ce face aceasta, urâciune este înaintea Domnului Dumnezeului tău.” Deut. 22.5) . Cele privitoare la atitudinea lucrătoare, cu îndemn către fapta creștină, la fel. Spectacolele de teatru și televiziune ale ostașilor sunt slujbele bisericesti. Nunțile lor se fac fără dans, muzică și etalare de toalete și podoabe, într-o strictă rânduală creștinească. Casele lor sunt pline de icoane, iar în discuțiile lor apar întrebări pe care lumea le-a cam uitat: „Cum mai merge rugăciunea?” „La ce sfinți vă rugați?”

Cum să nu admiri acest fel de viață care duce către sfințenie? Îmi pare rău că nu mai am 17-18 ani ca să încep viața în rândurile lor. Îi îndemn pe tinerii care simt nevoia să trăiască mai curat să o facă. Să caute să ducă o viață binecuvântată, ca să nu le pară rău mai târziu. Dar nu le vorbesc celor care simt chemare către călugărie. Aceia vor să urce un munte semeț, față de care Oastea Domnului e doar o obcină domoală.

P.S.: Știu că sunt felurite voci care acuză Oastea Domnului de alunecări sectare. Oamenii Oștii nu s-ar mai duce la biserică la slujbe, ci s-ar strânge pe la case să facă gogoși. Nu cred că aceste vorbe sunt adevărate. Oastea și-a înălțat mereu crucile sub oblăduirea unor preoți de frunte ai Bisericii Ortodoxe Române, de la Părintele Iosif Trifa, inițiatorul ei, până la Părintele Vasile Mihoc, care îi conduce azi destinul. Prin acești preoți aleși de Dumnezeu Oastea Domnului a făcut mereu ascultare de Biserică.

57 de lei!

.....

De la o vreme plătesc zeciuală. A zecea parte din tot ce câștig o dau Domnului. Am citit la Părintele Ilarion Argatu cum e cel mai bine să faci asta: să ajuți acolo unde se construiește o biserică cel mai aproape de tine. Nu e nevoie să bat cale lungă: în centrul orașului Gura Humorului se fac lucrările de finisaj la Catedrala Nașterea Maicii Domnului.

Acum vreo două săptămâni mi-au venit niște bani din mai multe locuri. M-am pus să socotesc cât am de dat și mi-au ieșit 57 de lei.

Două zile, sâmbătă și duminică, n-a fost deschis la catedrală. N-am putut să-mi dau zeciuală. Luni, mergând spre centru, îmi aduc aminte că trebuie să dau cei 57 de lei. Intru în catedrală, mă închin și mă duc la cutia de la icoana Maicii Domnului, unde se strâng bani pentru construcție. Sunt sigur că mai am la mine 30 — 40 de lei. „Îi dau peăștia”, îmi zic, „și mai vin o dată, după-amiază, după ce trec pe la bancă”. Îmi scot banii din buzunare, mai mult hârtii de 5 lei și un leu și îi socotesc. 57 de lei! Aveam la mine exact cât trebuia să dau. Nu a fost singura dată când Dumnezeu mi-a arătat că „și perii capului meu sunt numărați”. Mi s-a mai întâmplat să cumpăr produse exact de banii pe care îi aveam la mine. Dar acum faptul că aveam la mine exact 57 de lei a însemnat mai mult. M-am întărit în cugetul că e bine și plăcut lui Dumnezeu că plătesc zeciuală. Și în acela că Dumnezeu mă ajută, atunci când am în gând o faptă bună, să o duc la împlinire cât mai ușor.

De ce e bine să plătim zeciuială

Un articol publicat de mine în „Monitorul de Suceava” — intitulat „57 de lei” — a stârnit câteva discuții. Spuneam în el că eu dau zeciuială bisericii și că Dumnezeu mi-a arătat că acesta este un lucru bun, pentru că s-a întâmplat chiar atunci când începusem să fac aceasta să am în buzunare exact cât trebuia să dau: 57 de lei.

Duhurile s-au aprins. „Giani” m-a acuzat că fac propagandă pentru îmbogățirea bisericii din avutul oamenilor. Cu vorbele lui: „mai faceți un loc de muncă pentru un bărbos din asta” și „biserica a devenit o afacere” referindu-se apoi la acei preoți căzuți care își cumpără, din banii enoriașilor, mașini de lux, strigătoare la cer („am văzut preoți în X5, X6, Q7”). Dragă Giani, tu habar nu ai cât muncește un preot dăruit profesiei lui. El nu primește bani pe degeaba. Sigur, el nu sparge asfaltul, nu ară, nu schimbă chiulase și nu vinde perje uscate la piață. El botează, cunună, spovedește, împărtășește, dezleagă legăturile necurate și face rugăciuni ca toate să ne meargă bine chiar și în lumea asta vremelnică. Asta nu contează? Tu ai trăi cu o femeie necununat și ți-ai lăsa copiii nebotezați, iar pe tine însuși te-ai lăsa nespovedit? Iar în cele ce-i privesc pe „bărboșii” din mănăstiri, eu nu cred că tu ai putea să muncești, să te rogi cât o fac aceștia și să te mulțumești cu banii pe care îi capătă cei mai mulți dintre ei. Un preot care și-a luat un „X5, X6, Q7” e un preot căzut, un „fariseu”, un farsor, ai dreptate. Dar sunt puțini preoți așa, iar pe cei care o apucă pe calea asta Dumnezeu îi îndreaptă de îndată, dacă ei

o merită. E mai bine să nu știi ce pedepse primesc preoții care Îl mânie pe Dumnezeu. Cei mai mulți își iau răsplata unde doare cel mai tare, în copii, care le aduc necazuri de două sau de trei ori mai mari decât ale mirenilor care Îl supără pe Dumnezeu tot atât. Cei care se fac preoți pentru bani nu știu în ce jug se bagă, pentru că, dacă ar ști, nu ar mai face-o.

„Chronos” zice că „zečiuiala ține de iudaism și de protestantism. Numai ei dau zeciuală! Noi, creștinii ortodocși trebuie să facem binele ori de care ori se poate fără a fi limitați de 10%. Și aici nu mă refer doar la binele financiar! Pe de altă parte noi dăm zeciuală chiar fără să vrem. Plătim impozite și din ele un procent se duce și la culte.” Împreună cu Sda și cu Darius, îți răspund: zeciuală nu a abrogat-o nimeni. Domnul nostru Iisus Hristos ne-a dat Porunca Iubirii, care cuprinde în ea „Legea și proorocii”, dar se va supăra El dacă îi ducem, după Legea dată de El prin Moise, a zecea parte a câștigurilor noastre? Domnul Iisus Hristos a zis: „Să nu socotiți că am venit să stric Legea sau proorocii; n-am venit să stric, ci să împlinesc. / Căci adevărat zic vouă: Înainte de a trece cerul și pământul, o iotă sau o cirtă din Lege nu va trece, până ce se vor face toate. / Deci, cel ce va strica una din aceste porunci, foarte mici, și va învăța așa pe oameni, foarte mic se va chema în Împărăția Cerurilor; iar cel ce va face și va învăța, acesta mare se va chema în Împărăția Cerurilor.” (Matei 5, 17-19). Deci, Domnul Iisus Hristos ne-a dat Porunca Iubirii, cum bine sugerezi. Și, dacă ne-am ține de ea, am face mult mai multă milostenie decât cele zece procente din ce câștigăm pe care ni le cerea Legea Veche. Dar câți dintre creștinii care fac milostenie ajung să dea 10% din ceea ce câștigă? Din păcate, dragă Cronos, continuarea mesajului

tău în care te referi la impozit și un alt mesaj al tău — din care citez: „La noi la ortodocși nu se dă zeciuială ci se dă de pomană la săraci și nu la popi.” — îmi dovedesc că, de fapt, tu ești prins de duhul cel rău al acestei lumi și nu prea ai chef să scoți nici un leuț din buzunar, pentru nimeni. Să nu cumva să atenteze cineva la „banii tăi”. Dragul meu, Dumnezeu ți-a dat toate, până și hârtiile alea amărâte pe care ai vrea să le știi pentru totdeauna în buzunarul tău. Iar tu nu poți să îi dai un leu din zece pe care ți-i dă, de fapt, tot El? În cele ce îi privesc pe „popi”, trimișii Bisericii Domnului nostru Iisus Hristos în rândurile noastre, citește ce i-am spus un pic mai sus lui Giani.

Tot acest „Chronos” mă acuză că am căzut în părerea de sine, de vreme ce vorbesc despre acest gest al meu de a plăti zeciuială. Dragul meu, m-am gândit foarte bine înainte să o fac. În județul Suceava sunt o mulțime de construcții bisericesti care, din pricina nepăsării oamenilor, cad din picioare. E bine ca oamenii să știe că e un lucru bine plăcut Domnului să dai bisericii o zecime din câștigurile tale. Aceasta e o faptă bună foarte bine primită. În plus, ea îți aduce și spor în viața aceasta. Despre asta a vorbit și Părintele Ilarion Argatu, marele duhovnic de la Cernica. Cel mai bine e să-ți plătești zeciuiala acolo unde se construiește sau se reface o biserică, anume în acest scop.

A fost însă și o voce care a dat semn că a înțeles mesajul meu cum se cuvine. Îi mulțumesc domnului Antonovici pentru mesajul său. Și lui Sda și lui Darius care au citat cu precizie din Biblie pasajele referitoare la zeciuială. Dacă măcar câțiva oameni vor trece de la vorbe la fapte și vor începe să dea constant zeciuială pentru construcții și reconstrucții bisericesti și

pentru instituțiile caritabile ale bisericii drept măritoare, merită să mă mai „fălesc” o dată în presă.

Să nu fim ortodocși doar cu gura, dintre aceia care nu ar da nimic aproapelui lor, nici măcar cu împrumut. Sau dintre aceia care dăruiesc doar condiționat de prezența sau interesele lor. Calea pe care ne-a arătat-o Mântuitorul e întemeiată pe fapte. Pe adevăratele fapte ale Credinței.

Din nou despre zeciuală

Unul dintre cititorii articolului meu apărut miercuri în Monitorul de Suceava, care seamănă cu un nume alambicat, pe care nu îl mai reprodus, pune punctul pe „i” în chestiunea zeciuielii. Iată ce spune Domnul nostru Iisus Hristos, la Matei 23,23: „Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că dați zeciuală din izmă, din mărar și din chimen, dar ați lăsat părțile mai grele ale Legii: judecata, mila și credința; pe acestea trebuia să le faceți și pe acelea să nu le lăsați.”

Acesta e răspunsul pentru toți cei care zic că zeciuală „a fost abrogată”. Nu, domnilor, acest obicei nu a fost abrogat, ba, dimpotrivă, Domnul nostru Iisus Hristos ne cere explicit să nu îl lăsăm, chiar dacă nu e la fel de important ca înțelegerea duhului Legii. Că noi, creștinii, cei care am auzit mesajul Mântuitorului, avem obligații mult mai mari decât aceasta, e adevărat. Noi avem Legea Iubirii. Noi, spre deosebire de iudei, trebuie să facem milostenie și să ne dăm zeciuală cu dragoste, punând suflet în acest gest exterior al nostru. Noi, spre deosebire de evrei, nu putem „face afaceri” cu Dumnezeu.

În loc să facem asta, ce facem noi? Îi judecăm pe preoți? Robiți de duhul rău al lumii, în loc să ne vedem păcatele noastre îi judecăm pe slujitorii lui Dumnezeu. Noi nu plătim zeciuală nu pentru că inima noastră e rece, iar noi suntem nevrednici de iubirea lui Dumnezeu, ci, chipurile, pentru că preoții sunt nevrednici. Ne stăpânește duhul cel rău al acestei lumi, care ne îndeamnă să credem că putem ști noi,

cu mințile noastre sărmame, ce e binele și ce e răul. Vrem să urmărim noi traseul aceluia bănuț pe care îl dăm, să știm unde ajunge. Dar nu are grijă de asta Dumnezeu? Banii aceia, fie că îi vor fi cuiva spre ispiti-tire, fie că vor ajuta pe cineva, îi vor folosi lui Dumnezeu în Lucrarea Sa. Ce putem face noi bun facem atunci când ne dăruim zeciuiala Bisericii Pravoslavnice. Și să alungăm de la noi duhul cel rău al criticii: „Nu judecați și nu veți fi judecați; nu osândiți și nu veți fi osândiți; iertați și veți fi iertați.” (Luca 6.37)

Zeciuiala nu e totuna cu impozitul, cum credea un alt cititor al meu. Impozitul se plătește „Cezaru-lui”, iar zeciuiala — Lui Dumnezeu. Sunt două lucruri total diferite. Pentru impozit capeți iluminat stradal, autostrăzi suspendate și tot ce îți mai promite „Cezarul” ca să îl alegi. Pentru zeciuială capeți iubirea lui Dumnezeu care te vede gata a te lepăda de lucrurile stricăcioase ale acestei lumi și hotărât să îți aduni comoară în cer. Nu e vorba că ar avea Dumnezeu nevoie de banii tăi. Dumnezeu are nevoie de gestul tău de a rupe din avutul tău o părticică pe care să l-o dăruiești Lui. „Dăruind, vei dobândi.”

„Cercați duhurile!”

Scrisoare deschisă unui poet din Banat

Așa ne-a spus Apostolul Ioan, cel bine plăcut Domnului nostru Iisus Hristos, în prima sa epistolă (Cap. 4). Duhuri sunt îngerii, dar și potrivnicii sunt duhuri.

Mă întrebi dacă textele tale „sunt poezie”. O să dau un singur citat ca să îți lămuresc pe cititori cum îl confunzi pe necuratul cu Dumnezeu: „bunăoară, știi că dumnezeu e-un ventriloc trist, / mânuind oamenii ca pe niște păpuși stricate (...)”. În aceste versuri și în cele două care le urmează, tu ești la un pas să comiți cel mai grav păcat posibil, cel împotriva Duhului Sfânt. Acest păcat nu se va ierta, nici în viața asta, nici în cea care va urma. A spus-o chiar Domnul nostru Iisus Hristos. (Matei 12, 31-32)

Nu, textele pe care mi le-ai trimis nu sunt poezii, ele sunt „drăcării”. Cu cuvintele, dacă nu știe să le folosească sau dacă se lasă pradă duhurilor rele, omul își face cele mai multe păcate. Și... „din cuvintele tale vei fi găsit drept, și din cuvintele tale vei fi osândit.” (Matei 12, 37) Iar în cazul scriitorilor aceste păcate pot fi retroactive. Adică? Pot avea repercusiuni și după moartea ta. Tu te pocăiești, dar scrierile tale continuă să arunce spurcăciuni în mințile oamenilor și să îi strice.

Tu poate te vei pocăi și vei putea căpăta iertare, dar aceste lucruri scrise îți vor cădea în cap ca un balot de mizerii strâns deasupra ta.

Sper că nu ai atins în acele versuri ireversibilul: păcatul împotriva Duhului Sfânt. Dacă ai făcut-o, nu

cred că ai făcut-o cu voie, ci din neștiință, așa că Dumnezeu ar putea încerca să te ierte. În ele este un alt păcat evident, de care trebuie să încerci să scapi mai întâi: minciuna. Dumnezeu nu e un sforar, un păpușar, un regizor dement care vrea să-ți ia ție libertatea. Îl confunzi pe Dumnezeu cu satana. Scriind că Dumnezeu ar face așa ceva, minți cu nerușinare, și orice om al rugăciunii îți va spune că Dumnezeu e, dimpotrivă, cea mai frumoasă libertate posibilă.

Tu pornești de la ceva adevărat — și de asta ești și la un pas de păcatul împotriva Duhului Sfânt: Duhul Sfânt intră într-adevăr în oamenii vrednici de asta — profeți, slujitori ai altarului, sfinți. Dar Duhul Sfânt nu vine decât la chemare — este chemat prin a doua rugăciune începătoare, „Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, vino și te sălășluiește întru mine”, sau, prin Dumnezeu Tatăl, cu „Doamne, pogoară Duhul Sfânt asupra mea!”. Duhul Sfânt mai poate veni înăuntrul unui om în cazul unei mari primejdii și în urma unei rugăciuni simple. Dar atât. Duhul Sfânt nu sălășluiește un timp mai lung decât în sfinți.

Dumnezeu nu îl tulbură pe om, ci îl odihnește și îl mângâie. Așa cum face un tată foarte bun cu copilul său. Îl mai trage și de urechi, când greșește, ca să nu cadă în răsfăț, dar îl susține mai departe dacă se îndreaptă. Cel care îți vrea răul și vrea să te controleze e satana. Din nefericire, din pricina păcatelor noastre tot mai mari, satana are o libertate tot mai mare asupra noastră.

Sfatul meu e următorul: du-te, însoțit de acest text la un duhovnic dintr-o mănăstire din județul tău și spune-i că nu te-ai spovedit niciodată până acum (nu sunt înainte-văzător, pur și simplu... se vede), cel

puțin nu cum trebuie, că nu cunoști „Crezul” și „Psalmul 50”, că nu te rogi, nici măcar un „Tatăl nostru” pe zi nu spui, și că îți dă năluciri un diavol care ți se pare că îți vorbește până și din televizor (vezi paranteza de mai sus).

Mai departe știe acel duhovnic ce să facă. Să te ducă Dumnezeu la un duhovnic bun și să te ajute să îi urmezi sfatul.

Eu îți mai spun doar că eu m-am lăsat de fumat instantaneu, după ani în care am fumat peste două pachete de țigări pe zi, după ce într-o seară, după „Tatăl nostru”, am spus „Doamne, ajută-mă să mă las de fumat.”

Cât despre „poezie”... multe duhuri necurate se înghesuie să le pună în minte lucruri cât mai păcătoase autorilor „metaforici”, celor care își bat joc de viața lor crezându-se „inspirați” și în măsură să se joace cu cuvintele după capul lor locuit de draci. Căderea lor a început cu prima minciună pe care au pus-o pe hârtie, cu primul lucru pe care l-au exagerat ca să îl impresioneze pe cititor.

Dacă vrei să fii un scriitor adevărat, fii în primul rând un căutător al Adevărului. Înainte să scrii despre Dumnezeu, caută să-L cunoști pe Dumnezeu.

Iar de câte ori îți mai vin idei așa de șugubețe, cercetează de unde îți vin. Cum? Simplu: când îți vin, te întorci cu fața spre Răsărit și spui „Tatăl nostru”.

Dumnezeu să te aibă în pază și să te întoarcă în Căile Lui.

O schimbare de perspectivă

De ce stau oamenii săraci în gări? Pentru că e singurul loc în care noaptea ei se simt în siguranță. Singurul loc luminat și populat. Nu, oameni ai apartamentelor, oamenii gărilor nu stau acolo, de multe ori cu infirmitățile expuse, special ca să vă scârbească pe voi. Ei nu sunt niște animale crescute în întuneric, ci niște oameni. Iar mulți dintre ei știu că există pe lumea asta și dușuri cu apă caldă.

Îi văd în gara Suceava și îi înțeleg. Ei nu au internet. Nici nu știu să îl folosească. Nu e exclus ca mulți dintre ei să nu știe nici măcar de existența lui. Ei sunt cei care nu mai au nici măcar actele care le-ar trebui ca să obțină ajutoarele sociale sau de șomaj. Aceste ajutoare mă depășesc chiar și pe mine, deși eu am unde sta, făcându-mă ca de ani buni să nu mai am nici măcar acel „venit minim garantat”. Mă împiedic, și sunt convins că și ei o fac, de toate acele piedici puse de bogați în calea săracilor, ca să îi îndepărteze de banul public.

Oamenii gărilor dorm pe băncile sălii de așteptare, așteptând. Lângă ei, unii mai dubioși par să-i pân-dească. Poate să fie o iluzie a mea, dar uităturile lor sunt furișe, ca ale animalelor hăituite.

Mai am de stat două ore în gara Burdujeni. Se apropie de mine o femeie care se cațără pe fiecare pervaz al holului gării, căutând să vadă ceva. Pe unul dintre ele scriu eu aceste rânduri. Doamne, ai milă de acești oameni! Ei sunt cei care au cea mai mare nevoie de mila Ta. Nu îi lăsa de izbeliște. Vindecă-le rănilor și cercetează-le suferințele. Dă-le haine și adăposturi

curate și mâncare caldă. Dă-le băi și toate cele de trebuință trupurilor și sufletelor lor.

Și ai milă de mine, cel care scriu aceste rânduri. Fă să nu ajung niciodată un om al gării. Dă-mi șansa unui loc al meu în care să pot să mă ascund de lume. Dă-mi șansa unor bani care să vină mereu și să-mi aducă cele necesare vieții.

Acum un an mila mea nu ar fi găsit nicio soluție. Mi-aș fi simțit sufletul apăsător, dar mi s-ar fi părut că nu am cum să-i ajut pe oamenii gărilor. Aș fi dat vina pe realitatea socială și politică din țara noastră. Acum știu că orice rugăciune e ascultată. Acum știu ce să fac.

Lecțiile Părintelui Cleopa

Părintele Cleopa, un autodidact, avea o memorie uriașă, lecturi vaste și o putere a analogiei fantastică. Știa să îi vorbească fiecăruia pe limba lui. Dacă studenților de la Teologie le făcea comparații strălucitoare, ducându-i pe cărări nebănuite marcate de texte evanghelice și texte ale Sfinților Părinți, pe oamenii simpli îi captiva la fel de repede, punându-le în față povestioare pline de tâlc, adevărate pilde duhovnicești. Întru-ascuns, de dincolo de moarte, mi-a vorbit și mie.

□ ICOANA PĂRINTELUI CLEOPA LA SIHĂSTRIA

Sfinții sunt vii. Ei nu au greutate în a trece granița care desparte pentru noi lumea asta de lumea duhurilor. Nu mă duc la Părintele Cleopa anume cu gândul acesta. S-a potrivit minunat ca ziarul Lumina să își dorească un material despre Părintele Cleopa pentru ziua comemorării lui, 2 decembrie, tocmai când eu am drum la spovedit aproape de el, la Râșca.

Mănăstirea Sihăstria e ascunsă între niște munți mici, bogat împăduriți și nespuse de frumoși. Drumul care se deschide în stânga din șoseaua care merge de la Târgu Neamț la Pipirig trece mai întâi pe la Mănăstirea Secu. Iar după Mănăstirea Sihăstria, același drum urcă spre schiturile Sihla și Daniil Sihastrul. Sunt patru locașuri sfinte, trei cu renume și unul

(ultimul pomenit) nou, „postrevoluționar”, în aceeași vale îmbrăcată în codrii.

Memoria Părintelui Cleopa Ilie e nestinsă la Sihăstria. Chilia fostului stareț e păstrată exact cum a fost. Sunt expuse bundița, vesta, cojocul, metaniile, bastonul și epitrahilul Părintelui, ciubotele lui, un fes pe care l-a primit de la Sfântul Iustin Popovici din Serbia, toate așezate frumos într-o raclă, dedesubtul unui portret mare străjuit de salutul de obște al Părintelui Cleopa: „Mânca-v-ar Raiul!”.

Părintele Cleopa e înfățișat într-un tablou alături de întâiul său duhovnic, Părintele Paisie Olaru, căruia îi este dedicat și un perete al celei de-a doua încăperi a chiliei. Părintele Paisie Olaru, pustnicul Schitului Cozancea, lângă care viitorul Părinte Cleopa păștea, copil fiind, oile tatălui său, are și el un tablou mare, cu un îndemn duhovnicesc: „Să ne întâlnim la Poarta Raiului!” Părintele Paisie i-a urmat Părintelui Cleopa la Sihăstria, în anul 1947, devenind duhovnicul fostului schit tocmai ridicat la rang de mănăstire.

Sunt și poze ale Părintelui. În toate e drept, hotărât. Nicio ambiguitate în atitudinea lui, nicio umbră. Pare mereu sigur de ceea ce trebuie să facă. „Unde nu mi-ar da și mie Dumnezeu această știință...”, îmi spun. Îl văd alături de Părintele Arhimandrit Ioanichie Bălan, alături de Părintele Daniel, pe când Preafericitul nostru Patriarh era Mitropolit al Moldovei, alături de duhovnicul său, Paisie Olaru și cu mulți alți preoți veniți să-l cerceteze.

Părintele Cleopa a dus prigoană în comunism. A fugit în munți de trei ori, prima dată pentru șase luni, a doua oară, împreună cu Părintele Arsenie Papacioc, pentru doi ani, a treia oară pentru cinci. Mănăstirea și biserica mică sunt pline de îndemnuri ale Părintelui

Cleopa. Marele duhovnic a luptat cu forță împotriva rătăcirilor lumești, iar forța aceasta a răzbătut până azi. Este marcată cu un indicator și prispa de lângă chilia Părintelui, unde acesta le dădea povește credincioșilor.

Mormântul Părintelui Cleopa e în centrul cimitirului din deal, alături de cel al Părintelui Paisie Olaru și de cel al Starețului Ioanichie Moroe, cel care l-a primit pe Părintele Cleopa în mănăstire, după ce l-a lăsat, alături de fratele său mai mare, Vasile, să rabde trei zile la poartă, ca să vadă cât de grea e viața călugărească.

Văd în cimitir și mormântul starețului de acum, Victorin. E bine când călugării se văd încarcerați în trupuri stricăcioase.

Părintele Cleopa e, pentru oameni, un sfânt. Chiar dacă nu e canonizat, icoana sa e centrul vieții duhovnicești a Mănăstirii Sihăstria.

□ URMAȘUL PĂRINTELUI

Oamenii vin întruna la Sihăstria. Biserica nouă e o adevărată catedrală. Eu nimeresc un grup venit de la Roman, cu un preot de acolo. E un grup mare, o întreagă biserică, un șir lung care se închină ceremonial, ca după o liturghie.

Aici duhul duhovniciei de înălțime nu s-a stins. Pe o prispă sunt vreo zece oameni care înfruntă frigul tăios al muntelui împojghițat în prima zăpadă strânși unul lângă celălalt, așteptându-și cuminți rândul la un duhovnic.

- La cine așteaptă?, o întreb pe o doamnă care îi privește și ea de jos.
- La Părintele Ciprian.

- E un călugăr bătrân?
Îmi face semn din cap că nu. E tânăr.
- E un fel de urmaș al Părintelui Cleopa? Așa îl văd oamenii?
- Da, îmi spune femeia, iar ochii ei strălucesc de bucurie.

☐ ALUNECAREA PE POJGHIȚA ISPITEI

După o scurtă discuție cu un țigănuș care cerșește, după o alta cu un tânăr venit la mănăstire să-și afle de lucru, dar cam fără cele ale credinței la el — ajută-l, Doamne! —, și după ce iau binecuvântarea Părintelui Stareț Victorin, pornesc spre Gura Humorului pe drumul de sub munte. Ca să nu mă repet. Am venit pe Valea Moldovei, plec pe Valea Bistriței. Distanța e cam aceeași. Și nu greșesc, după Broșteni o apuc pe drumul spre Tarnița. Un drum superb, care îmi merge la suflet. Drum de munte printr-o pădure de brazi de poveste. Deszăpezit și nu prea. Până ce ajung în vârful lui totul e bine. În jos, în prima curbă mai serioasă mi se pare că merg prea tare și, încă neînvățat cu zăpada, frânez. Nu mai sunt într-o mașină, ci pe o patină pe care nu o pot opri. Mă opresc în bara de protecție a drumului, nevătămat. Mașina nu a pățit nici ea mare lucru. Capota e îndoită câțiva centimetri, într-un colț, iar masca de dedesubt e sfâșiată sub farul din dreapta. Îi mulțumesc Lui Dumnezeu. Spusem cu câteva secunde înainte, de câteva ori, „Doamne lisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul” în gând și acum îmi dau seama cât ajutor am avut pentru acea rugăciune. Dacă nu era bara aceea acolo, m-aș fi dus în râpa păduroasă de dedesubt și m-aș fi oprit în primul copac. Când nu

eram credincios practicant, această întâmplare m-ar fi speriat, iar urmele rămase pe mașina mea mi-ar fi rămas o vreme în creier. Acum, sunt la fel de liniștit ca înainte de a derapa. Știu că totul e în mâna Lui Dumnezeu, iar El are infinit mai multă putere decât am eu. Dar nu voi ajunge la toate înțelesurile acestei întâmplări decât spre seară.

□ CUM ERA SĂ AJUNG HOȚ DE LEMNE...

Cobor mai departe spre Tarnița. Eu nu știu drumul, nu am mai fost pe el, așa că mă bucur de fiecare clipă. Dar am și un gând sâcâitor care îmi răsare din când în când în minte: aș avea nevoie de niște lemne. De la Râșca am primit lemne pentru câteva zile, dar parcă aș mai avea loc în portbagaj pentru câteva. Pe marginea drumului apar stive de lemne, cu lemne lungi, de câte un metru, tăiate frumos, proaspete, îmbietoare. Nu e nimeni în jur, doar în depărtare se aude o drujbă. Îmi vine gândul cel rău: ia să iau și eu câteva lemne în portbagaj, că sunt numai bune de pus acolo. Pun unul, două, trei și mă opresc. Acesta e furt. Alții s-au chinuit să le taie și să le așeze așa de cu grijă și eu le iau. Dumnezeu are să mă pedepsească pentru asta, pe drept cuvânt. Scot din portbagaj cele trei lemne pe care intenționez să le fur și le pun la loc. Nu pot să iau lemne decât cu voie de la cei care le-au tăiat. Îi găsesc mai jos pe aceia, dar nu îmi pot da mai puțin de un metru cub, iar pentru atâta nu am loc. Prețul e bun și aș lua un metru cub... Rămâne să ne vedem altă dată, când voi veni cu o remorcă sau cu o mașină mai spațioasă. Răsuflu ușurat, bucuros că nu am furat, și pornesc mai departe. Tarnița e sinistră. Nu are ce căuta în peisajul acesta atât de frumos.

Dacă vrei să vezi un loc demn de un film ceaușist de groază, mergeți la Tarnița. Zidurile rozalii, hărănite de ploi, ale unor clădiri industriale dezafectate, groaznice, ale fostei uzine de preparare a minereului de uraniu. Dar „dezafectate” e un eufemism. La Tarnița sunt niște ziduri urâte, roase de ploi, cu ferestre sparte, niște hale pustiite care îți sădesc în suflet deznădejdea, o deznădejde cât un regim ceaușist.

□ ȘI ÎNȚELESURILE

Ajuns la Humor încep să citesc „Ne vorbește Părintele Cleopa”. Primul capitol se numește „Frica de Dumnezeu” și vorbește chiar despre cum frica de păcat ne ține în Calea cea bună. În cadrul capitolului dau imediat de o povestioară cu un gospodar care avea boala furatului. Dus într-o noapte cu fetița lui în câmp, să fure ceva porumb de la un alt gospodar, oprește căruța și se uită în toate părțile. Fetița lui, de câțiva anișori, e pentru prima dată cu el și, văzându-l că se uită în jur, îi spune: „Tătuică, în sus nu te-ai uitat”. Omul înțelege că prin copil îi vorbește Duhul Sfânt, așa că se întoarce în grabă acasă și, din ziua aceea, se pocăiește pentru ce făcuse până atunci și renunță la furat.

Al doilea capitol al primului volum din „Ne vorbește Părintele Cleopa” e, se putea altfel?, „Despre Rugăciune”, cu accent pe Rugăciunea Inimii, pe care o spusese și eu în drumul meu spre Tarnița, înainte de derapaj, la nivelul minții, ce-i drept, că atât pot acum.

Prin prismacelor citite, nu am cum să nu leg întâmplările drumului meu de vizita pe care i-am făcut-o Părintelui Cleopa. Mi-a fost arătată măsura duhovnicească

firavă la care sunt și cum, pentru rugăciune, sunt ținut de Dumnezeu în drumul bun, cu toate derapajele și ispitele care vin peste mine.

Îți mulțumesc Părinte Cleopa Ilie pentru această dezvăluire. Și să dea Dumnezeu să te mai pot vizita cât mai repede ca să primesc multele lecții duhovnicești de care mai am nevoie ca să răzbesc la lumină.

Experiența veroneză

Am fost la Verona, unde centrul vieții românești e familia Părintelui Protopop Gabor Codrea. Ce am căutat și ce am găsit acolo, ce am vrut eu să fac și ce a vrut Dumnezeu să fac eu acolo, în cele ce urmează...

□ DINCOLO DE UMBRELE PATIMII

La Verona turismul gravitează, ca un nou Romeo zăpăcit, în jurul mormântului sărmaneii, celebrei sinucigașe Julietta Capuleti. Dar eu nu am nicio legătură cu turismul. Eu sunt la Verona parcat pe trotuar în fața bisericii San Fermo, căutându-l pe Părintele Gabor Codrea, parohul bisericii românești din localitate și rugându-mă să găsesc cea mai bună rezolvare problemelor pe care le au mașina și călătoria mea.

Rătăcirea pătimașă zugrăvită de Shakespeare mi se arată azi în toată întunecimea ei. Romeo și Julieta erau doi oameni fără Dumnezeu și de aici începe tragedia lor și a atâtor altor oameni. Dacă L-ar fi pus pe Dumnezeu pe primul loc în viața lor, cu un strop de rugăciune totul ar fi fost cum nu se poate mai bine. Acum mă interesează mai mult biserica din catacomba de sub biserica San Fermo, pe pereții căreia văd icoane bizantine care ne amintesc acel frumos trecut în care catolicii și biserica noastră drept măritoare erau una.

□ CE CAUT AICI?

Nevoia mă aduce în Italia. Și mama mea a lucrat aici, în zona Bresciei. Am venit cu cărți ortodoxe la parohiile din nordul Italiei, sperând să fac pe aici și niște reportaje pentru „Lumina”.

O apucasem pe autostrada spre Verona dar, nu știu cum, m-am trezit coborând în Vicenza. Aici nu am răbdare să îl aștept pe preotul basarabean din localitate, și, deși Dumnezeu îmi arată că ar trebui să rămân, pentru că vreme de o jumătate de oră nu izbutesc să ies din centrul Vicenței, unde se lucrează la drumuri, iar de două-trei ori nimeresc chiar în... parcări, eu, orb, nu îl ascult, ci plec mai departe. Nu mai urc pe autostradă, ci o apuc pe șoseaua spre Verona. Aceasta îmi va fi fatală. Mă opresc pe drum și îmi spăl mașina la un „self-service”, unde mi se pare că un om dintr-un jeep mă privește încordat. Apoi plec mai departe spre Verona, dar drumul îmi va fi un chin. Motorul mi se încinge rapid, iar instalația de răcire pare să nu mai funcționeze. Ajung greu în Verona, într-un nor de fum, cu inima tremurându-mi la fiecare stop mai îndelung.

Aici am surpriza să constat că îmi lipsește capacul rezervorului. Îmi vine în minte chipul italianului care mă fixa din jeep, dar refuz să îi fac loc pe de-a-ntregul acestei idei în mintea mea. Ar fi prea simplu: m-a văzut că am număr de România și, cât am fost plecat la spălătorie după fise, mi-a băgat ceva în rezervor... Refuz să cred asta. Prea miroase a scenarită. Îmi voi fi pierdut capacul la ultima benzinărie, chiar dacă am de obicei mare grijă în privința asta...

Peste două zile aveam să duc, împreună cu Părintele Gabor Codrea, mașina la un doctor de mașini

care avea să ne spună niște costuri care depășeau cu mult valoarea mașinii. Așa că aveam să o las pradă instituțiilor italiene care reciclează fierul vechi. Dar nu mă compătimiți, mașinuța mea nu era la prima tinerețe, iar lucrurile se mai pot încă rezolva așa fel încât, financiar vorbind, să cad totuși în picioare. Ceea ce am câștigat: timpul petrecut în apropierea unor oameni minunați și un reportaj „pe viu”, neprogramat, într-o situație de viață care chiar merită să fie povestită cititorilor, nu are preț.

Fără ca mașinii mele să îi moară motorul nu aș fi cunoscut marea bunătate a Părintelui Protopop Gabor Codrea și marea grijă creștină pe care o poartă el enoriașilor români și nici omenia finului său, ieșeanul Marin, și a cumnatului acestuia, botoșăneanul Florin, care m-au găzduit și călăuzit vreme de patru zile. Doar la necaz îl cunoști cu adevărat pe cel de lângă tine, iar eu am avut astfel ocazia să cunosc niște oameni deosebiți. Dar să mă întorc de unde am rămas... Parcasem în fața bisericii San Fermo de la Verona...

□ „CĂLUGĂRUL”

Părintele Codrea e plecat la Bologna, dar în cele din urmă reușesc să îl prind la telefon. Stabilim o întâlnire pe seară, când se va întoarce. E deja la curent cu problema mea, pe care i-am împărtășit-o telefonic și diaconului basarabean Vladimir Pavlescu, care locuiește undeva în împrejurimile orașului.

Ne întâlnim chiar în biserica San Dominic, care adăpostește Parohia română Sfântul Ilie Tesviteanul. Părintele Gabor Codrea e un adevărat atlet al credinței, un bărbat înalt și slab, iar în trăsăturile feței lui se vede că postește mult. Are părul lung, prins în coadă

și o barbă impunătoare, de adevărat cleric ortodox. Se mișcă iute, ca unul hârșit în ascultări mănăstirești. „Doamne, ce noroc!”, mi-am spus în mintea mea, „ce bine că mi-ai scos în cale un călugăr!” Iar atenția și grija cu care mă ascultă mărturisesc măsura duhovnicească înaltă la care a ajuns acest „monah”.

Abia a doua zi aveam să aflu că, deși arată, trăiește duhovnicește și e dedicat aproape exclusiv ca un călugăr, Părintele Codrea e preot de mir, protopop.

Nevrând să mă lase să dorm în mașină („Cum o să stai în stradă? Aici, în parohia mea, nu pot să te las.”), Părintele m-a plasat în casa finului său Marin, unde patronează Sfântul Serafim din Sarov, de la care Marin a pus numele fiului său și Sfânta Xenia, după care și-a botezat fetița. Pe 2 ianuarie a fost sărbătorit tocmai Sfântul Serafim din Sarov, așa că îi mulțumesc și acestui mare sfânt al rușilor pentru găzduire. Acum sunt convins pe deplin că Dumnezeu lucrează minunat prin preotul Gabor Codrea. De altfel, Sfântul Serafim din Sarov, duhovnicul miraculos al Părintelui Arsenie Boca la Muntele Athos, e prezent atât în căsuța mea de la Humor, cât și în portbagajul mașinii mele, unde sunt o mulțime de acatiste ale Sfântului.

Marin mă va caza la Sommacampagna, unde locuiește împreună cu cumnatul său și un tânăr basarabean, și mă va aduce la Liturghia de sâmbătă, dedicată Sfântului Vasile, și la cea de duminică.

Gazda mea îmi dă să citesc o carte pentru care îi voi fi recunoscător toată viața: „De la moarte la viață” a Părintelui Paulin Lecca. O carte superbă.

Duminică după-amiaza vom merge împreună cu alți aproape treizeci de români singuri la locuința Părintelui de la Zevio. Aici se dă, în fiecare an, o petrecere de început de an pentru cei singuri și necăjiți, între

care ne nimerim să fim și noi: eu — tocmai divorțat, Florin, într-o situație asemănătoare, iar Marin — departe de soția și copiii săi, care stau în România.

În preoteasă o recunosc pe femeia care, îmbrăcată în costum popular, fusese sufletul plugușorului încropit de credincioși după Liturghia din 1 ianuarie. Iar copilul lor, Rafael, ale cărui trăsături sunt uimitor de simetrice, are într-adevăr un chip de înger.

□ LITURGHIA, MASA, URĂRILE

La Liturghia de duminică s-a strâns mai multă lume decât de Sfântul Vasile. Biserica s-a umplut, pe când cu o zi înainte fusese doar pe jumătate plină. În schimb, Capra și Plugușorul de după Liturghia de sâmbătă au avut loc să se desfășoare. Mulți români au fost plecați în țară pentru sărbători, așa că nu au prins frumoasele slujbe ținută de Părintele Gabor și Diaconul Vladimir. Acum e duminică, iar oamenii sunt strânși împrejurul Părintelui. Acesta e nevoit să le citească după liturghie o rugăciune particulară, în care caută să atingă nevoile fiecăruia dintre cei prezenți. Atitudinea oamenilor trădează marea evlavie pe care i-o poartă acestui Părinte cu înfățișare monahală. Puterea acestui preot asupra păstoriiilor lui e neobișnuită. Mai cunosc astfel de cazuri doar din auzite.

Dragostea pe care i-o poartă oamenii îi e Părintelui prilej de smerenie. În scurtul timp pe care îl petrec la Verona îl aud pe Părintele Gabor cerându-și iertare credincioșilor de trei ori. Iar la masa pe care o dă Părintele pe 2 ianuarie celor care au apucat sărbătorile în singurătate, doamna preoteasă Patricia Codrea își mai cere și ea iertare o dată. „Noi greșim multe, pentru

că încercăm să facem multe”, le spune ea oamenilor veniți la masă, deși în privirile fericite ale acestora nu se vede nici pe departe că preotul și soția sa ar avea vreun motiv să-și ceară iertare.

Îmbrăcată în maramureșancă, cu bundiță și ca-trință, preoteasa Codrea a fost centrul scenetelor populare care s-au ținut în biserică de Sfântul Vasile. A doua zi ea era deja personaj al sorcovei cu care am călcat pragul casei Părintelui. Abia către sfârșitul mesei ea își va îngădui câteva clipe de liniște. În rest, le va rânduie pe toate în amănunt, cu fermitate. Strașnică femeie, ar spune un basarabean.

□ UN CUVÂNT DESPRE POCĂINȚĂ ȘI MILOSTENIE

Dincolo de predicile lui excelente, Părintele Codrea propovăduiește prin însăși prezența sa. E acel fericit exemplu de preot care, după cum spunea că ar trebui să fie un preot Părintele Arsenie Boca, îți arată că există Dumnezeu prin însuși felul lui de a fi. Nu mai era nevoie să ascult frumoasele cuvinte pe care le-a spus, interpretând începutul Evangheliei mateine, despre pocăință și milostenie. Pentru Părintele Codrea milostenia trebuie făcută până la capăt. „Trebuie să-i scoatem pe oameni din ne-cazurile lor, nu doar să le ușurăm pentru moment, pentru că noi facem de multe ori această milostenie nedusă până la capăt mai mult pentru noi, ca să ne simțim împăcați cu noi înșine”, își trădează Părintele Codrea frumoasele gânduri creștine. Dar eu l-aș iubi și dacă n-ar scoate niciun cuvânt la predică. Îi știu deja faptele. Pe mine el m-a scos din ne-caz cu totul — mi-a găsit unde să stau și mi-a luat toate cărțile...

La masa de la casa Părintelui văd cât de bine îi cunoaște acesta pe toți credincioșii din parohia lui. Le știe necazurile și știe ce să le spună. Oamenii din această parohie sunt mai strânși în jurul bisericii decât mulți dintre cei din comunitățile de la țară.

Credincioșii și Părintele și-au făcut împreună o crescătorie de iepuri și se gândesc ce să mai crească pentru anul următor. Biserica de aici e o mare familie, în care fiecare și-a găsit locul. Și, de fapt, biserica nu e doar centrul vieții duhovnicești a românilor din Verona, ci și al vieții lor lumești. Prin intermediul bisericii se caută gazde și slujbe, aici se capătă ajutor în toate și aici se întemeiază căsniciile și prietenii. Îmi doresc să revin cât mai curând printre acești oameni credincioși și frumoși, călăuziți pe calea mântuirii de devotatul Părinte Codrea.

□ ÎNTUNERICUL ȘI LUMINA

Cea mai ieftină variantă de întoarcere în țară e Atlassibul. Șoferii Atlassibului sunt smuciți, nervoși și într-un continuu război cu călătorii. Trebuie să schimb la Padova, dar nu mi se spune când anume vine autocarul cu care trebuie să plec. Aștept îndelung, apoi mă urc în autocar. Autocarul oprește o dată la ieșirea din Italia, apoi, pentru că șoferii „așteaptă o mașină cu documente”, se oprește și, cam nejustificat, în Slovenia. Ar fi trebuit să oprească o dată la patru ore, dar iată că noi, plecați la ora 18.30 de la Padova, oprim la ora 23.40 pentru a doua oară. Se apropie Miezul Noptii, așa că eu mă trag mai la o parte și mă rog. Autocarul a rămas în spatele meu. De acolo izbucnește la un moment dat o forfotă nefirească. Niște țigani solizi au întins în fața intrării în autocar o alba-neagra.

Principiul acestui joc e o prestidigitație. Sunt trei piese, între care una marcată cu alb. Cele două nemarcate pot fi învărtite pe amândouă fețele, cealaltă — nu. La un moment dat cel care le învărte pune o piesă deasupra celei marcate cu alb și „le aruncă” pe rând, dând senzația că a pus-o jos mai întâi pe cea marcată. Dar, printr-un procedeu numit „fluturaș”, el o aruncă mai întâi pe cea de deasupra. După asta, ca să ia ochii spectatorilor, o împinge „pe furiș” pe piesa care pare marcată (în fapt cea care fusese pusă deasupra celei marcate) pe sub cealaltă piesă nemarcată, îndreptând atenția tuturor spre cele două piese care nu au nicio legătură cu cea marcată. Mă rog lui Dumnezeu ca acești țigani să nu prostească pe niciunul dintre călători, în afară de cei care sunt cu ei. „Nu lăsa, Doamne, niciun om botezat pe mâna acestora”, îi spun Creatorului nostru. Nu știu de ce am făcut această delimitare. Printre noi puteau fi și sectari... Și, într-adevăr, două femei din autocarul nostru și trei din cel de lași care vine după al nostru sunt păcălite, cu câte o sută de euro, de alb-negriști.

E Miezul Noptii, ceasul când îngerii și credincioșii se roagă lui Dumnezeu, iar diavolii profită de faptul că aceștia sunt ocupați și lucrează mai la vedere. Alba-neagra.

După ce plecăm oamenii, prinși de scenarită sau nu, îi acuză fățiș pe șoferi că nu așteptau nici un document, ci sunt mână în mână cu borfașii de la alba-neagra și i-au adus aici, la întuneric, la o sută de metri de restaurant, tocmai ca să poată aceia să-și facă mendrele. „De acum să ne opriți doar în parcări luminate, unde sunt camere de supraveghere”, le spune o femeie. Eu am explicația mea, puțin diferită, asupra acestora. Întunericul și lumina. Ei vor face reclamație

la firma Atlassib. Poate pe bună dreptate. Eu e mai bine să fac doar rugăciune, pentru că Dumnezeu i-a văzut pe acei borfași.

Căsuța mea e bocnă. Temperatura în Gura Humorului e cu zece grade sub cea din Verona. Va trebui să-mi caut alt „cal”, unul alb și frumos, care să mă țină, când îmi va mai veni gândul străinătăților, măcar până în Germania. Voi mai găsi vreodată un preot de mir ca Părintele Gabor Codrea? Să vrea Dumnezeu să mai gălesc.

Un copil traversează strada în frig

Mi-am luat o nouă mașină. Deși „nouă” se potrivește cu ea ca nuca în perete. Mi-am luat altă mașină e mult mai corect. Ies cu ea din drumul național care merge de la Târgu Neamț la Poiana Largului, în drumul care merge spre Sihăstria. Chiar în acea intersecție găsesc trei autostopiști. Deși nu mi se deschid portierele și am o problemă cu direcția, mă hotărăsc să îi iau — sunt vreo zece kilometri care se fac cu viteza a doua și a treia.

Sunt doi adulți, o femeie și un bărbat, și un copil de șase — șapte ani. Copilul mă întrebă dacă poate să stea în față. „Dacă te lasă părinții tăi, da”, îi răspund. Bărbatul îmi spune că nu e tatăl lui. La o privire mai atentă, văd că are barbă și plete de monah. Femeia încearcă să își pună bagajele în portbagajul meu plin, care, pe deasupra, nici nu se deschide. O mare tevdură. Îi explic că îi voi pune bagajele tot în spate. Brusc, monahul se revoltă: „Să stea copilul cu mama lui!” Și îl apucă pe copil, care se instalase confortabil în față, îl scoate din mașină și se așează în locul lui. Copilul se supără și începe să plângă. Nu mai vrea să urce în mașină. Eu caut să-l împac. Monahul se dă jos din mașină, îl ia pe sus și îl azvârle pe bancheta din spate, zicând: „N-avem timp să stăm!”, dar copilul țâșnește din mașină glonț și devine și mai căpos. Eu îl rog pe monah să se mute în spate și îi promit copilului un covrig. Nu vrea și nu vrea, așa că femeia renunță. Va lua altă ocazie. Pe drum, monahul caută să se justifice: copilul era neascultător — „și cum va fi când va fi mare, dacă acum e așa?...”

Eu îi întâmpin justificarea cu răceală: „Nu ați avut copii”, îi spun. „Eu am o fetiță de șapte ani. Altfel ne purtăm cu copiii.”

Cumva, în mintea mea, eu l-am judecat pe acest monah. A doua justificare a lui, că a avut o copilărie grea înainte de mănăstire, mă lasă și ea rece.

În apropiere de Mănăstirea Secu, alte două persoane se urcă lângă monah. Când să pornesc, ușa din stânga spate, singura utilă pe spate, e deschisă. „E închisă”, îmi spune monahul, „puteți pleca”. Apoi își dă seama de eroare: „A, mă iertați, era deschisă.” „Pentru ce să vă iert?”, întreb eu care încă rumeg supărarea de pe urma poveștii cu copilul. „Pentru că v-am indus în eroare. Dar dumneavoastră nu v-ați supărat pe mine, nu?” „Stați liniștit.” Dar aceste vorbe sunt o minciună. Pe acest monah eu, nemernicul, deja l-am judecat.

Mă întorc de la Sihăstria și răsufli ușurat. Femeia și copilul nu mai sunt în drum, semn că i-a luat cineva. La câteva zeci de metri mai încolo, în drumul național, culeg de pe margine o femeie care pare destul de necăjită. Va merge cu mine până la intrarea în Târgul Neamț. Pe drum mă înnebunește cu toate problemele ei: unei fetițe a ei îi curge sânge din nas (i s-a întâmplat și fetiței mele într-o perioadă, e un efect al creșterii rapide, parcă), nu are bani de lemne, va prăși pe la oameni prin sat și tot așa. Nu se oprește din ale ei, oricât aș încerca eu să schimb subiectul.

Opresc înainte de intrarea în Târgu Neamț, pentru că femeia o va apuca spre Piatra. Refuz banii femeii și scot banii mei din buzunar, pregătindu-mă să-i dau eu niște bani. De peste drum răzbate un strigăt disperat: „Domnu! Domnu!” și un copil se repede spre mașina mea. „Un țigan”, zice femeia care așteaptă să

îi dau bani. Copilul e deja la fereastra mea. „Domnu’, stați să vă spun ceva!” Nu știu ce și cum să le dau. Când îmi scosesem banii eram hotărât să-i dau femeii 15 lei, dar acum, văzându-l pe copil, i-aș da lui 5 și femeii 10. Dar parcă acest copil e prea agasant, prea agresiv. Îi dau femeii 15 lei și copilului un leu, după care închid fereastra. Copilul devine și mai disperat: „Domnu’, stați să vă spun...!” și se repede, ocolind mașina, la portiera pe care tocmai coborâse femeia. „Sunt grăbit”, îi spun, „lasă-mă să plec... Doar ți-am dat bani.” „ Dar el se apucă de portiera mea, pe care o ține deschisă, și începe și mai disperat: „Domnu’! Domnu’! Stați să vă spun...” Dar eu, după ce mi-a făcut femeia care tocmai a coborât, nu mai pot să ascult pe cineva văitându-se. Mă cuprind niște nervi cumpliți și încep să răcnesc: „Tâmpitul! Măgarule! Idiotule! Închide odată ușa aia, că mă grăbesc!” Speriat, copilul împinge portiera, pe care eu o apuc și o trântesc. Apoi demarez în trombă.

Dar după câteva sute de metri încep să mă gândesc... Copilul acela stătea acolo, în frig, așteptând o ocazie, cu o pungă cu o pâine feliată în mână... Mai merg puțin și îmi dau seama: copilul acela care stătea acolo în frig, așteptând să îi dea cineva câțiva bănuți și să ajungă în vreun sătuc dinspre Pipirig, era aproapele meu. Iar eu am călcat porunca iubirii și, în loc să-l ajut, l-am ocărât cum mi-a venit la gură.

La Râșca, mă spovedesc duhovnicului meu și văd totul și mai clar: Dumnezeu mi-a arătat care e măsura mea după ce mi-am judecat aproapele, pe acel monah de la Sihăstria, fără să îi ascult cum se cuvine dezvinovățirea... Eu am căzut până la gât în păcatul în care acel monah abia dacă intrase până la glezne...

Doamne, ai Tu milă de aproapele meu față de care eu n-am avut nici milă, nici iubire, nici înțelegere. Ai milă de acel călugăr pe care nu l-am înțeles și de acel copil pe care nu am vrut să-l ascult. Lucrează în viețile lor, dă-le pace și belșug și apără-i de tot răul. Și iartă-l pe ticălosul care a povestit toate acestea, cel atât de grabnic judecător al altora și atât de nemernic în fața Ta.

Ispită cu repetiție

I. Drumul la Roma.

□ IDEEA

Eu nu pot să trăiesc din scris. Aș vrea să fac asta, dar nu îmi iese. Problema e că de destulă vreme eu nu mai trăiesc din nimic. Nici nu aș mai lucra „în lume”, între măștile diavolului. Îmi caut de lucru pe lângă Biserică. Așa mi-a venit ideea unei formule care să îmbine abilitățile mele de reporter cu nevoile mele materiale. M-am gândit să bat țara și Europa în lung și în lat cu cărți ortodoxe de vânzare.

Am ajuns prima dată în Italia cu un Renault 11. Niciun preot nu vroia să-mi cumpere cărțile, pentru că ei primesc cărți de la Episcopie. De altfel, duhovnicul meu mă avertizase că s-ar putea ca parohiile românești din Italia să fie bine aprovizionate cu carte. Mașina mi s-a stricat la Verona, dar Dumnezeu nu m-a lăsat, ci m-a dat în grija unui Părinte minunat, Proto-popul Gabor Codrea, care m-a salvat.

Am prins curaj și, după câteva săptămâni de stat la Gura Humorului, mi-am luat inima în dinți, mi-am cumpărat altă mașină de 500 de Euro și am pornit iar în lume. Un motiv în plus ca să încerc să fac ceva: am o ispită legată de o fată...

Sunt hotărât să nu mai merg în Italia, ci în Germania, poate parohiile de acolo au mai multă libertate în achiziția de carte.

□ MAȘINA

... mi-am luat-o de la un om dintr-un sat de lângă Suceava. O „căruță” nemțească, un VW Passat 2, pe motorină, din anul 1987. Cred că mașina chiar a fost folosită pe post de căruță, pentru că după ce parcurg primii 50 de kilometri cu ea mi se rupe o bară de direcție.

Mașina mea în fața orașului Botoșani, văzută din față, cu o roată spre Est și una spre Vest. Un Passat fără direcție — viața mea. Berlin sau Berlineț? Dacă nu mi-ar fi fost furat pașaportul aș porni spre Est, pentru că fata din ispită e de la Chișinău... Dar așa... M-a costat mult să o repar, dar mi-am umplut portbagajul cu cărți și am plecat. Direcția e vreaște. Volanul joacă hora în mâinile mele. Scaunul șoferului danseză și el, iar încuietorile ușilor sunt stricate — va trebui să le repar pe drum. Dar plec.

□ CERNUC

Nu cu multă vreme în urmă a murit bunicul meu de la Cernuc/Sălaj. Eram într-un necaz foarte mare (un divorț) și nu m-am dus la înmormântare. Iar în primul meu drum spre Italia (dar eu nu știu încă faptul că și al doilea mă va purta în Italia) am ocolit Cernucul și am dormit o noapte în mașină, într-o pădure cu lupi, unde am visat un diavol urât.

Acum mă hotărâsc să trec prin Cernuc, ca măcar să văd casa unchiului meu rămas în sat, unde am petrecut câteva vacanțe.

Ajung pe înserate. Nu am curajul să mă opresc. Nu i-am văzut de atâta vreme pe unchiul, mătușa și verișorii mei... Și ce aș putea să le spun? Am atâtea

necazuri... Dar Dumnezeu vrea altceva. În mijlocul satului mă întâlnesc cu o turmă de oi care, mergând în direcția din care vin eu, mă oprește. Unchiul meu a fost cioban... Mai merg două sute de metri și văd casa și, speriat de gândul de a mă opri, trec de ea, accelerând. Dar nu fac nici o sută de metri și sunt nevoit să opresc. Am pană. Mă întorc în sat cu coada între picioare, ca un câine plouat. Înțeleg că Voia Lui Dumnezeu e alta decât voia mea. Vorbesc cu unchiul, cu mătușa, cu vărul Cosmin, cu soția lui și, cel mai mult și mai bine, cu copilașul lor, Denis Ionuț, care nu are nici măcar un an.

A doua zi schimbăm roata, mergem la mormântul bunicului și plec. Drumul Dej — Jibou e foarte rău, dar a meritat. Va fi ultima mea noapte dormită într-un pat până la întoarcerea în țară?

□ VIENA NOAPTEA. ÎNCOTRO?

Ungurii sunt pe jumătate austrieci. Să le mulțumim că au autostrăzi. Ajung la Viena dintr-o suflare.

Nu e foarte frig, așa că pot dormi în mașină. N-am bani de hoteluri, ca de obicei. Nu aș putea să recuperez o noapte de hotel într-o zi de muncă. Poate dacă n-ar fi fost problemele cu direcția și încuietorile, dar tot nu m-aș fi îndurat să dau zeci de euro pentru dormit. Găsesc un loc de parcare lângă un părculeț, chiar în centru. E vineri seară. Sun la numărul parohului român din Viena, Părintele Nicolae, și îmi răspunde Părintele Nicolae de la Graz. Voia Domnului? Eu plănuiam să merg spre Vest, pe ruta Linz — Salzburg — Munchen. Dar nu îi prind la telefon pe preoții din aceste localități.

Viena în ceață. O lume străină. Un oraș cosmopolit,

rece. Mi se pare că singura cruce din acest oraș e cea pe care o port eu la gât.

Cum nici de dimineață preoții dinspre Vest nu îmi răspund, îl sun pe Părintele Nicolae de la Graz și îi spun că vin la el, să vadă ce cărți am.

Când să ies din Viena o mână iese dintr-un Volvo și trânteste pe capota acestuia un girofar de poliție. Sunt avertizat prin portavoce să opresc.

□ EIN-ZVEI POLIZAI

Polițiștii mă opresc într-un intrând al centurii pe care rulam. În scurt timp îmi va deveni evident că așteaptă să le dau niște bani. Dar eu nu prea am bani. Nu mai am nici lumini de stopuri, și asta chiar e o problemă. N-au de unde să știe nemții ăștia pe ce drumuri am venit eu... „Mi le fac la Graz”, le spun, dar ei nici nu vor să audă. Mă scot de pe acea centură într-o parcare unde își cheamă și niște colegi cu o dubă, care îmi blochează mașina. Totul e regizat ca să mă sperie și să le dau niște bani, dar eu nu prea am bani.

La un moment dat, unul dintre ei mă amenință că mă duc la arest, la sediul poliției. El e de la Poliția Autostrăzii, dar face pe grozavul. Până la urmă, mă întreabă pe șleau dacă am bani. N-am. Dar nu ar mai trebui să-i răspund, pentru că Passatul meu „optze-cist” vorbește de la sine.

Polițiștii îmi iau actele și se prefac că pleacă. Le spun că nu e legal ce fac, nu au cum să-mi ia și actul de identitate. Unul dintre polițiști îmi arată banderola de pe braț, zicând: „Legea sunt eu”. Țsta ar fi bun de teleportat în România anilor '90.

În ultima clipă, când își pornesc mașina ca să plece, le propun să plătesc și să mă lase să mă duc la

Graz. Se pare că s-au săturat și ei de jocul acesta caraghios și acceptă imediat. Îmi pun actele și banii pe capota mașinii, iar vântul mi le suflă. Polițistul care mă ajută să le strâng îmi înapoiază mai tot, fără 50 de Euro. Apoi, în bătaie de joc, îmi spune, în engleză: „Vezi că sunt sub mașina aia... sau sub aia...” Eu îngenunchez și îi caut stăruitor. Pentru mine 50 de Euro înseamnă mulți bani. Mai ales după această amendă de 91 de Euro.

Dar nu mai găsesc acea bancnotă și ceva îmi spune că ea e în buzunarul mustăciosului care îmi tot scrie amenzi. Trei la număr. Suntem opriți chiar în zona unde e biserica Părintelui Nicolae. „Poate ar trebui să mă opresc aici?”, aveam să mă întreb la sfârșitul acestui episod. Dar voi fi prea iritat de ce mi s-a întâmplat. Acum, scriind, mă gândesc că Dumnezeu ar fi vrut să trec cu inima potolită peste acest episod și să mai rămân la Viena. Dar n-am eu atâta răbdare și așa o măsură duhovnicească...

Ultimele clipe ale episodului fascist din Viena. Îi spun polițistului că eu sunt un om sărac și Dumnezeu le vede pe toate. Îmi răspunde, în engleză, că el are propriul său „dumnezeu”.

Plec spre Graz rumegând în minte ideea de a părăsi țara acestor mâncători de cârnați fără inimă și a mă duce în latina, însoțita și inimoasa Italie. Preotul Nicolae de la Graz e un om minunat, mă înțelege și mă ajută. Îi cer sfatul asupra drumului pe care să o apuc. Spre Linz sau spre Roma? Polițiștii italieni sunt mult mai amabili decât fasciștii austrieci pe care i-am întâlnit. În plus, în Italia e mai cald, pot dormi în mașină. Și Părintele Nicolae pare să încline spre varianta Italia, dar nu într-un tot. Din păcate, nu aștept să hotărască el. Despre ce mi s-a întâmplat,

Părintele crede că sunt resentimentele austriecilor față de noi.

☐ **ALESSO. ISPITĂ CU REPETIȚIE.**

Fug în Italia. Asta e senzația. Munții Austriei sunt urâți, chei și mici. Munții Italiei sunt superbi. Prin niște tuneluri lungi, kilometrice, intru în „Cizmă”.

Brusc, becul de pe bord care indică probleme cu uleiul începe să clipească. Mă opresc într-un intrând al autostrăzii și umplu baia de ulei a mașinii. Când să pornesc... bateria face clic, iar motorul gâlgâie un pic, dar nu se aprinde.

Mă opresc și mă rog Măicuții Domnului. Se lasă seara. Apoi, cum mașina tot nu pornește, sar balustrada autostrăzii și plec să caut o soluție în sătucul ale cărui lumini lucesc chiar lângă autostradă. Cât de bine le rânduieste Dumnezeu pe toate! Am oprit chiar pe un pod pe sub care trece o șosea spre sat.

Inscripția „Dante Alesso”. Apoi, o casă încă neterminată, dar locuită. Apoi intru în sat. Îmi trebuie, sau cred eu că îmi trebuie, pentru că așa mi-a spus cel de la care am luat mașina, o baterie nouă. De fapt, cum îmi va spune un mecanic din Barberini, am probleme la electromotor.

Din Alesso îl sun de mai multe ori pe preotul român din Udine, dar acesta nu răspunde. În cele din urmă, sunt dus de o vânzătoare de magazin foarte amabilă într-o cafenea unde lucrează, ca barmaniță, o româncă. Ana. Ana cheamă doi băieți, tot din România, Ionuț și Cristian, care mă vor ajuta să pornesc motorul.

Polițiștii italieni ai autostrăzii sunt deja pe pod, lângă mașină. Cum simțeam încă din Austria, spre

deosebire de vienezii care și-au bătut joc de mine oprindu-mă, italienii sunt extrem de politicoși.

În cei douăzeci de metri ai autostrăzii reușim să pornim mașina, împingând-o. Drum întins până la Udine. Dorm în fața unui leagăn de copii, peste drum de poliția municipală a orașului. Apoi, stau la liturghie, care începe foarte târziu, chiar și după ora din țară, și îi vând preotului din localitate câteva cărți, la jumătate de preț, „ca să mă ajute”, cum motivează el afacerea, după ce negociem la sânge. Dar am și o bucurie aici: mașina pornește.

□ DRUMUL LA ROMA

Mă opresc apoi în Pordenone și, negăsindu-l pe preot, fac o plimbare prin oraș. Un oraș superb. Cel mai frumos oraș italian pe care l-am văzut eu, dacă nu cumva cel mai frumos oraș pe care l-am văzut vreodată. De la un preot român aflu că luni, marți și poate și miercuri toți preoții români vor fi la Roma, la Adunarea Parohială de la Complexul Divino Amore. Oricum trebuie să ajung la Episcopie, ca să obțin binecuvântare pentru ce fac, așa că plec și eu într-acolo.

Până la Florența merg pe niște drumuri de munte încălcite, prin niște peisaje frumoase, „românești”. La Florența mă urc pe autostradă și calc accelerația. De la Barberini știu că electromotorul nu mă mai ține mult. Voi mai alimenta de două ori pe drum, cu motorul pornit. Simt că dacă opresc motorul nu mai plec. Nu mai am direcție, iar farurile se sting și se aprind de capul lor. E noapte, noaptea de duminică spre luni. Într-un tunel sunt pe banda a doua, lângă niște tiruri, și alunec într-o baltă. Am fost la un fir de păr de moarte.

În Roma mă rătăcesc. E luni dimineața. Fac 50 de kilometri până la Divino Amore. Ajuns în curtea Complexului Creștin, trag mașina pe un loc de parcare aflat sub un palmier și opresc motorul. Glasul acestui motor s-a auzit pentru ultima oară.

II. Divino Amore.

□ PARABOLA COPILULUI DE ZECE LUNI

Cei de la Episcopie cred că eu am aceste ispite cu mașinile pentru că nu am luat binecuvântare de la ei ca să fac difuzare de carte ortodoxă aici. Eu zic că am aceste ispite pentru că m-am desprins de curând de diavol.

Cu tot necazul meu, sunt luat în șuturi de toți. „Am venit în nume personal sau în numele ziarului Lumina?” Eu sunt tot mai necăjit. Am pentru a doua oară aceeași ispită. Nu prea mai am bani — ce mi-a dat preotul de la Udine abia mi-a acoperit motorina și verificarea tehnică de la Barberini.

Mi se spune să vorbesc în acea după-amiază cu Părintele Marcu. Îl găsesc abia a doua zi, în holul Auditoriului Complexului Divino Amore, unde începe Reuniunea Eparhială. Aici sunt mese pline de cărți pe la care trec parohii români înainte să meargă în sală. Dacă Părintele Marcu ar lua și cărțile mele aici, în câteva ore cred că s-ar vinde toate. Dar nu le ia.

Părintele Marcu e tânăr, aproape un adolescent. Mă fixează cu o privire albastră în care văd o cruce luminoasă. Nu am curajul să mă întorc să văd dacă nu cumva e reflexul unei cruci fluorescente existente

în Auditoriu. Prefer să cred că e încrustată în ochii lui, mai ales că acest om poate să mă ajute. Am mai văzut una în ochii unei femei care se roagă mult, la Humor. Dar discuția noastră e profund anostă, lipsită de orice strop de căldură creștină. Ca și părintele Dioniso de la Episcopie, el crede că mi se strică mașinile pentru că lucrez fără binecuvântare. Dar eu am binecuvântare de la duhovnicul meu pentru ce fac. Eu cred că dacă nu aș mai veni cu cărți religioase, ci cu cărți lumești, nu aș mai avea nicio problemă cu mașinile. Cred că ispitele mele sunt legate în primul rând de ce fac și de faptul că nu m-am întors de multă vreme către Dumnezeu. Îi spun toate astea.

Părintele Marcu îmi spune, fără să îmi vadă cărțile, că oricum nu mi le va lua pe toate...

A doua zi, la Episcopie, uriașii câini din cuștile din curtea reședinței nu mă mai latră ca în prima zi. Am clocit toată noaptea ce să îi spun Părintelui Marcu: „Eu sunt doar de zece luni ortodox practicant. Duhovnicește vorbind, sunt ca un copil de zece luni. Nu îmi puteți cere să fac ascultare ca un călugăr.” Cu subtextul: ce faci cu un copil de zece luni care greșește? Îl tragi de urechi? Îi fac și un compliment pe care acum, după ce am văzut într-o fotografie de pe internet că în Auditoriumul de la Divino Amore e cu adevărat o cruce luminoasă mare, îl cred mincinos: „Părinte, dumneavoastră sunteți un om al rugăciunii. Am văzut că aveți o cruce încrustată în privire, trebuie să înțelegeți.” Dar Părintelui Marcu i-a dispărut orice urmă de cruce din ochi și îmi e foarte morocănos. O ține pe a lui și îmi face impresia că vorbesc cu unul dintre câinii ciobănești care latră prostește din cuști. Îmi va lua doar Psaltirile și Acatistele și anumite volume din seria „Ne vorbește Părintele Cleopa”, îmi va

spune el care. Îi face plăcere să mă chinuie? Mi-a spus asta de nu mai știu câte ori. De cărțile de rugăciuni și îndreptările de spovedanie nu are nevoie, deși le folosesc o mulțime de preoți. Și să știu că el nu ia orice psaltiri. De obicei, le ia pe cele ale Părintelui Rafail Noica. Și nu îmi poate lua cărțile acum... are nevoie de binecuvântarea Episcopului. Va trebui să aștept.

Cât despre copilul de zece luni... vineri, când Episcopia îmi ia, în sfârșit, o parte din cărți, găsesc chiar în biroul în care stau Părintele Marcu și cărțile un pătuț de copil cu o mogâldeță care plânge înăuntru.

□ O PROBLEMĂ DE DOI LEI: VIAȚA MEA

Marți sunt amărât. Și miercuri. Și joi. La un moment dat Părintele Marcu îmi spune „Acum sunt cu Sfinția Sa, dar suntem cu niște persoane din România, nu îl pot deranja pentru o problemă de doi lei.”

Cred că invitații sunt cei pe care i-am întâlnit încă de luni la Episcopie: Ion Ică Jr. și soția sa. Se plimbau prin curte cu Sfinția Sa. Cât despre „problema de doi lei”... Cum tot ce am eu e în portbagajul mașinii de la Divino Amore problema de doi lei pare să fie viața mea.

Dar nu pierd timpul. Mă rog și vizitez Roma. La „Santuario Madonna del Divino Amore” e o icoană făcătoare de minuni a Măicuții Domnului la care se face pelerinaj în fiecare sâmbătă noapte, de la Paști până în octombrie. Credincioșii merg pe jos vreme de cinci ceasuri, de la Roma până la Divino Amore.

Într-o seară, cum stăteam în fața statuii Măicuții de la intrarea în acea catacombă, aud un fâșâit (șarpele?) și se apropie trei italieni, îngenunchează în stânga mea, iar unul dintre ei începe, cu voce tare:

„Santa Maria, piena di grazie, il Signore è con te. Tu sai beneditta tra le donne e beneditto è il frutto del tuo seno, Gesù.” Bogorodicinaia. Repetă rugăciunea de treizeci de ori, în serii de câte zece, iar după fiecare rugăciune femeia de lângă el spune și ea rugăciunea. La sfârșitul fiecărei serii spun „Tatăl nostru”, o rugăciune la Măicuța Domnului și câte o rugăciune particulară. Eu credeam că Bogorodicinaia / Născătoarea de Dumnezeu e o pravilă exclusiv ortodoxă. E pravila Sfântului Serafim din Sarov.

Dar... ce frumos! O familie: mama, tatăl și copilul adolescent, făcând această rugăciune! Va vrea Dumnezeu să am și eu vreodată așa o familie? Doamne dă!

Apoi, la mormântul Sfântului Petru. Senzația că Sfântul Apostol e închis acolo. Apoi citesc pe o plăcuță trei vorbe ale lui. La ultima îmi dau lacrimile: „Doamne, Tu le știi pe toate! Tu știi că eu Te iubesc!” Ce frumos! Ce simplu și ce frumos a vorbit Sfântul Petru!

Correspondențele se țin lanț. Cu autobuzul 044 ajung în Via Laurentina 440 unde e alt sanctuaru dedicat Măicuții Domnului: Madonna delle Tre Fontane. Fetița mea s-a născut pe 04.04.2004, la ora 16.04 în timp real (17.04 după ora de vară), după ce eu am avut o mare obsesie a cifrei patru legată de data mea de naștere...

□ EXEMPLARELE 1, 5, 11, 13 ȘI 15

Vineri, Părintele Marcu vrea să-mi facă un bine. Am 15 serii complete din „Ne vorbește Părintele Cleopa”, iar el vrea să-mi ia, la un preț mai mic decât cel pe care îl cer eu per exemplar când vând seriile complete, exemplarele 1, 5, 11, 13 și 15 din fiecare. Poate doar

glumește îmi zic, în vreme ce urc dealul Episcopiei cu un rucsac uriaș și foarte greu în spate. Nu i-am adus exemplarele cerute din „Părintele Cleopa”, că nu-s sinucigaș. În mașina care se află pe Via Ardeatina cu patru kilometri mai jos de Episcopie e tot ce am. Cum Părintele Marcu nu s-a gândit să vină el cu o mașină până la mine, am luat în rucsac și într-o plasă mare cărțile pe care mi le-a cerut, Psaltirile și Acatistele, și m-am urcat în autobuzul 044.

Mă căznesc cumplit să urc dealul. Voi căpăta pentru ce e la mine câteva sute de Euro și nu mai am bani. Nu e nici un sfert din marfa mea, dar m-am săturat. De cinci zile dorm în mașină la Divino Amore. Vreau acasă.

Sâmbătă și duminică mă chinui să găsesc un loc unde să duc cărțile și să dau de cei de la Wizz Air. Pe siteul lor numerele de telefon sunt trecute fără prefix, iar de asta îmi voi da seama abia luni, în dimineața zborului, așa că nu voi da de ei și voi plăti vreo 40 de Euro mai mult la bilet. Un cunoscut de la Chișinău încearcă și el să facă o rezervare online, dar nu reușește, ceva nu funcționează pe siteul lor...

În ce privește cărțile... se pare că am găsit locul: Părintele Anatolie Zmeu, basarabean de la Biserica Sfânta Ecaterina, vrea să mă ajute. El ține de Biserica Ortodoxă Rusă, dar are și credincioși români. Părintele vine spre Divino Amore, eu îl aștept în parcare, dar nu ne întâlnim. Eu nu am mobil de Italia, el trece de complex și ajunge spre Episcopia Română, într-un loc unde sunt niște prostituate care îl descurajează. E ora patru, iar la cinci trebuie să fie la biserică, să facă Acatistul Sfintei Ecaterina... Îl sun pe la patru și jumătate, dar deja a plecat din zonă. „Dacă așa vrei Tu, Doamne...”, spun cu lacrimi în ochi. Era prea frumos ca să fie adevărat.

Duminică mă voi duce pe Via Gallia, la biserica unde slujește preotul Bălăucă. Mă duc cu gândul să îl rog ca măcar să îmi ia și să îmi țină cărțile până găsesc vreun cumpărător. Cărțile nu ar trebui să fie greu de dat: am prețuri mai mult decât bune, prețuri românești. Cu voia Lui Dumnezeu voi găsi repede cui să le dau. Dar preotul Bălăucă nu vrea să vorbească cu mine după slujbă, așa că stau și la cateheză, să îi ascult părerile despre sau anti Big-Bang și alte drăcovenii date drept contradrăcovenii. Asta e senzația: se străduie să combată raționalismul în termeni raționali. Nici nu vrea să audă de necazul meu: are cărți de mii de Euro și el ia cărți doar de la Sophia și de la Episcopie.

Plec spre metrou hotărât să merg la aeroportul Ciampino și să plec la București. Voi vedea eu ce voi face cu mașina și cărțile, nu mai pot sta în orașul acesta. Sunt foarte supărat pe acești slujitori ai altarului care habar n-au că trebuie să și practicăm credința. Dar să nu îi judec. Duhovnicul meu are dreptate: eu văd doar suprafața icebergului. De unde să știu eu ce necazuri sau ispite au ei?

Eu să îmi văd de bubele sufletului meu. Să găsesc o soluție care să nu rănească pe nimeni și să nu facă vreun rău.

La metrou îmi aduc aminte de Părintele Anatolie. Îl mai sun o dată.

□ MULȚUMIRI BISERICII ORTODOXE RUSE

Părintele Anatolie Zmeu mă cheamă la biserică, să mergem apoi împreună după cărți. De la stația de metrou Via Aurelia iau trenul o stație, până la San Pietro. Suntem undeva în spatele Vaticanului, dar încă

în inima Romei. Dincolo de calea ferată sunt turlele bizantine ale bisericii rusești. Sunt acasă!

Chiar în stația San Pietro mă întâlnesc cu un grup de români pe care i-am văzut și în Via Gallia. Vin și ei la Sfânta Ecaterina. Când ne întâlnim acolo, acești oameni îmi cumpără aproape toate cărțile din plasa pe care o aveam la mine, ca mostră. O serie a „Părintelui Cleopa” și cărți de rugăciuni. Viața mea se limpezește. După un acatist citit foarte frumos, în română și rusă, Părintele Anatolie vine cu mine la Divino Amore. Nu acceptă nici măcar să plătesc eu benzina. Și nici să mă întorc ca să îl ajut să descarce cărțile la biserică. Acest Părinte are ceva ce preoților români cu care m-am întâlnit la Roma le lipsește: măsura iubirii aproapei. Degeaba fac ascultare de Episcopie preoții noștri. Ascultarea de Episcopie nu e poruncă dată de Domnul Hristos. Dacă Episcopia ascultă de altcineva? Poruncile date de Domnul Hristos sunt iubirea de Dumnezeu și iubirea aproapei. Dar să nu îi mai judec...

□ UN POSEDAT

Luni, dis-de-dimineață, iau un taxi până la aeroport. Apoi, de la Roma la București fac o oră și jumătate. Trei ore de la București la Târlungeni, cu o ocazie care mă aduce până în Săcele, exact unde se face drumul spre Târlungeni pe care locuiește tatăl meu.

Mă grăbesc. Iau mașina tatălui meu, o mașină modernă, și plec la Humor. La ieșirea din Bacău iau un om care se agită pe marginea drumului cu un diplomat și o sticlă de doi litri plină cu vin — mi se pare mie — în mâini. Merge la Roman. De fapt, spre un cătun aflat la șase kilometri de Roman, către Piatra Neamț.

E ora zece noaptea. Omul are o voce pițigăiată și caută să mă convingă să îl duc până în acel cătun. Dar ceva din mine spune NU. Încep să îl testez. E credincios? Zice că da. Pe acolo pe unde e satul lui e și satul Trifești. A fost vreodată la Trifești? Nu. „Foarte rău, îi spun, e la doi pași de dumneavoastră, iar acolo e o icoană făcătoare de minuni a Măicuței Domnului.” Când îi spun asta mi se pare că își ascunde privirea care mă fixa până atunci prin retrovizoare. E vânzător ambulant de pixuri. „Nu o să pot să vă duc până acolo, îi spun. Nu e mașina mea și nu o pot băga pe un drum rău. Dar nu vă voi lua nici un ban, așa că vă veți putea lua un taxi din Roman. Dar și pe jos faceți doar o oră.” El insistă să îl duc până acolo. Îi e frică să meargă pe jos, iar eu îl pot duce până acasă în cinci minute. Schimb vorba. Unde stă? Stă între niște case de sectanți. Sunt doar patru case acolo. Când trecem pe lângă drumul de la Trifești i-l arăt și îi vorbesc iar despre icoana făcătoare de minuni a Măicuței Domnului. Iar pleacă privirea. Îl las la benzinăria de la intrare în Roman. Când opresc, omul începe să găjâie și să hârâie în toate felurile. Iar din gâttelejul lui se aude o voce groaznică, puternică, străină de glasul lui pițigăiat. E posedat de diavol. Coboară și se ascunde parcă în benzinărie. Plec, mulțumindu-i Maicii Domnului că m-a salvat de pe unde voia să mă târască diavolul.

De fapt, Măicuța Domnului mi-a călăuzit pașii în tot acest drum. Prin Italia, au fost momente când nu trăgeam eu de volan, am simțit clar asta.

Îți mulțumesc, Măicuța Domnului, și apără-mă și de acum înainte.

O clarvăzătoare de la Cislău

Există ceva ce ar trebui să știm despre viitor?

O COBORÂRE PE VALEA BUZĂULUI

E frumos să cobori de la Întorsura Buzăului la Buzău. Drumul e bun, mai ales comparat cu alte drumuri care trec munții, iar peisajul e minunat. În plus, trecerea e lină pe aici, nu-s nici pante care să îți taie respirația, nici serpentine amețitoare. În vârful muntelui treci peste niște viaducte impunătoare, care strunesc apele muntelui în niște lacuri de acumulare uriașe. Viaductele sunt străjuite de pereți bolovănoși de deal, din care se sfarmă pietre care se prăvălesc uneori până în șosea. Așa se face că împrejurul orașului Nehoiu lumea trăiește din fasonarea și vânzarea pietrei.

Eu încerc să trăiesc vânzând cărți ortodoxe. Cutreier țara în lung și-n lat. Vin din Maramureș. Am trecut noaptea printr-o pădure fără sfârșit, dinspre Sighețul Marmației spre Baia Mare, printr-o ceață de tăiat cu cuțitul. La jumătatea pădurii m-am oprit și am așteptat să vină altă mașină ca să mă țin după ea. Nu mai puteam. Sunt acolo niște curbe strânse pumn, iar ceața care nu te lasă să mai vezi nici drumul pe care mergi îți dă pădurii aceleia un aer de film de groază. Am dormit o noapte la Baia Sprie, în mașină, în fața unei frumoase biserici de lemn. Apoi la Cluj și la Alba Iulia. După care m-am oprit câteva zile la Târlungeni, la tatăl meu. Acum merg spre Galați.

De la Pătârlagele iau două fete foarte boite, mai vopsite decât cele de la oraș. Și îmbrăcate în niște

pantaloni gata să le crape pe funduri. Eu am prins vremuri în care jumătate din femeile României de azi ar fi trecut drept prostituate. Nu prea am ce vorbi cu ele, așa că nu-mi pare rău când coboară, la Cislău.

Un pic mai încolo mi se urcă în mașină un băiețel peltic, împreună cu bunica sa. Ei merg în localitatea Sătuc, iar felul în care pronunță băiețelul frumosul nume al satului său e delicios. "Sătuth". Ce frumos! Un copilaș drăguț și peltic din satul Sătuc. Și îmi aduc aminte de profesorul de matematică de la Petru Vodă pe care l-am luat cândva în mașină. Bucureștean, și-a ascultat duhovnicul care îl îndemna să se stabilească la țară și, împreună cu soția sa, profesoară și ea, s-au așezat lângă Petru Vodă. Au cinci copii și duc o frumoasă viață de răzeși înrădăcinați în Credință. Să îi ajute Dumnezeu în toate!

Nu mă opresc la Buzău. În fapt, mă opresc doar cât să o binedispun pe o vânzătoare de sicrie căreia îi spun că sunt interesat de prețurile sicriilor, pentru că vreau unul pentru mine. Vreau să ajung cât mai degrabă la Galați. Când mă apropiu de ieșirea din Buzău iau un bărbat care bate spre patruzeci de ani. Cum urcă în mașină, se repede la icoanele mele:

- Astea vă ajută la ceva?, mă întrebă el, „ironic”.
Îmi e clar: e sectant.
- Sunteți „sectar”?, îl întreb, cu un strop de duritate în glas.

Zice că nu e sectant, ci „creștin-adventist”, iar între noi se aprinde o discuție destul de tăioasă. Îi spun că e sectant, iar sectele sunt profetul mincinos. Tot felul de oameni care au căutat să răstălmăcească Sfânta Evanghelie după rațiunea lor minusculă, după borcanul cu cenușă de la ei din cap, nesocotind ce li s-a descoperit Sfinților Părinți după multe rugăciuni și

nevoințe. Ei, sectanții, s-au rupt de tradiția apostolică a Bisericii și au luat-o de capul lor, spre cine știe ce fundătură. În fapt, prima groapă din drumul lor mi-o arată chiar omul de lângă mine. E cea a mândriei. Autostopistul meu e pătruns de măreția inteligenței sale și se aruncă în discuții teologice de care la noi se feresc până și preoții. „Să luăm Biblia”, repetă el mereu. Dar argumentele lui rămân suspendate în aer. Ia Biblia și nu face nimic cu ea.

Mă salvează de câteva zeci de minute fără rost o măicuță care se agită tare la marginea drumului.

□ MĂICUȚA ȘI ÎNGERUL EI

Îi spun măicuței că merg la Galați.

- Dumnezeu v-a trimis în calea mea, îmi spune. Și eu tot la Galați merg.

E o măicuță bătrână, îmbrăcată călugărește, cu rasă și tocă, cu haine și atitudine îngrijite. O să înțelegi curând de ce vă spun asta. Eu și adventistul continuăm discuția, iar eu o iau ca martor. Dar se pare că nu înțelege încă exact ce se întâmplă.

- Mata ești adventist?, mă întrebă.
- Nu. Eu sunt ortodox. Dumnealui e adventist.

Lucrurile se așează cumva, odată cu venirea măicuței. Se potolesc. Măicuța e fie obosită, fie împăciuitoare. Totuși, după ce adventistul coboară văd și altă față a ei. Pe cât de frumos și diplomatic îl salută pe adventist când acesta coboară, pe atât de neplăcută e vorba pe care i-o aruncă atunci când el nu mai poate să o audă... Totuși, o înțeleg. Adventistul era un pic cam „tâmpit”.

Măicuța vine de la Cislău, unde a construit o troiță pe un teren al unui nepot al ei.

- O troiță de lux, îmi spune ea. Cu termopane de culoarea lemnului de stejar, cele mai scumpe...

Apoi măicuța îmi vorbește despre un sihastru clarvăzător la care duce ea acatiste și îmi spune că am avut un mare noroc că am întâlnit-o. Nu o privesc cu mare încredere. „Noroc” nu sună prea ortodox. În plus, aflu ulterior că măicuța însăși vorbește cu îngerul ei. Și ea, „fostă ucenică a Părintelui Cleopa”, e clarvăzătoare...

Măicuța mi-a spus că D. e mândră, o femeie care vrea să țină totul sub control. Pe când eu aș fi „un băiat bun”, iar greșelile mele nu ar fi pe de-a-ntregul greșeli. Mie D. mi se pare foarte fragilă... I-am arătat poze cu ea pe aparatul foto. Am greșit? Într-un fel i-am făcut jocul, iar acest joc nu cred că a fost pe placul lui Dumnezeu. M-a fermecat cu promisiunile ei:

- Totul se va rezolva. În trei sau patru zile o găsești pe cea care îți e sortită. Fie că o cunoști deja, fie că nu, mie Îngerul îmi spune multe...

La Brăila mi-a sărit un furtun de la apă și am fost nevoit să opresc. În doi timpi și trei mișcări măicuța era în stradă, agităndu-se către alte mașini. Până acolo mă grăbise într-una:

- Haide, că trebuie să ajung devreme la Galați. Am de mers în trei locuri, pe la instituții. Eu sunt o persoană care discută cu instituțiile.

Între Brăila și Galați același furtun îmi mai sare o dată, iar acolo măicuța își găsește altă mașină și mă lasă. După plecarea ei, mașina parcă nu mai e atât de îndărătnică. Poate cineva nu voia ca măicuța să ajungă la Galați când dorea ea. Dar cine?

□ SEMNELE

Eu am o problemă cu semnele. Adevărul e că mi s-au și arătat multe. Am locuit exact în apartamentul în care a locuit, la București, scriitorul Alexandru Monciu-Sudinski, apoi aproape că i-am repetat istoria. Dar câte semne! Zeci, sute... Cel mai recent: ajung de curând să caut niște informații despre filmul „Scripcarul de pe acoperiș”, iar la o zi după asta sunt pe acoperișul paraclisului de lângă viitoarea catedrală din Fălticeni, împreună cu Părintele Ioan V. Argatu, fixând tablele de pe acoperiș ca să nu le ia vântul care începuse brusc să sufle cu putere... Dar câte au fost! Când ajunsesem la capătul puterilor mele o mână nevăzută m-a prins de genunchi și m-a chemat la închinare la Mănăstirea Caraiman, unde e o icoană făcătoare de minuni a Maicii Domnului. Eu sunt atras de această zonă a înțelegerii Voinței Lui Dumnezeu, iar potrivnicului îi place să mă batjocorească din cauza asta și îmi aruncă și el înaintea ochilor o mulțime de „semne” ale lui... Ele pot fi deosebite de cele ale celor buni prin faptul că nu sunt foarte clare, te aruncă mai degrabă în nehotărâre. Dar pot fi la fel de bine adevărate sau false. Nu adevărul sau minciuna sunt, în acest caz, miza necuratului, ci controlul asupra minții tale. E o poveste splendidă în Pateric despre asta: unor călugări li se arată tot felul de semne și vor să știe dacă sunt de la Dumnezeu sau de la diavol. Ei se duc la un avă care locuiește în pustie, ca să îi lămurască în această privință. Când aproape să ajungă la el, acesta le iese înainte și le spune: „Știam că o să veniți. Mi-a arătat diavolul.”

În câteva vorbe înțeleptul avă le-a dat și răspunsul pe care îl căutau și arma cu care să lupte.

Conștientizând că, dincolo de adevărul sau neadevărul celor arătate prin ele, acele semne erau de la diavol, călugării aveau să poată dejuca planul necuratului. Arătându-ți lucruri din viitor sau de departe, diavolul vrea să te împingă să îl confunzi cu Dumnezeu, ca să te poată controla. Odată ce i-ai descoperit minciuna, care nu e neapărat de formă (adevărul celor arătate), ci de fond, i te poți opune. Cu ajutorul Lui Dumnezeu.

Am căutat multă vreme să aflu ce va fi cu mine... Sper să nu-L fi mâniat prea tare pe Dumnezeu cu asta. Dacă Dumnezeu ar fi vrut așa, dacă era bine să fie așa, noi toți ne-am fi știut de la bun început viitorul. Dar viața e altfel, mai complexă decât un program tv pe care îl citești în ziar.

□ ÎNAPOI LA GALAȚI

Dar în ce măsură e clarvăzătoare călugărița care cutreieră acum cine știe ce cotloane ale orașului în care eu tocmai mi-am cumpărat un colier metalic pentru acel furtun care tot sare?

Mi-a spus multe, unele părând să se potrivească, chiar dacă nu în sensul strict al cuvintelor ei... O femeie îmbrăcată în rasă călugărească, care mi-a spus că a stat aproape de Părintele Cleopa... Ce să cred?...

S-a mai nimerit o dată un „clarvăzător” în mașina mea, dar acela nu cred să fi fost călugăr, deși asta spunea că e. L-am luat de la Molid și l-am dus la Câmpulung și mi-a împuiat capul cu toți preoții care or să-și piardă stărețiile și chiar episcopiile de la... 1 aprilie. Străbătea satele de la Câmpulung Moldovenesc în jos, „ca să vină cu plinul”, strigându-le oamenilor tot felul de „vedenii” ale lui. Întâlnindu-mă ulterior

cu el în Câmpulung, și mie mi-a strigat că preotul de la o biserică închisă „e în vale, cu pălimarul”. Dar acela era rău îmbrăcat, avea unghiile murdare, iar în jurul ochilor săi se arăta câte o umflătură împuroiată. Măicuța de la Cislău avea o ținută dichisită... Să fi fost „pe vechi”? Auzind că aș vrea să ajung la mănăstirea din Galați, îmi spusese că în Galați s-ar putea să fie o mănăstire „pe vechi”... Dar cum rămâne atunci cu „ucenicia la Părintele Cleopa”?

Mă învârt o jumătate de oră prin Galați încercând să ajung și să parchez lângă catedrală. În centru drumurile sunt în lucru, iar circulația e dificilă. Într-un final mă las păgubaș și pornesc spre Humor. A fost o zi prea plină.

I-am lăsat maicii de la Cislău și un acatist, scris pe genunchi, pe la stopurile din Brăila, și nu știu dacă am făcut bine sau nu. De asta mi-o fi sărit furtunul? Duhovnicul meu îmi spune că nu am făcut bine și că acatistele se duc la biserică, nu se lasă pe drumuri... În biserică, chiar dacă preoții sau călugării nu îl citesc, îl citesc îngerii. Poate ar fi bine să mă rog ca acea călugăriță să mă uite.

O lume minunată

Dumnezeu e infinit, iar noi suntem aproape nimic. Într-o secundă Dumnezeu așează lucruri pentru care nouă vremea nu ne-ar ajuta.

Într-o sâmbătă, după slujba de pomenire a morților, mă duc la Biserica Sfintei Mucenițe Varvara, la Părintele Emil Roman, preot paroh „în vale” la Gura Humorului.

Îi pare rău că nu mă poate ajuta în chestiunea în care am venit. Vorbim despre bunica mea, în casa căreia locuiesc. Garafina. Mă îmbie să iau un colac din pomană. În fapt, mă întreabă dacă primesc unul. Primesc. De dimineață chiar mă gândisem, cu părere de rău, că eu nu îi fac pomană bunicuței mele. Când să ia Părintele un colac, se dărâmă un turn întreg de colace, unul mai frumos decât celălalt. „Îi iei pe toți”, îmi spune Părintele, „se cer dați”. Îi iau pe toți. Părintele mă întreabă apoi încotro merg și vine cu mine până la sediul parohial, la „biserica din vale”, cum se spune în oraș. Vorbim iar despre bunica Garofina. Mă asigură că au fost prieteni. Abia după ce el coboară mă întreb ce voi face eu cu cei șapte-opt colaci mari pe care îi am în mașină. Caut din ochi vreun sărman. Nu merg o sută de metri și văd, în fața librăriei, o călugăriță care coboară dintr-un Volkswagen. Fără să mă gândesc de două ori, parchez lângă ea și o urmăresc din ochi. Intră la florărie. Scot o pungă și colacii pe care i-am căpătat și îi așez turn pe capota mașinii călugăriței. Aștept să se întoarcă. După o vreme, ea iese din florărie însoțită de o femeie care îi seamănă, probabil mama sau sora ei. Când ajung la mașină, aceea exclamă privind colacii:

- Vai, ce frumos!
- Niște colaci pentru mănăstire, îi spun măicuței.
- Bogdaproste, îmi răspunde ea. Tocmai mă duceam să cumpăr pâine. Dar acum nu mai e nevoie.

Și deschide portbagajul unde e o ladă de pâine goală, cu o hârtie albă în ea. Punem colacii în ladă și măicuța pleacă. Cu buchetul de garoafe pe care îl cumpărase din florărie și lada pentru pâine plină. Garoafe... Garofina?

Binecuvântarea unui Ierarh

Pe drum ești parcă mai aproape de Dumnezeu. Tocmai fiindcă ești mai expus, Îl lași pe Dumnezeu să lucreze mai mult în viața ta și vezi cum niciun lucru dintre cele care se petrec în jurul tău nu e întâmplător. Pe drum ai nevoie în mai multe rânduri de ajutor și, dacă îți pui nădejdea în Dumnezeu, acest ajutor vine negreșit.

De aici trebuie că se naște focul care ne împinge pe drumuri pe noi, cei care avem duhul pribegiei. Deși la ultimul meu drum eu nu am mai fost chiar un pribeag. Am primit binecuvântarea Înalt Preasfințitiei Sale Mitropolitul Serafim al Germaniei și Europei Centrale și de Nord să îi aduc cărți pentru parohii. Eu nu știam ce putere are această binecuvântare arhierască. Îmi spusese că de la Episcopia Italiei că mi se tot strică mașinile prin Italia pentru că lucrez acolo fără binecuvântare, dar nu văzusem și reversul medaliei...

Dar să vi le povestesc pe toate pe rând, ca să înțelegeți toate dimensiunile, dar și aerul care a învăluit minunea pe care au făcut-o cu mine cuvintele Înalt Preasfințitului Serafim de la Nürnberg.

☐ ALT DRUM LA ROMA

Iau cărți ale Părintelui Ilarion Argatu de la Editura Mila Creștină de la Fălticeni, apoi, cu binecuvântarea Părintelui Ioan V. Argatu și a duhovnicului meu, Părintele David de la Râșca, pornesc la drum.

Un drum lung: vreau să recuperez portbagajul

de cărți pe care l-am lăsat la Roma, la biserica Sfânta Ecaterina, când mi s-a stricat a doua mașină pe care am abandonat-o în peninsulă.

Îmi aleg o rută ieftină, pe „superstrăzile” fără taxe ale Italiei. SS-urile sunt un fel de foste autostrăzi fără taxe, niște drumuri care uneori sunt structurate ca autostrăzile, alteori, mai ales atunci când ating razant orașele, ca „europenele” noastre. Ruta mea presupune să trec prin Ravenna și Cesena, după ce în prealabil am ocolit Slovenia pe la Graz. Voi dormi în mașină, desigur. Dormitul în mașină mi-a devenit un obicei firesc. Așa dorm câteva ore la Sykesfehverar, în Ungaria, chiar unde se deschide drumul spre Graz. Prin Austria trec dintr-un foc. La Tarvisio mă dau jos de pe autostradă și o apuc pe superstrada de Udine. Caut sătucul Alesso, unde sunt gălățenii care m-au ajutat la a doua mea ispită italiană, dar nu îl găsesc. Probabil că e pe un drum care intersectează superstrada... Nici la bunul părinte Nicolae de la Graz nu am ajuns, pentru că am trecut pe lângă orașul său la o oră nepotrivită vizitelor... De la Udine combin două superstrăzi spre Ravenna. Trec pe lângă Veneția fără să îmi doresc să o văd. Mă gândesc la necazurile mele. La soția mea, sau fosta soție?, și la Zvera-Maria, fetița mea. De ce mi-aș dori să văd Veneția? Totuși, îmi propun ca, dacă voi trece pe lângă vreo plajă, să mă opresc să fac o baie, poate se mai risipește oboseala care mi s-a strâns în oase. (Poate mă ispitesc la asta și tinerii români pe care îi găsesc într-o benzinărie fluturându-și pletele și hainele ude — niște copii plini de viață care par foarte cuminiți.) În delta fluviului Po ies puțin din drum, dar nu găsesc nicio plajă. Mai mult, văzduhul duhnește a chimicale, iar vântul a început să bată cu putere dinspre Vest. Înainte de Ravenna

găsesc totuși câteva lido-uri, cum le zic ei plajelor, și mă opresc la una dintre ele. Vântul bate cu putere, norii au astupat soarele, iar eu ajung când ultimii oameni veniți la plajă își iau prosoapele și pleacă spre mașinile lor. O plajă pustie la Adriatică, într-o după-amiază de început de vară... Nu mă mai arunc în apă, îmi umezesc doar capul, pieptul și umerii. Superstrada Ravenna-Cesena-Terni e o autostradă în toată puterea cuvântului. Tiruri încărcate cu mărfuri din toate colțurile Europei trepidează pe asfalt în urma mea. Merg bine până la Terni, dar între Terni și Roma fac cei o sută de kilometri în două ceasuri. Ar fi trebuit să ies pe autostradă, la Orebro. M-ar fi costat până la Roma doar trei euro și jumătate. În loc de asta, merg pe niște serpentine imposibile, mai întortocheate decât cele românești, care lungesc drumul parcă la nesfârșit.

La Roma dorm în parcare de la Divino Amore, unde am petrecut multe nopți așteptând să găsesc o soluție pentru cărțile mele. În vremea nopții am senzația unei prezențe blânde deasupra mea. „Cine ești?“, întreb. „Sunt Îngerul“, am auzit în minte. Am rămas blocat în acea stare de semitrezie, dar, parcă, trezvie deplină. Ce îl poți întreba pe îngerul tău? Dacă aveam dreptul doar la o întrebare? Dacă era grăbit? Toate întrebările lumești, care atât îmi chinuie zilele, mi s-au risipit din minte. „Ce trebuie să fac ca să mă mântuiesc?“, am întrebat, ca în Pateric, conștient că asta e cea mai importantă întrebare. Iar Îngerul mi-a spus cele două virtuți pe care trebuie să le cultiv. Asta a fost în faptul nopții. Apoi, dis-de-diminează, iau numerele de la Passatul care are electromotorul stricat și care își odihnește tabla ruginită chiar în fața mașinii mele de acum, în aceeași parcare. După care fug la

Părintele Zmeu, la Sfânta Ecaterina. Încărcat cu două portbagaje de cărți și înarmat cu binecuvântarea Părintelui Anatolie Zmeu, îmi iau avânt spre Nord.

□ ISPITA

Autostrada până la Orebro, apoi drumul către Ravenna, pe care am și venit. Dar pe drum încep surprizele. Prima e că am uitat să iau bateria Passatului, cum îmi propusesem, iar bateria de acum e tot mai slabă. Apoi, pe la Cesena, Opelul meu începe să scoată fum. Un fum gros, negru, de camion bătrân. Opresc în coasta unui restaurant. Dar nu fac bine, pentru că nu mai pot porni. Am o frânghie pe care am cumpărat-o de la Fălticeni, pentru orice eventualitate, și știu că Dumnezeu nu mă va lăsa. Cei cu mașini scumpe mă ocolsc ca pe un lepros. Mă ajută un italian cu o mașină mai modestă, un Fiat Punto. Aveam nevoie doar de zece metri de remorcare în parcare restaurantului. Îi mulțumesc italianului în engleză. Să-i ajute Dumnezeu în toate! Apoi plec mai departe. Scot fum în continuare, abundent. E sâmbătă seara. Mi-aș dori să ajung la liturghie la Verona, la Părintele Gabor Codrea. Acolo am lăsat prima mea mașină „italiană”, iar cu acea ocazie Părintele Gabor m-a ajutat mult.

Între timp, în țară, taică-miu se consultă cu niște mecanici și, după simptome, identifică „baiul”: „am rămas fără turbo”. Sunt sfătuit să merg „fără accelerație”. Mașina mănâncă ulei cu nemiluita. Până la Argenta, înainte de Ferrara, în mai puțin de 100 de kilometri, mănâncă tot uleiul. Patru litri. Sâmbătă seara. Nicio benzinărie deschisă până luni. O impresie de la Argenta: pe cât e teatrul de ticsit de oameni, pe atât

de rarefiată e lumea care populează biserica. Cu un ultim litru de ulei rătăcit prin portbagaj reușesc să ajung până la Ferrara.

La Ferrara Dumnezeu rânduiește să găsesc o înghețată minunată. Și, surprinzător pentru Italia, ieftină. E ora zece noaptea, dar gelateria e deschisă. Și e chiar lângă AGIP-ul la care mi-am lăsat mașina.

E frumoasă biserica în care se țin slujbele românești la Ferrara. Datează de pe la 1500 și e închinată Măicuții Domnului. Părintele nu mă poate ajuta să găsesc un mecanic român aici, pentru că el locuiește în Veneția. În schimb un student teolog, cântăreț la liturghia la care am participat, mă pune în legătură cu unul. După slujbă, mergem cu mașina cumnatului mecanicului la un supermarket de unde luăm patru litri de ulei de motor. Când văd prețul, „românesc”, 17 Euro pentru patru litri, în comparație cu benzinăriile unde costă 15 Euro litrul, vreau să mai iau un bidon de patru litri. Din păcate mecanicul mă oprește, spunând că poate nu voi mai vea nevoie. Mergem și luăm mașina mea, apoi cei doi mă conduc într-un sătuc de pe malul fluviului Po. În câteva ore mașina e gata. Câteva piese ale turbinei au fost scoase, ca aceasta să nu mai poată porni, iar furtunul care aduce ulei la turbină a fost astupat. Îi dau mecanicului 50 de Euro, probabil o jumătate din cât mi-ar fi cerut un mecanic italian, care nici nu s-ar fi deranjat pentru mine duminica. Mecanicul și cumnatul său mă conving să renunț la gândul de a face o baie în fluviul Po. Curenții sunt puternici și nu cu multă vreme în urmă apele au înghițit un copil român. Plec spre Verona.

□ FĂRĂ BINECUVÂNTARE

Până la Verona sunt vreo sută douăzeci de kilometri. Dar îi fac la fel de greu. Mașina scoate fum zdravăn și consumă ulei la fel de hotărât. La Verona în baia de ulei nu mai am aproape nimic. Pe „jojă”, spatula metalică pe care o introducem sub motor, uleiul nu se mai vede deloc. E noapte. Dorm la Balconi, la cinci kilometri de Verona, în curtea supermarketului Eurospin, care va deschide la ora 8.30. La Eurospin n-au uleiuri. Îl sun pe Părintele Gabor Codrea. Acesta e la Ierusalim, dar mă pune în legătură cu fratele său, Ghiță, care mă îndrumă către un hypermarket aflat pe drumul spre Trento, pe care sunt eu, unde au uleiuri de motor. Iau de acolo 8 litri. Mi-am făcut socoteala consumului de ulei. Cu cei opt litri voi ajunge până în Austria, unde voi lua alți 12 litri cu care voi ajunge la Nürnberg. Cu acest gând plec mai departe.

Situația mașinii mele se agravează pe clipă ce trece. Drumul spre Pasul Brenau e o înșiruire de pante și tunele pe și prin care abia mă târăsc, umplându-le de fum. Opresc des, ca să se răcească motorul, care se încinge foarte repede. Am și bateria slabă, așa că mă opresc doar în pante, în locuri de unde pot să îi dau drumul mașinii la vale, ca să pornească fără baterie. Nu la fel se întâmplă într-un orașel de după Bolzano, Brixen, dacă nu mă înșel, unde îmi cade motorul. Împing mașina pe un loc de parcare din fața unui hotel și aștept. Populația acestui orașel e mixtă, sunt și germani, și italieni. Fără prea multe comentarii doi băieți germanii mă ajută să împing mașina pe o străduță care se prăvale de pe coasta pe care suntem. Pornesc rapid, dar fac greșeala să vreau să urc coasta tot pe acea străduță. Panta se dovedește imposibilă,

chiar și pentru viteza întâi, iar motorul îmi cade iar. Uitasem că nu mai am putere. Străduța pe care sunt are o curbă strânsă și, coborând cu spatele, fără motor, mă trezesc proțăpît într-un zid. Douăzeci de metri mai jos, unde se termină străduța pe care nu ar fi trebuit să încerc să urc, e un bar unde sunt niște italieni. Dar, imediat ce îi fac să înțeleagă care e problema mea, ei mă expediază la mecanic. Nu mă duc la mecanic pentru atâta lucru. Un mecanic italian înseamnă bani. Sunt la jumătatea pantei, dacă reușesc să întorc mașina invers și să-i dau un brânci la vale, o pornesc iar. Gădesc un italian de vârsta mea, adică încă agățat de tinerețe, care conduce o frumoasă Alfa Romeo. „Con mia machina?!”, mă întrebă italianul, căutând să se convingă dacă nu cumva sunt nebun. Vreau să mă remorcheze cu mașina aia? Da. Italianul nu mai știe cum să se fofileze, dar ceva din el nu-l lasă să nu mă ajute. Mă remorchează câțiva metri, scoțându-mă din zid, apoi, ajutați de un băiat de la bar, într-o atmosferă de profundă neîncredere („Io no lo conosco”, îi spune Alfa Romeistul băiatului de la bar, „dacă îl pornim și pleacă?”, continuă el, ispitit de un gând strâmb) îi dăm drumul mașinii la vale, deși primul italian parcă ar vrea să mă împiedice să o fac, și o pornesc. Mă opresc pe un loc de parcare de lângă barul de jos, cobor și alerg spre ei fericit. Îi dau un pahar de vin băiatului de la bar și multe mulțumiri Alfa Romeistului, care cred că și-ar dori mai degrabă o sută de euro. „O sută de euro îi lua mecanicul, dacă îl chema”, îi spune băiatului care își bea la bar vinul. Dar n-am eu cum să-i dau o sută de euro. Plec, lăsându-l să se laude cu fapta bună pe care a făcut-o. Ajută-l, Doamne, să facă și altele!

Spre Brenau îmi e tot mai greu. Deja i-am spus tatălui meu: voi avea nevoie de bani mulți, va trebui să

opresc în primul Service din Austria. Totuși, un gând furișat în mintea mea îmi spune că după ce voi trece granița cu Austria va fi altfel. Cei de la Episcopia Română de la Roma mi-au spus de mai multe ori că mi se strică mașinile în Italia pentru că lucrez fără binecuvântare. Aștept granița cu Austria ca pe o izbăvire. Oare cum e să lucrezi cu binecuvântare?

□ BINECUVÂNTAREA MINUNATĂ

Și izbăvirea chiar vine. Imediat ce trec granița, mașina începe să meargă neașteptat de bine. Nu mai pierde ulei, ba, dimpotrivă, la prima verificare constat că am vreun litru în plus față de cum fusese înainte de graniță. La prima răscruce, datorită tăblițelor care nu mai sunt ca și cele din Italia și datorită strigătului unui tânăr care stă la un han, mă rătăcesc câțiva kilometri pe un frumos drum de munte. Dar în această rătăcire nu e niciun strop de panică. Mai ales când înțeleg de ce m-am rătăcit, după ce ajung la o căsuță tiroleză frumos pictată în exterior cu scene înfățișând-o pe Măicuța Domnului. Când caut un îndrumător el se arată imediat, iar polițistul care mă îndrumă mai apoi, în răscrucea unde mă rătăcisem, nu are absolut nimic fioros, deși îmi cere actele. Trec cu bine de Innsbruck și ies pe autostrada care merge spre Regensburg — Munchen. Mi-am făcut planul să părăsesc această autostradă, ca să străbat Germania pe drumuri secundare. Trăiesc sub puterea mitului că în Germania ar fi limită minimă de viteză pe autostradă. O limită pe care eu nu o mai pot atinge decât dacă drumul ar merge continuu la vale. Înainte de Jenbach întâlnesc, în parcare OMV-ului la care m-am oprit ca să dorm, un tânăr șofer de tir român,

prin care Dumnezeu îmi spune ce va fi: „O să ai și pante de urcat pe autostradă până la München”. Dar eu o țin pe a mea. Chiar mă dau jos de pe autostradă la Jenbach, dar când văd cum urcă drumul pe care ar trebui să merg la München, mă sui înapoi pe autostradă. Măcar până la Regensburg, îmi spun. Dar, chit că urc greu pantele, Dumnezeu rânduiește să ajung cu bine, pe autostradă, până la Nürnberg. Toate lucrurile care mi se întâmplă în Germania au, dincolo de dimensiunea factică, o dimensiune minunată, de poveste. Polițiștii care îmi verifică încărcătura mașinii la o benzinărie dintre München și Ingolstadt sunt mai mult decât prietenoși. Îi amuză inscripția de pe parbrizul meu, căreia eu nu îi acordasem atenție: „Terrorist căutat internațional”, scrie acolo, în germană. Iar unul dintre ei, cercetându-mi Cartea de Identitate, îmi spune că am fost făcut pentru meseria asta, de difuzor de carte creștină, pentru că mă cheamă Marius-Christian și sunt născut în Ajunul Crăciunului. Când ajung la Nürnberg mașina merge atât de bine încât, din pricina consumului redus de carburant pe care îl are fără turbosiflantă, în mintea mea încolțește întrebarea dacă să o mai repar sau nu. Dar am de gând să Îl întreb pe Înalt Preasfinția Sa Mitropolitul Serafim ce să fac în mai multe situații în care sunt indecis. Binecuvântarea Sa, care mi-a parvenit printr-un email, s-a dovedit minunată. IPS Mitropolitul Serafim e primul ierarh și primul Părinte făcător de minuni cu care voi avea ocazia să vorbesc.

Mai e ceva ce trebuie să spun: cu câteva luni în urmă l-am văzut pe IPS Serafim la Sibiu. Chiar am asistat la o liturghie la care a slujit. Un bărbat de lângă mine i-a spus altuia că IPS Serafim e un intelectual foarte stilat. Eu eram într-o perioadă de căutări, plină

de semne de întrebare, abia întors către credință, iar IPS Serafim a fost primul ierarh pe care l-am văzut slujind. „Dar de ce a trebuit, Doamne, să Îl întâlnesc pe acest mitropolit”, am întrebat atunci, de parcă faptul că îl vad acolo ar fi trebuit neapărat să însemne mai mult, „o să am eu vreodată șansa să Îl cunosc?” Iată...

□ MITROPOLIA GERMANIEI ȘI A EUROPEI CENTRALE ȘI DE NORD

În ziua în care ajung eu Înalt Preasfinția Sa Mitropolitul Serafim nu e la Mitropolie. Va veni în dimineața zilei următoare. Dar obștea Mitropoliei mă întâmpină cu brațele deschise. Fără să cer ceva, sunt cazat, ospătat și ajutat să îmi aduc mașina chiar în fața Mitropoliei. Ba chiar Părintele Dumitru mă invită să parchez în curte, dar, după ce află că din mașină curge mult ulei, îmi aduce din beci niște cutii de plastic pe care să le pun sub mașină. Mă atenționează că oamenii de pe aici, mai ales vecinul grec al Mitropoliei, sunt în stare să anunțe la poliție că îmi curge ulei din motor. Părintele Dumitru e foarte harnic și săritor. Îl invidiez, nu cred că voi fi vreodată ca el. Se îngrijește de toate, neobosit. Chiar după ce îmi găsește un loc în fața Mitropoliei și aduc mașina care era cu douăzeci de metri mai la vale, îl văd în retrovizoare pe grec țâșnind din hruba întunecată a Sălii lui de Jocuri (Spell Center) și alergând ca un ogar la locul unde avusesem parcată mașina. Parcă miroase locul ăla. Nu mi-ar plăcea să am așa un vecin. Îmi vine să mă întorc și să-i spun: „Lasă, măi, că Dumnezeu o să rânduiască să plouă.” Dar îi spun asta doar în mintea mea. Dacă i-aș fi spus-o, aș fi nimerit bine, pentru că a doua zi avea să fie o ploaie grozavă.

□ ÎNALT PREASFINȚIA SA SERAFIM

A doua zi, la liturghia de dimineață, Înalt Preasfinția Sa Mitropolitul Serafim e deja în biserică. O prezență de o smerenie ieșită din comun, așa că îmi trece de câteva ori prin minte că, în pofida asemănării fizice, mă înșel crezând că e Mitropolitul și s-ar putea să fie un simplu călugăr care îl ajută pe preot în altar. În cele două zile și jumătate petrecute la Mitropolie văd că așa îi place Înalt Preasfinției Sale să se poarte. Îmbrăcat modest, într-o simplă rasă călugărească, fără să afișeze însemnele puterii arhieresti cu care e investit, Înalt Preasfinția Sa Serafim arborează mereu o atitudine blândă, împăciuitoare față de toți.

Aruncă întreg meritul minunii pe care am trăit-o asupra credinței mele: „Dacă nu credeai nu lucra nimic binecuvântare”, chiar dacă e evident că nu-i așa, doar eu am mai luat binecuvântări în ultimul an. Apoi îmi vorbește, îndelung și nespus de frumos, despre Starețul Tadei de la Mănăstirea Vitovnița, duhovnicul axat pe importanța, paza și îmbunătățirea gândurilor. „Noi nu ne dăm seama ce putere au gândurile noastre și cum îi influențează ele pe cei din jurul nostru”, spune Înalt Preasfinția Sa. Trăiesc din nou senzația de la slujbă: pe Vlădica Serafim poți să-l ascuți oricât. Pune atâta suflet în cuvintele pe care le spune încât te captivează imediat. Nu e de mirare că primele cărți pe care le cumpăr odată ajuns în țară sunt tocmai cele ale Părintelui Tadei, apărute la Editura Predania.

Surprinzător pentru un intelectual distins, IPS Mitropolitul Serafim are mare dragoste pentru simplitate. „Sunt duhovnici cu trei clase care sunt mai buni duhovnici decât preoții trecuți prin universități”, îmi

mai spune. Apoi îmi dă mai multe sfaturi legate de ce să fac, inclusiv sfatul de a mă întoarce ca să trăiesc în țară, pe care Dumnezeu să mă ajute să le urmez întocmai.

Ca și ieromonahii locului, Părintele Dumitru și Părintele Arsenie, Mitropolitul e de o hărnicie minunată, implicat total în cele ce sunt de făcut. El însuși mă conduce prin felurite cotloane ale Mitropoliei, căutând un loc unde să pun cărțile. Înalt Preasfinția Sa mă tratează ca pe un egal, deși eu sunt doar un biet credincios, și ajunge chiar să-mi spună câte ceva despre necazurile sale: vecinul grec a dat în judecată Mitropolia pentru iedera care se cațără pe zidul curții lui și a câștigat.

Trebuie să fie tare necredincios grecul ăsta dacă se îngrijește atât de toate... Ce importanță are pentru el dacă peste o sută de ani cei care vor locui atunci mănăstirea sau casa vor trebui să-i facă un număr oarecare de injecții cu mortar aceluși zid exterior? Dar Dumnezeu știe ce e în sufletul fiecăruia...

Apoi, deși eu sunt un om leneș, starețul Mănăstirii Sfinții Martiri Brâncoveni, care este în fapt reședința Mitropoliei, Părintele Arsenie, reușește să mă contamineze un pic în duhul de hărnicie al locului și ajut și eu la pregătire altarului pentru sărbătoarea de a doua zi: Înălțarea Domnului.

O FOTOGRAFIE, O MASĂ, UN DRUM

Înalt Preasfinția Sa nu vrea să fie fotografiat. „Poate mâine”, îmi spune. Dar a doua zi, în biserică, la slujba de Înălțarea Domnului, simt iar că nu îmi dorește să îl fotografiez. Nu doar că simt asta, dar, prin voia Domnului, nici nu pot să o fac. Aparatul nu funcționează.

Are probleme cu bateriile, deși tot schimb între ele patru baterii noi. Abia după terminarea liturghiei, la pomenirea morților, în curte, izbutesc să fac o poză. Dar ce poză! O poză completă, în care e toată obștea Mitropoliei, zidul pictat al bisericii, dar și zidul grecului cu sala de jocuri, încărcat de frumoasa perdea de iederă pe care Mitropolia va trebui să o taie. O poză în care sunt toate lucrurile despre care vorbesc. Această poză mi se pare și ea o mărturie a felului minunat în care lucrează cuvintele Înalte Preasfinției Sale.

De altfel, totul e minunat aici. Mâncarea de post e atât de bună cum nu țin minte să fi mâncat ceva vreodată, chiar dacă părinții mei sunt bucătari. Iar maica de la bucătărie l-a avut duhovnic tocmai pe Părintele Ilarion Argatu.

La prânz am o mare surpriză: voi lua masa cu Înalta Preasfinția Sa. Suntem noi doi, o familie de „belgieni” și fiul unui credincios venit la spovedit, care fiu e șofer de tir și așteaptă să plece în România. Înalta Preasfinția Sa e din nou surprinzător. Ne cere să ne rugăm pentru el, pentru că are un necaz la Duisburg. Și ne mărturisește: „voi nu știți câtă nevoie are un lerarh de rugăciunile credincioșilor”. Cu asta m-a făcut praf. Nu am mai văzut așa un exemplu de smerenie, cu atât mai șocant, cu cât eu știu că Înalta Preasfințitul face minuni.

Apoi am marea șansă să fiu îndrumat de Înalta Preasfințitul Serafim în mai multe lucruri. Îmi voi mai aștepta soția doi ani și mă voi întoarce în țară, unde e nevoie de oameni pregătiți.

Binecuvântat de IPS Serafim, ajung cu bine în țară, regretând totuși că Înalta Preasfințitul nu mi-a spus să rămân la Mitropolie, că ar fi nevoie de un difuzor de carte. Dar binecuvântările Înalte Preasfinției Sale fac

minuni și de la distanță. Și minuni clare, recunosci-
bile de îndată. Chiar și la plecarea din fața Mitropo-
liei, având bateria căzută, trăiesc un fapt minunat:
după ce constat că nu e nimeni acolo să mă ajute, îmi
zic rugăciunea de călătorie, convins fiind că binecu-
vântarea Mitropolitului mă va ajuta și că doar de asta
mă mai ține Dumnezeu puțin aici, ca să nu uit să-mi
spun rugăciunea de călătorie. Și, cum îmi termin ru-
găciunea, de nicăieri apar românul stabilit în Belgia,
fiul acestuia și șoferul de camion, toți trei în același
timp, iar împreună împingem mașina câțiva metri și
o pornim. Dar m-am învățat deja, cu binecuvânta-
rea IPS Serafim, cum îmi pun o dorință în gând, cum
aceasta se și împlinește. Cât despre starea mașinii...
fără să mai folosesc în întregime ce mai am în al doi-
lea bidon de ulei luat de la supermarketul de lângă
Verona, ajung liniștit în România.³

³ Sunt oameni care nu au aceeași părere despre acest ierarh.
IPS Serafim este acuzat că ar fi mason. Nici nu vreau să mă
gândesc la așa ceva. Doamne ferește!

Scrisoare către confracții mei scriitori

Știu că mulți dintre domniile voastre se cred mult prea inteligenți ca să admită întru totul Adevărul revelat nouă de Domnul nostru Iisus Hristos. E prea simplu, nu? Ca o poveste pentru copii?

Dar ce poveste frumoasă! Să v-o repovestesc așa cum a repovestit-o Vlădica Nicolai Velimirovici: rândunelele dintr-un loc nu sunt învățate să plece iarna în țările calde, așa că iernează acolo și majoritatea lor pier. Văzând aceasta, un om îi cere Lui Dumnezeu să îl facă rândunică, pentru că vrea să le izbăvească pe acele sărmane păsări de chinul lor. Dumnezeu îi îngăduie asta și acest om-rândunică le arată rândunicilor calea spre lumina vieții.

Ei, bine, această poveste simplă este Adevărul.

Mi-ar fi greu să vă conving imediat că trufiile voastre intelectuale vă sunt semănate în mișchi de diavoli.

Știu că unii dintre voi au mers atât de departe în această semețire a gândurilor lor, încât au ajuns să conteste însăși existența Lui Dumnezeu.

Așa ceva e absurd. Oricare dintre noi poate să-și analizeze cu atenție viața timp de o săptămână și să vadă câte lucruri „imposibile” i se întâmplă în această săptămână. Vă dau un exemplu din ultimele mele zile petrecute în București, un caz în care am martor: îi scriu un mesaj pe messenger scriitorului A.S., cu care nu mai vorbisem de câteva luni. Schimbăm câteva vorbe. Apoi, fără să îi fi spus ceva lui A.S., merg în centru, pe unde nu mai fusesem de foarte multă vreme. Intru într-o cafenea, unde nu îl văzusem niciodată pe A.S., ba chiar cafeneaua, cam comunistă, e

departe de preferințele lui, pentru că el frecventează „cluburile”, dar iată că la două minute după mine intră în cafenea A.S. Această întâmplare e imposibilă. Bucureștiul are două milioane de locuitori și sute de cafenele. În plus, eu mă oprisem ca să petrec în acea cafenea doar douăzeci de minute. Oamenii nu sunt atenți la întâmplările minunate din viața lor. Dacă nu ar exista Dumnezeu, ne-ar fi imposibil chiar și să ne întâlnim. Cât privește „măreția” gândurilor noastre, haideți să ne întrebăm unde se termină cerul. Dacă am lansa în sus o rachetă care ar putea să meargă la infinit, unde ar ajunge?... Așa suntem de mici.

Dragii mei scriitori, eu știu că mulți dintre voi caută în fapt Adevărul. Lăsați-mă să vă spun câteva lucruri, ca unul care simte că a ajuns pe drumul cel bun în căutarea aceasta.

Unora dintre noi le e greu să Îl accepte pe „Dumnezeul preoților”, cum spun ei, și caută să-și confecționeze în mintea lor „dumnezei” particulari. Oricât de complex ar fi, Dumnezeu e unul singur.

Ne e greu să acceptăm că suntem pedepsiți pentru păcatele noastre, spre îndreptare. Ba mai mult: ne e greu să acceptăm însăși existența păcatelor. Dar haideți să ne amintim cum a fost prima dată când am păcătuit, prima dată când am avut conștiința păcatului. Nu a fost crâncen? Nu ne-a potopit rușinea? Nu ni se părea că toți știu ce am făcut? Nu cumva Legea Lui Dumnezeu, despre care ne vorbește Biserica, e scrisă de la bun început în sufletele noastre? Și nu cumva, mânați de diavoli, ajungem să pierdem acest sentiment al vinei, al călcării Poruncii, și să păcătuim cu nerușinare, fără remușcări, animalic?

Ne-am ales o meserie foarte periculoasă. În termeni umani, noi nu putem fi judecați, poate mântuiți,

decât la a doua judecată, cea de obște, când se vor lămuri toate relele și bunele pe care le-au lucrat cuvințele noastre în mințile altora.

Există speranța că nu va fi totuși o așteptare lungă: sunt semne în Evanghelie că la Dumnezeu timpul e „deodată”, trecutul, prezentul și viitorul se împletesc. Dar nu putem ști cum va fi pentru noi. Oricum, Mântuitorul ne-a spus clar: „Vă spun că pentru orice cuvânt deșert pe care-l vor rosti oamenii vor da socoteală în ziua judecării. Căci din cuvintele tale vei fi găsit drept și din cuvintele tale vei fi osândit.” (Matei 12, 36-37) Și dacă vorba „deșartă”, care „zboară”, are o asemenea însemnătate, ce însemnătate are cuvântul scris?

Tocmai pentru că avem influență asupra altor oameni satana caută să lucreze prin noi. Și prin câți dintre noi nu o face! Pentru a impresiona cititorii și critica, mulți scriitori sunt gata să jertfească orice urmă de moralitate și orice undă de adevăr. Vorbesc din propria experiență, ca unul care și-a renegat scrierile. Spre ce îi împingem noi pe oameni? Spre disperare și sinucidere, deci spre lad? Spre păcate „fără inhibiții”, deci tot spre lad? Cum se poate să ajungă bătrânei și bătrânele ca, în loc să se ocupe de nepoți, să scrie despre obsesii sexuale sau despre beție și să fie premiați de juriile de critici? Vă dați seama cât de adânc se poate cuibări păcatul în noi și ce înseamnă „lumea literară”? De ce autori ajunși la vârsta la care ar trebui să fie modele pentru scriitorii tineri devin contramodelle? Și cum de îi apucă obsesiile tocmai la vârsta la care au ultima șansă a apropierei de Dumnezeu? Vă dați seama cât a scobit diavolul în sufletele lor?

Dragi scriitori, să ne ferim să mai scriem cuvinte doar de dragul de a-i impresiona pe cititori sau pentru

a fi „la modă”. Aici e o capcană pe care ne-o întinde satana. Să ne ferim și de a ne scoate la lumină toată mizeria sufletească, fără a ne gândi la impactul pe care îl poate avea ea asupra cititorului. Să păstrăm întâmplările nefolositoare ale „războiului nevăzut” pentru discuțiile cu duhovnicii noștri, la spovedanie. Prin cuvintele noastre se poate lucra mântuirea sufletelor celor care ne citesc. Ar trebui să ne folosim înzestrările în direcția aceasta.

Nu poți păcătui fără să te doară

Diavolul caută să înlocuiască duhovnicul cu psihologul. Rolul psihologului e să ne facă să ne împăcăm cu noi înșine, în speță să acceptăm „părțile întunecate” ale ființei noastre, adică păcatele și mizeriile sufletești care împing la păcate, ca fiind firești.

Probabil că Dumnezeu, în marea Sa milă, le potolește durerile și multora dintre cei care, în loc să caute o salvare în brațele Lui, își caută pentru problemele lor sufletești ajutor omenesc „specializat”.

Dar câți dintre aceștia oare nu ajung, sub influența drăcoveniilor „psihologice”, să se creadă niște supermani pentru că au descoperit sursa tuturor problemelor lor în cine știe ce scenariu absurd proiectat în copilărie?

Ar fi de folos să avem la dispoziție o statistică a tuturor celor care s-au întins pe canapelele psihologilor. Câți dintre aceștia s-au sinucis? Și câți și-au sfârșit viața în spitalele de nebuni? Nu poți păcătui fără să te doară, iar păcatele nemărturisite cum se cuvine cum ar putea fi șterse cu o „descoperire” mai păcătoasă decât ele, care se vrea „concluzie” a „cazului” respectiv?

Pe lângă un limbaj întortocheat, dar lipsit de „acoperire”, psihologii au inventat și o mulțime de acțiuni de vindecare, mergând până la un teatru absurd al „schimburilor de rol” care urmărește (prin înscenări superficiale, demne de jocurile cu batistuțe ale copiilor) să te facă să înțelegi cum e să fii în pielea aproapelui tău, dar nu au descoperit încă taina pe care

ne-a lăsat-o Mântuitorul Hristos acum două mii de ani: Taina Spovedaniei. Domnul Hristos îți iartă păcatele și îți ia povara lor. Ce poate fi mai simplu? La cine să mai alergi să cauți vindecare când îți dă vindecare Însuși Dumnezeu?

Cum să-i iubim pe cei de lângă noi?

Domnul Hristos ne-a lăsat cuvânt să îl iubim pe aproapele nostru ca pe noi înșine. Pe de altă parte, Sfinții Părinți ne învață să ne iubim cât mai puțin pe noi înșine. Mi se pare că cele două sunt două fațete ale aceleiași monede. Pe de o parte trebuie să învățăm să îi acordăm tot mai multă importanță aproapelui nostru, iar pe de alta să ne dezlipim tot mai mult din lanțul egoismului nostru.

Dar cum să procedăm în această atât de grea virtute a iubirii aproapelui și a renunțării la sine, a jertfirii sinelui personal pe altarul iubirii creștine? Cred că mai întâi ar trebui să identificăm la cei din jurul nostru motivele pentru care ar trebui să-i iubim. Ei sunt, de multe ori, singuri și triști, cum suntem și noi, așa că, așa cum revărsăm valuri de milă asupra noastră pentru că ne simțim răătăciți în această lume, ar trebui să revărsăm valuri de milă și căldură și asupra lor.

Prima dintre acțiunile prin care se vede măsura în care avansăm pe drumul iubirii aproapelui și al renunțării la sine e milostenia. Cât de important e să avem inima deschisă către aproapele nostru și să îi spunem „Da” atunci când ne-ar fi mult mai ușor să îi spunem „Nu”! Și cât de important e să nu îl judecăm pe acest aproape al nostru! Păcatele lui sunt păcate pe care și noi le-am făcut sau am fi putut să le facem dacă nu ne-ar fi ferit Dumnezeu de ispită, iar noi nu avem de unde să știm ce e în sufletul și în trecutul fiecărui om, așa că nu putem înțelege pe deplin, și nici judeca, pe nimeni. Aproapele nostru e un iceberg, din care vedem doar partea de la suprafața apei. Și

se cuvine să iubim în aproapele nostru tocmai ceva din partea ascunsă a lui, ceva ce nu vedem, dar este în el: dorința de bine, nevoia de Dumnezeu pe care o simțim, într-un fel sau altul, aproape toți oamenii. Nu ni se cere puțin lucru. Diavolul ne împinge spre a vedea lumea ca pe o arenă de lupte în care aproapele nostru este rivalul nostru. Societatea e o imensă structură concurențială care funcționează pe bazele unei ierarhii „de drept”, instaurată de oameni și instituții, și nu un tărâm al prieteniei, pe care fiecare să asculte de cine îl cheamă inima să o facă, în baza unei supunerii „de fapt”. Cineva are o nevoie disperată de robi și înrobire, din câte se pare, iar acel cineva cu siguranță nu e Dumnezeu.

Această înrobire, această ierarhizare și ideologizare forțată și, de cele mai multe ori, potrivnică friii distruge cel mai mult posibilitatea iubirii dintre oameni. Să nu uităm ce ne-a poruncit Domnul Hristos: „care este mai mare între voi să fie slujitorul vostru” (Matei 23, 11). Există chiar și animale care trăiesc într-o deplină fraternitate, dar omul se deprinde tare greu cu asta. Renunțând la porunca iubirii, oamenii s-au omorât între ei nu doar pentru diferențe evidente, cum ar fi culoarea pielii sau limba vorbită, ci și pentru diferențe mult mai mici, abia perceptibile. Să nu uităm că, din păcate, chiar în cadrul Ortodoxiei a curs sânge din pricina degetelor cu care își făceau cruce două tabere de credincioși...

Dar cum lucrează satana în aceste cazuri în care oamenii aruncă la coș porunca iubirii aproapelui, pe care ne-a dat-o Domnul Hristos? Satana ne învață mai întâi că noi suntem mai grozavi decât aproapele nostru, iar ce facem noi e mai bine decât ce face el. Apoi, ca „superiori” și „depozitari ai adevărului”,

ne îndreptățește să acționăm în detrimentul aproapelui. Așadar, ca să ne facă să călcăm porunca iubirii aproapelui, satana ne strecoară în suflet o iubire nemăsurată de sine. Aici e diabolismul tuturor naționalismelor și exclusivismelor. Acestea ne împing repede către „iubirea vameșului”, cea aflată atât de departe de iubirea creștină: „Căci dacă iubiți pe cei ce vă iubesc, ce răsplată veți avea? Au nu fac și vameșii același lucru? / Și dacă îmbrățișați numai pe frații voștri, ce faceți mai mult?” (Matei 5, 46-47).

Arătând iubire doar celui din neamul tău, din familia ta, îți arăți de fapt iubire ție. La fel, dacă îi iubești doar pe cei care îți vorbesc limba sau care îmbrățișează aceeași cultură, religie sau orientare politică sau socială. În toate acestea te vezi și te îndreptățești pe tine, în „frumusețea” și „adevărul” tău. Dar toate acestea sunt, de fapt, prilejuri de mândrie deșartă pe care ți le întinde diavolul. Adevărata iubire a aproapelui trebuie să fie mai generală, să îl cuprindă pe omul din fața ta în adâncul lui, ca fință primordială aflată, ca și tine, dincolo de toate conjuncturile religioase, politice, sociale sau culturale, în fața Lui Dumnezeu. Altfel iubești doar o descendență sau o cultură sau o politică sau o limbă care sunt sau crezi că sunt ale tale, anume pentru că ar fi ale tale. Dacă te-ai admira în oglindă și ți-ai cânta ode ar fi aproape la fel. O iubire deșartă și egoistă a aparențelor. O iubire cu care nu te poți duce în fața Lui Dumnezeu.

Adevărata iubire a aproapelui trebuie să înceapă de la nefericirea lui. Dumnezeu ne poruncește să îi iubim mai cu seamă pe cei străini, singuri, flămânzi, goi, nefericiți. Să vedem deci în diferența cuiva față de noi un prilej de dragoste, iar nu o pricină de poticnire. Altfel... cum să ne deosebim de animalele

carnivore care își apără teritoriul de intruși cu colții și ghearele? Iar Domnul Hristos ne-a spus că Împărăția Sa nu e în lucrurile acestei lumi. Noi, creștinii, nici măcar nu ar trebui să avem ce apăra aici... „Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru” (Luca 17, 21).

Trebuie să-i pedepsim pe evrei?

Ce li s-a întâmplat evreilor în al doilea război mondial e o pedeapsă divină, dar această pedeapsă nu îi îndreptățește deloc pe cei prin care s-a făcut. Să omori oameni pretinzând că o faci în Numele Domnului e o mare sminteală, iar Domnul Hristos ne-a spus: „Vai lumii, din pricina smintelilor! Că smintelile trebuie să vină, dar vai omului aceluia prin care vine sminteala.” (Matei 18,7)

Arma creștinilor e iubirea pentru vrăjmași și rugăciunea pentru ei.

Evreii au fost aleși de Dumnezeu să ducă mai departe credința adevărată într-o epocă de mari rătăcirii. Au fost scoși de Domnul din robia egipteană și călăuziți, cu mari minuni, la Pământul Făgăduinței. Astăzi ei sunt stăpânii acestei lumi, mai-marii popoarelor, așa cum au cerut, iar Dumnezeu le-a îngăduit. De ce să-i invidiem? Ce folos pot să aibă din asta? Ei nu fac decât să se lege cu înverșunare de ceva stricăcios și pieritor. În ce se poate măsura răsplata lor? În averi? Și ce e bun în ele? „Iar Iisus a zis ucenicilor Săi: Adevărat zic vouă că un bogat cu greu va intra în Împărăția Cerurilor. Și iarăși zic vouă că mai lesne este să treacă cămila prin urechile acului decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu.” (Matei 19, 23-24)

Ar trebui să ne fie milă de evrei pentru că L-au întâlnit pe Dumnezeu și nu L-au recunoscut. Și pentru că își lipesc sufletul de bani. Cei care ajung pradă banilor nu au cum să fie fericiți nici în viața asta, oricâte le-ar oferi ea, pentru că nu vor putea să îmbrace două cămăși, nici să conducă două mașini deodată.

Banii nasc în cei care se dau lor patima de a avea mai mult, iar acest „mai mult” devine de la un punct încolo imposibil. Iubirea de arginți e o prăpastie fără fund, pe care nimic nu o poate umple.

Iar noi vrem să îi pedepsim pe cei căzuți într-o asemenea capcană diavolească? Nu s-au pedepsit deja ei înșiși? Antisemitismul e o mare rătăcire în creștinism.

Cât despre faptul că evreii L-au omorât pe Mântuitorul, nu suntem noi chemați să îi judecăm pentru asta. Așa, ar trebui să-i judecăm și pe soldații romani care l-au bătut, scuipat și batjocorit pe Domnul Hristos, adică pe cei pe care unii dintre noi îi consideră strămoșii noștri și care chiar sunt strămoși ai mai multor popoare europene. Dar nu suntem aici ca să judecăm pe nimeni, ci ca să ne mântuim sufletele. Iar „turma mică”, cei care recunosc glasul Mântuitorului, e alcătuită acum din oameni din mai multe neamuri. Așa cum și din cei gata să-L bată pe cruce pe Mântuitorul sau să-L vândă pentru treizeci de arginți poți găsi în fiecare neam.

Dacă îi pedepsim pe evrei pentru păcatele lor nu facem decât să ne arătăm noi înșine păgâni, aplicând, în locul legii iubirii aproapelui și a iertării celor care ne-au greșit, pe care ne-a dat-o însuși Mântuitorul, o lege a urii și a răzbunării.

Să ne ridicăm împotriva evreilor din sufletele noastre, nu împotriva celor de la New York sau din Israel.

Dovezi pentru credință

Ana-Maria Lupașcu, o tânără poetă de la Vama, îmi spune că are nevoie de minuni ca să creadă. Îi povestesc întâmplarea pe care am trăit-o în fața blocului unde locuiește Mihai Vakulovski... cum mă însoțise Mihai până la mașină, după o lungă discuție tocmai despre credință, cum parcase cineva cu o dacie în spatele mașinii mele și nu puteam să plec, cum, după vreo trei minute de învârtală, i-am spus lui Mihai „Uite, mă voi ruga acum și omul va veni de îndată”, cum m-am rugat și imediat după ce am spus „Doamne, fă să vină omul cu mașina asta, ca să pot pleca”, s-a deschis undeva în lateral o fereastră și proprietarul mașinii a intrat în vorbă cu noi. Ce mi-a spus Mihai atunci a fost amuzant: „Dacă mai faci asta o dată, cred.” Minunile se petrec în continuu în jurul nostru, dar noi nu avem ochi cu care să le vedem, iar atunci când le vedem cerem alte minuni, mai mari.

Dar dacă mergem spre biserică având un strop de credință în suflet și dacă ne rugăm cu satornicie, începem să deslușim contururile lumii ascunse.

Eu pot să le certific poetei de la Vama și poetului de la Brașov că satana există și că își trimite câte un slujitor la mine în casă de fiecare dată când mă pregătesc să citesc din Psaltire, atunci când citesc mai mult de un capitol pe zi. Citită ca o rugăciune, la lumânare, cu fața către Răsărit, Psaltirea îi arde pe draci și îi face să reacționeze. Ne-au spus asta mai mulți călugări, între care și Părintele Cleopa. Tocmai din această pricină, ea trebuie citită pe bucăți (câteva psalmi

sau câte cel mult o cathismă pe zi), însoțind citirea ei cu post. Ei bine, în mica mea cămăruță, când mă pun să citesc mai serios Psaltirea, pe slujitorul diavolesc care se înființează pe ascuns în odaia mea îl apucă toate năbădăile. Cablurile de fier de la chiuvetă încep să scârțâie, parcă învărtite de o mână, iar monitorul zăngăne, mișcat de o forță exterioară. Și nu o singură dată, ci de mai multe ori, pe tot parcursul rugăciunii mele de seară. După ce rugăciunea se termină sau dacă se apropie Miezul Noptii, când ne rugăm direct Lui Dumnezeu, iar Îngerii noștri se roagă alături de noi, diavolul pleacă și nu se mai aude nimic.

Dar câte lucruri minunate nu îmi arată Dumnezeu! Iată altul: văd de vreo două ori o tânără conducătoare auto în ipostaze care îmi vădesc că nu prea știe să conducă. De ce mi-o arată Dumnezeu așa? O întâlnesc în parc și îi spun că ar trebui să mai ia câteva lecții de condus. Peste câteva zile o întâlnesc iar în parc, șezând la o terasă. Mașina, bușită zdravăn, e parcată în fața ei... Mă privește trist. Era mai bine dacă mă asculta.

Nimic din ceea ce trăim nu e aleatoriu. Cred că nici măcar pe cei care i-au întors cu totul spatele Dumnezeu nu îi lasă până într-atât din mână încât să se poată vorbi de lucruri „întâmplătoare”. Viața e o minune continuă. Să ne trezim.

Continuare în textul următor.

Dovezi pentru credință. Completare. Scurtă scrisoare pentru Andreea M.

Încercând să o conving pe tânăra poetă Ana-Maria Lupașcu, dar și pe prietenul meu Mihail Vakulovski, că există Dumnezeu și trebuie să fim credincioși, le-am istorisit cazul unei fete pe care Dumnezeu mi-a arătat-o de două ori în ipostaze care vădeau că nu e prea bună conducătoare auto.

M-am gândit să-i spun neapărat să mai ia niște lecții de condus.

I-am spus mai întâi asta prietenei ei care vindea la terasa din Ariniș pe unde își făcea veacul. Deși nu mi plăcea acolo, pentru că era o muzică gălăgioasă, m-am oprit o dată dsă beau un ceai și i-am spus chelneriței să-i spună neapărat șoferiței cu Rover să mai ia niște lecții de condus. „Are timp să învețe!”, mi-a răspuns și nu am vrut să fiu rău, așa că nu i-am mai spus ce îmi venise pe limbă „Da, dar nu pe pielea cui-va!”

Nu eram convins că fata de la terasă i-a transmis șoferiței mesajul meu, așa că, mânat de Dumnezeu, în pofida obiceiurilor mele de timid, m-am dus ferm la masa de la terasa din Ariniș unde stătea fata aceea-ta cu o altă prietenă, m-am proțăpît în fața ei și i-am spus să mai ia câteva lecții de șofat, pentru că nu știe să conducă prea bine. „Dacă era cineva pe pod ieri, când plecați de aici?!”, am întrebat-o, „Eu am carnet de peste cincisprezece ani, dar nu iau curbele așa ca dumneavoastră!”

Nu m-a ascultat, așa că am văzut-o după o vreme la aceeași terasă, parcă mai tristă și privindu-mă oa-

recum speriată. Lovise mașina, care era parcată la câțiva pași de terasă, cu fața către peretele sălii de sport, ca să nu i se vadă bușitura. „Ați lovit mașina!”, am remarcat cu tristețe și mi-a confirmat, parcă așteptând ceva. Aș fi vrut să „o trag de urechi” să-i spun „V-am spus să mai luați câteva lecții de condus”, dar nu am vrut s-o fac de răs în fața prietenilor ei. Poate că ar fi fost mai bine să o fac...

Sâmbătă seara m-am dus la slujbă la catolici și i-am văzut mașina în fața magazinului Făget, peste drum de localul „Magic” unde am impresia că lucra mai nou prietena ei, pe care o văzusem cu o zi înaintea vorbind la telefon și fumând în fața aceluia bar. Trecând pe lângă mașina ei chiar m-am întrebat cum sau de ce e aici. Nu îi mai văzusem mașina niciodată în oraș, ci doar în Ariniș, și credeam că e, de fapt, de prin satele din jurul Humorului.

Duminică s-a produs un lucru groaznic. Pe drumul dinspre Humor spre Fălticeni, șoferița a încercat să depășească un tir cu Roverul ei și a fost izbită în plin de un Volkswagen. Pasagera din dreapta ei a murit, iar ea și cu al treilea pasager al mașinii sunt în spital. Toți sunt tineri de 19 ani.

O cheamă Andreea, iar pe prietena ei moartă Ramona Maria. Aflu asta luni din „Monitorul de Suceava”, după ce prind din zbor o frântură de discuție despre acest caz între bibliotecarele de la Biblioteca Orășanească...

Cel mai probabil accidentul a avut loc duminică, în ziua Domnului, tocmai când fetele noastre ar fi trebuit să fie la biserică sau la casele lor, iar nu să bântuie pe șosele.

Nu îmi e greu să ghicesc cine e Ramona Maria, o fată care nu era din județ. Prietena șoferiței care

munca pe la terase și cluburi... Prea am văzut-o des și prea des le-am văzut împreună ca să nu fie așa.

Luna noiembrie e, la catolici, luna pomenirii morților. Așa că, atunci când ajungeți pe la biserică, puneți pe acatistele dumneavoastră și numele acestei fete, Ramona Maria.

□ DRAGĂ ANDREEA M.,

Te rog ca măcar acum să mă ascuți. Renunță la mașină și la plăcerea de a conduce, măcar până la treizeci de ani, ca Dumnezeu să te ierte pentru acest accident care i-a adus prietenei tale moartea.

Să știi că nu va fi ușor să speli acest păcat. Ai trimis pe lumea cealaltă un suflet care probabil că nu mai era spovedit de multă vreme. Dar la Dumnezeu totul e posibil.

Lipește-ți sufletul de biserică, plătește-i prietenei tale o pomenire de 40 de zile (costă doar 20 de lei), și începe să trăiești ca o adevărată creștină, cu post și rugăciune, cu un duhovnic la care să te spovedești la cel puțin patruzeci de zile, cu participare la toate liturgiile de duminică (asta neapărat!) și din sărbătorile cu cruce roșie, dar și la Sfântul Maslu, iar Dumnezeu își va coborî marea sa milă asupra ta și te va ierta.

Dovezi pentru credință 2

□ CONTINUARE ÎN, IATĂ,
EDIȚIA URMĂTOARE...

Încercând să o conving pe tânăra poetă Ana-Maria Lupașcu, dar și pe Mihai Vakulovski, că există Dumnezeu și trebuie să fim credincioși, le-am istorisit cazul unei fete pe care Dumnezeu mi-a arătat-o de două ori în ipostaze care vedeau că nu e prea bună conducătoare auto.

M-am gândit să-i spun neapărat să mai ia niște lecții de condus.

I-am spus mai întâi asta prietenei ei care vindea la terasa din Ariniș pe unde își făcea veacul. Deși nu mi plăcea acolo, pentru că era o muzică gălăgioasă, m-am oprit o dată să beau un ceai și i-am spus chelneriței să-i spună neapărat șoferiței cu Rover să mai ia niște lecții de condus. „Are timp să învețe!”, mi-a răspuns și nu am vrut să fiu rău, așa că nu i-am mai spus ce îmi venise pe limbă „Da, dar nu pe pielea cui-va!”

Nu eram convins că fata de la terasă i-a transmis șoferiței mesajul meu, așa că, mânat de Dumnezeu, în pofida obiceiurilor mele de timid, m-am dus ferm la masa de la terasa din Ariniș unde stătea fata aceasta cu o altă prietenă, m-am proțăpît în fața ei și i-am spus să mai ia câteva lecții de șofat, pentru că nu știe să conducă prea bine. „Dacă era cineva pe pod ieri, când plecați de aici?!”, am întrebat-o, „Eu am carnet de peste cincisprezece ani, dar nu iau curbele așa ca dumneavoastră!”

Nu m-a ascultat, așa că am văzut-o după o vreme la aceeași terasă, parcă mai tristă și privindu-mă oarecum speriată. Lovise mașina, care era parcată la câțiva pași de terasă, cu fața către peretele sălii de sport, ca să nu i se vadă bușitura. „Ați lovit mașina!”, am remarcat cu tristețe și mi-a confirmat, parcă așteptând ceva. Aș fi vrut să „o trag de urechi” să-i spun „V-am spus să mai luați câteva lecții de condus”, dar nu am vrut s-o fac de râs în fața prietenilor ei. Poate că ar fi fost mai bine să o fac...

Sâmbătă seara m-am dus la slujbă la catolici și i-am văzut mașina în fața restaurantului Făget, peste drum de localul „Magic” unde am impresia că lucra mai nou prietena ei, pe care o văzusem cu o zi înainte vorbind la telefon și fumând în fața aceluși bar. Trecând pe lângă mașina ei chiar m-am întrebat cum sau de ce e aici. Nu îi mai văzusem mașina niciodată în oraș, ci doar în Ariniș, și credeam că e, de fapt, de prin satele din jurul Humorului.

Duminică s-a produs un lucru groaznic. Pe drumul dinspre Humor spre Fălticeni, șoferița a încercat să depășească un tir cu Roverul ei și a fost izbită în plin de un Volkswagen. Pasagera din dreapta ei a murit, iar ea și cu al treilea pasager al mașinii sunt în spital. Toți sunt tineri de 19 ani.

O cheamă Andreea, iar pe prietena ei moartă Ramona Maria. Aflu asta luni din „Monitorul de Suceava”, după ce prind din zbor o frântură de discuție despre acest caz între bibliotecarele de la Biblioteca Orășanească...

Accidentul a avut loc duminică, în ziua Domnului. Au fost oare sărmana noastră șoferiță și companionii ei de călătorie la liturghie? Mi-e greu să cred că da...

Luna noiembrie e, la catolici, luna pomenirii mor-

ților. Așa că, atunci când ajungeți pe la biserică, puneți pe acatistele dumneavoastră și numele acestei fete, Ramona Maria.

Dar știți unde am văzut-o prima dată pe nefericita noastră șoferiță (într-o ipostază care vădea că nu prea știe să conducă)? Chiar în fața Spitalului din Suceava, acolo unde probabil că a fost dusă și Ramona Maria, fata care a murit, și acolo unde e internat și al treilea pasager al mașinii, în stare foarte gravă. Ajută-l, Doamne!

☐ DRAGĂ ANDREEA M.,

Te rog ca măcar acum să mă ascuți. Renunță la mașină și la plăcerea de a conduce, măcar până la treizeci de ani, ca Dumnezeu să te ierte pentru acest accident care i-a adus prietenei tale moartea.

Să știi că nu va fi ușor să speli acest păcat. Ai trimis pe lumea cealaltă un suflet care probabil că nu mai era spovedit de multă vreme. Dar la Dumnezeu totul e posibil.

Lipește-ți sufletul de biserică, plătește-i prietenei tale o pomenire de 40 de zile (costă doar 20 de lei), și începe să trăiești ca o adevărată creștină, cu post și rugăciune, cu un duhovnic la care să te spovedești la cel puțin patruzeci de zile, cu participare la toate liturgiile de duminică (asta neapărat!) și din sărbătorile cu cruce roșie, dar și la Sfântul Maslu, iar Dumnezeu își va coborî marea sa milă asupra ta și te va ierta.

Cheia întunericului

Iată radioscopia unei ispite. Eu intru la Carrefour în Brașov să cumpăr ceva ieftin de mâncare. Schimb niște Euro la BRD și văd, în fața ghișeului băncii, un magazin de duplicat chei. „Chei cu CIP”, spune reclama. Sunt scumpe cheile cu CIP. Iar dacă ai numai una, cum am eu, și o pierzi, refacerea ei te costă mai mult decât să îți faci o dublură. Intru să văd de preț. La Humor îmi propusese un „cheist”, dacă pot spune așa, să îmi facă o cheie cu o sută cincizeci de lei. Aici e mai mult: două sute șaizeci. Dar omul de la tarabă îmi cere să-i arăt cheia să vadă dacă poate fi duplicată. Nu prea vreau să i-o dau. Oricum, ideea de CIP mă indispuie teribil. I-o arăt, doar. Dar el o apucă de îndată și o bagă într-un aparat. „Poate fi făcută”, îmi spune. Dar în mintea mea satana a clocit deja gândul cel viclean: „Dacă mi-a dezactivat-o?” Îmi fac cumpărăturile, apoi merg la mașină, pornesc și mă duc până la Livada Poștei, în centrul orașului. Găsesc un loc de parcare fără plată, undeva în spatele parcului din spatele Bibliotecii Județene, o sută de metri în sus pe drumul spre Poiană. Un loc de parcare la umbră, fără plată. Excelent. Când să închid ușile, observ că nu mai am închidere centralizată. Nu se mai închid toate deodată. Le închid manual, dinăuntru, iar cu cheia închid doar ușa șoferului. „S-o fi dezactiv ceva la atelierul de multiplicări de chei de la Carrefour?” Ideea asta prinde să-mi încolțească în minte. Mă duc la un Internet Cafe, sperând să nu fie nimic, apoi mă întorc la mașină. Dar cheia mea nu mai e în stare de nimic. Deschide mecanic ușa șoferului, iar apoi, băgată în

contact, nu aprinde niciun bec de pe bord. Ideea din capul meu crește: „cei de la Carrefour au băgat cheia mea în aparatul lor și au dezactivat-o, făcând-o să se comporte ca o cheie fără CIP”. Iau un taxi și mă duc la Carrefour, la ieșirea dinspre Noua a orașului. Zece lei. Îi explic băiatului de la atelierul de duplicat chei că aparatul lui mi-a dezactivat cheia. Ideea asta a crescut mare și fixă în mintea mea. Îmi spune că așa ceva nu se poate. Aparatul lui doar citește CIP-urile, nu le și dezactivează. Nu e foarte convingător, dar nu am ce să fac... Plec, dar îl ameninț că voi suna la poliție. Și gândul care s-a perpelit bine în mintea mea plus ceva din atitudinea lui mă îndeamnă să o și fac. De la 112 sunt îndrumat către Protecția Consumatorului și sun și acolo. Sunt îndemnat să ajung la o înțelegere cu „agentul comercial”, pentru că nu am nicio dovadă în cele pe care le spun. Văzându-mă că tot sun, în fața magazinului, băiatul care lucrează acolo sună și el pe cineva, probabil patronul, explicându-i situația. În cele din urmă plec din nou la mașină. Nu știu dacă voi rezolva ceva, dar nu am ce face aici. Găsesc în fața Carrefourului un taxi. Omul mă duce la mașina mea. Alți zece lei. Când suntem aproape acolo, îi povestesc situația. Curios, vine cu mine la mașină. Vede că ce îi spun eu e adevărat, cheia nu face să se aprindă luminile de pe bord, așa că reușesc să plantez ideea mea și în mintea lui. Îl rog să vină cu mine înapoi la Carrefour și să-mi fie martor. Vine. Alți zece lei. La Carrefour mai găsim un tînăr, care pare șeful celui din tâi. Îi povestesc și lui cum mi-a luat colegul său cheia din mână împotriva voinței mele și cum cred că mi-a dezactivat-o. Dar el face la fel, îi ia cheia din mână taximetristului și o bagă în aparat, apoi ia din nou cheia mea. Aparatul lor spune că am o cheie funcți-

onală. „Alta trebuie să fie problema”, îmi spune. Iar după ce îi spun că nu mi se aprind nici măcar becurile pe bord când învârt cheia, tânărul cel nou venit îmi spune: „A! Înseamnă că nu mai aveți baterie!” O idee nouă, care pare mai plauzibilă decât cea a dezactivării cheii, mai ales că aparatul lor când primește cheia mea arată un cod lung. Șoferul de taxi îmi confirmă că și lui i se pare mai aproape de realitate ideea asta. Ne întoarcem la mașină. Alți zece lei. Ridicăm capota și... surpriză! Una din bornele bateriei e sărită. După ce o punem la loc, cheia se... „reactivează”. Halal să-mi fie!, îmi spun. Și săracii băieți, cât i-am mai boscorodit! Sun la Protecția Consumatorului și le spun că a fost prostia mea. Apoi mă duc la Carrefour și le iau băieților zece cutii de bere. Și îmi e o ciudă grozavă pe mine, că m-am lăsat dus de nas de gândul cel rău. Și nu doar o dată mi-a trecut prin minte să mă opresc să mă rog. Dar nu am făcut-o când ar fi trebuit. Am spus un „Tatăl nostru” doar la penultima cursă de taxi, când celui nou venit la atelier i-a venit ideea salvatoare.

Să nu ne lăsăm prinși de gândurile de învinovățire a celorlalți cu care diavolul încearcă să ne deturneze mintea și să ne fure liniștea.

„Ochii lor sunt închiși și nu pot să vadă” (Isaia 44, 18)

Știți care este cea mai mare pedeapsă pusă asupra omului? Necunoașterea Lui Dumnezeu. Cândva omul putea vorbi cu Dumnezeu față către față, în lumina minunată a Raiului. Înșelat de necuratul, omul a fost alungat de la fața Lui Dumnezeu.

Știți cine ține această pedeapsă asupra omului necredincios? Omul necredincios însuși. Dacă ar porni în căutarea Lui Dumnezeu, Dumnezeu i s-ar arăta. Dar el nu vrea. De ce nu o vrea? Nici el nu o știe. Cel mai probabil, din comoditate. Scriitorul M. Vakulovski nu vrea să-i mai vorbesc despre Dumnezeu. S-a săturat. Am devenit „enervant” cu insistența mea. Omul necredincios M. Vakulovski vede un viitor grăsuț în față și se autoproclamă ateu. Așa că Îl va obliga pe Dumnezeu să îi dea îndreptare și trezire. Dacă o merită. Eu sper să o merite și îi doresc o pocăință frumoasă și care să nu plece de la neazuri devastatoare.

Și El a zis: „Du-te și spune poporului acestuia: Cu auzul veți auzi și nu veți înțelege și, uitându-vă, vă veți uita, dar nu veți vedea. Că s-a împietrit inima poporului acestuia și cu urechile sale greu a auzit și ochii săi i-a închis, ca nu cumva să vadă cu ochii și cu urechile să audă și cu inima să înțeleagă și să se întoarcă la Mine și Eu să-l vindec”. (Isaia 6, 9-10)

Iar de acum voi căuta altă „victimă” pe care să o întorc la credință, lăsând restul lucrării asupra lui Mihai în mâinile Celui care le ține pe toate. Ai milă Tu, Doamne, de acest orb, cum ai avut milă și de orbul care am fost eu.

Scrisoare unor foști prieteni robiți păcatului

Fiecare slujbă bisericească la care participăm de la început până la sfârșit așează în sufletele noastre comori de neprețuit. Îmi e milă de foștii mei prieteni care nu merg deloc la biserică, ci se înghesuie prin cafenele lugubre unde își afumă mințile cu narghilele și băutura.

Dacă vreți cu adevărat senzații tari, scoateți nasul din bonguri și mergeți la biserică.

„Dar preoții sunt răi, corupți și proști!”, o să săriți. Nu vă contrazic. Din pricina faptului că nu mai ascultă poruncile Domnului, care i-a trimis în lume fără bani și le-a cerut să fie slujitorii celorlalți, iar ei s-au făcut iubitori de bani și de putere, mulți preoți au ajuns niște nemernici care aduc între oameni sminteli pe care oamenii obișnuiți nu ar avea obraz să le îmbrace.

Numai că preotul nu e cel mai important personaj de la o slujbă bisericească. El e, dacă vreți, chelnerul care îți aduce mâncarea. El poate fi soios, mizerabil, poată să vină la „masa” ta beat, pe patru cărări, poate să-ți vorbească „de sus”, dovedindu-și astfel propria micime, acestea toate contează mai puțin decât calitatea mâncării pe care ți-o servește. Iar pe aceasta o gătește un bucătar nevăzut, nespus de priceput.

Atâta vreme cât chelnerul cel beat și soios nu scuipă în mâncare, întinând-o, putem mânca liniștiți din ea. Și nu mă refer doar la liturghiile la care ne împărtășim. Și la cele la care nu o facem, dar și la slujbele de pomenire și sfințire și la masluri, primim bucate

de sus. Duh Sfânt.

Din păcate, în biserică au început să apară slujitorii satanei, masonii, care murdăresc hrana. Dacă nu simțiți nimic deosebit la o slujbă la care ați participat de la început până la sfârșit (asta e foarte important), mergeți la alt preot. Cu un strop de rugăciune, Dumnezeu, văzându-vă dorința de a-L descoperi, va face să nimeriți pe mâini bune.

Pace și bucurie de la Domnul și să vă văd curând alături de mine în Biserica Domnului Iisus Hristos!

Soluția lui Benone Maxim pentru România

Benone Maxim e un personaj. L-am întâlnit în fața pangarului de la Mănăstirea Sfântul Ioan cel Nou. Un om bine îmbrăcat, purtând un costum neuzat și o pufoaică nouă, strângând la piept un dosar cu foi de plastic și o porta-voce. Ceva nu părea în regulă, totuși, cu el. Dar nu îți dai seama de asta de la bun început. Îmi cere telefonul ca să sune la „118-932 – Informații”, îmi precizează el, ca să ceară un număr de la „Star Security, firma de pază”. I-l dau. Din pricina dosarului cu file de plastic mi se pare unul dintre acei consilieri parohiali care strâng bani pentru diverse construcții bisericesti. Dar porta-vocea e cam stranie în acest context. O fi un angajat al firmei de pază, îmi spun, dar atunci de ce îi cere mobilul unui om destul de amărât, ca mine? Se pare că omul a reușit să prindă o funcționară de la Informații:

- Bună ziua, faceți-mi legătura la Star Security, firma de pază.

După o vreme capătă un răspuns care nu îl mulțumește:

- Atunci faceți-mi legătura la altă firmă de pază și protecție... Da... Cei de la Mass se ocupă tot cu paza și protecția? Pot să vorbesc cu ei?

În timpul de așteptare care urmează, îl întreb:

- Dar la ce vă trebuie o firmă de pază și protecție?
- Ca să trimită pe cineva să mă ducă acasă.

Un răspuns cum nu se poate mai potrivit. Omul reia discuția telefonică:

- Alo, îmi faceți legătura cu firma Mass sau nu?...

Alo, sunt în fața Mănăstirii Ioan cel Nou..., dar se opintește brusc, se uită la telefon și mi-l întinde. S-a întrerupt, îmi spune. S-a terminat creditul?

- De unde să știu eu? Probabil că da.
- Nu puteți să vedeți?
- O să verific eu...

Iau telefonul și mă duc spre mașină, bucuros că am scăpat de un personaj atât de extravagant.

La mașină, mă ajunge. A venit după mine:

- Dar vi s-a terminat creditul?
- O să văd.
- Unde mergeți?
- La Humor.
- Mergeți spre centru?
- Încolo, și îi arăt direcția.
- A, pe la Spital. Mă luați și pe mine până acolo? Merg la Fălticeni.
- Urcați, îi spun. Iar după ce urcă urmez: la să vedem dacă mai am sau nu credit.

Și îl sun pe Părintele Ioan V. Argatu de la Fălticeni. După un schimb de vorbe mă hotărâsc să mă duc cu personajul meu la Fălticeni. Părintele e acolo și oricum trebuia să-i duc într-o zi niște exemplare din cartea care tocmai mi-a apărut.

- Vin acum spre dumneavoastră, îi spun Părintelui. Și închid.
- Era Părintele Ioan V. Argatu?

Mă întrebă personajul care în curând îmi va dezvălui și numele său... Benone Maxim. Parcă nu-i vine să creadă ce se întâmplă:

- Îl cunosc. Am vorbit despre el la o emisiune la care am fost invitat la TV Suceava Plus. Am vorbit despre ce face el la catedrală. Mergeți la Fălticeni?

– Da, îi răspund.

Și pe drum îl întreb, în glumă, deși nu ar fi fost necesar:

– Dar sunteți securist? Sau de ce circulați cu firmele de protecție și pază?

Benone Maxim, fost pompier, fost tipograf, fost publicist, fost invitat la o ediție a unei emisiuni de la TV Suceava Plus și oleacă nebun, vine de la o “activitate culturală”, cum precizează el, și va merge cu mine la Fălticeni. Vorbește non-stop. Îmi povestește cum l-a comparat pe Părintele Ioan V. Argatu cu piețarii care fură la cântar și cum părintele, care își dă atâta silință la construcția catedralei de îl vezi uneori și pe schele, a ieșit, firește, în câștig de cauză.

Benone Maxim a tipărit, în 700 de exemplare, publicația „Fălticeni – oraș frumos... București – oraș urât și mizerabil.” Cei de la tipografia Lidana i-au cerut să pună pe matrița ziarului ștampila tipografiei sale cam fantomatice, ca să nu se creadă că au tipărit-o ei. Iar cetățenii Fălticeniului, văzând titlul, nici măcar nu au primit publicația cu inimă bună, deși a distribuit-o gratuit, așa că, din 700 de exemplare câte a tipărit, a rămas cu vreo 200 acasă.

Deși s-a dovedit un director de ziar fără succes, Benone Maxim, care s-a pensionat în '89 de la pompieri, „din motive confidențiale”, deși nu a ajuns încă nici azi la vârsta pensionării, a intrat de curând în televiziunile sucevenilor, fiind invitat la o emisiune. El are o soluție pentru conducerea României și pentru ieșirea din criză:

– Să conducă țara trei oameni – un președinte, un vicepreședinte și o secretară –, iar în clădirile Guvernului și Parlamentului să se facă apartamente pentru oameni, îmi spune formatorul de opinie

Benone, fălticeneanul.

În Fălticeni ne despărțim, chiar dacă Benone Maxim pare gădilat de ideea de a veni cu mine să-l salute pe Părintele Ioan V. Argatu. Nu știu dacă fac bine îndepărtând această idee de mintea lui:

- Părintele Argatu are treabă, spovedește, și nici eu nu aș vrea să-l tulbur prea mult.

Pe drum am încercat să-i spun năstrușnicului personaj câteva lucruri despre rugăciune. Ca să îl rup din încercările lui de a se pune în locul Lui Dumnezeu și de a aluneca astfel pe panta nebuniei.

Benone Maxim e prins de un diavol rău, care se propagă prin intermediul presei. O dată cu renunțarea la televizor și la presa stricătoare de minte, viața noastră lăuntrică se luminează și asupra noastră se așterne mai multă pace.

Altfel, urmând calea pe care ne-o deschid personajele televizate de la televiziunile particulare, vom ajunge mai devreme sau mai târziu ca sărmanul Benone Maxim, să fabricăm soluții de utilizare complete pentru România și să ne credem niște mari înțelepți „aleși” ai acestei vieți, uitându-i scopul, care e dobândirea Duhului Sfânt.

Radu Nicoleta

Nu avea nume mic sau poreclă. Îi spuneam toți exact cum i se spunea în catalog, mai întâi numele de familie, apoi numele mic. După ce a venit în clasa noastră premiul întâi a fost al ei, suflându-mi-l chiar mie. A fost premianta clasei până într-a opta, când a ajuns și comandantă de unitate, apoi destinele noastre s-au despărțit. Eu am urmat un destin tipic românesc – „cel mai bun liceu, cea mai bună facultate” – și am intrat la cel mai bun liceu din țară (liceul la care se intra pe atunci cu cea mai mare medie) – liceul militar de la Breaza, chiar dacă n-aveam nicio vocație pentru militarie, iar ea a părut să o apuce pe același drum „de succes” și a urmat cursurile celui mai bun liceu din Brașov – liceul de informatică. Ne-am întâlnit într-o Noapte de Înviere, când am mers, într-un grup de prieteni, la aceeași biserică, apoi nu am mai văzut-o alți ani buni.

Eu nu am fost un licean studios, dar am luat BAC-ul primul din clasă (și al cincilea din liceu), apoi, după câteva peripeții, am urmat cursurile Facultății de Litere din Universitatea București. Am intrat cu bursă, dar am ajuns în scurtă vreme să urăsc acea facultate, care părea și ea să mă cam urască, mai ales după ce am scris anumite versuri, așa încât s-a făcut ca în cele din urmă să nici nu îmi mai iau diploma. Radu Nicoleta a fost premianta clasei și în liceu. M-au ținut la curent cu ce mai face alți foști colegi ai noștri care erau în clasă cu ea. Dar când a fost de mers la facultate a surprins pe toată lumea. Toți cei mai răsăriți din generația noastră se înghesuiau spre cele mai puter-

nice facultăți din cele mai mari orașe, ba începuse să adie și ideea burselor la facultăți din străinătate, dar Radu Nicoleta a dat examen la Facultatea de Silvicultură din Brașov. Premianta noastră se coborâse de pe pedestalul notei 10 și se ducea la o facultate pe care noi o vedeam în rând cu cele ingineresti, dacă nu chiar sub acelea.

Am întâlnit-o peste ani, când încercam să vând niște reviste „Fracturi” în holul Universității Transilvania. Foarte mulțumită de destinul ei, era asistent universitar la Facultatea de Silvicultură. Am întrebat-o de ce a ales drumul acesta. Iubește pădurea. Ce poate fi mai simplu?

Și atunci mi-am dat seama și eu că dacă aș fi făcut o astfel de alegere aș fi fost cu mult mai fericit. Așa, mă târâsem printr-o facultate care nu mă iubea și pe care nu o iubeam, ca printr-o căsnicie plină de reproșuri. Nu ar fi fost mai bună pădurea pe care o îngrijește Radu Nicoleta?

Irma H...

.....

Debutul soției mele în presa literară a avut loc la sfârșitul lui 1998 sau începutul lui 1999, în revista „Litere nouă”, condusă de Paul Cernat, într-o pagină în care eram publicat și eu.

Am sfătuit-o să publice sub un pseudonim, ca și mine. Și i-am dat eu acest pseudonim: Irma H. Habar nu am avut de ce. Am descoperit recent, căutând detalii despre Sfânta Adela de Phalzel, sfântă sărbătorită de Biserica Catolică în ziua în care m-am născut eu, 24 decembrie.

Știți ce am descoperit? Că Sfânta Adela este fiica sfintei Irmina, numită și Irma, Ermiona sau Hermiona, de la Oeren (Ohren sau Horreum). Iată cine este Irma H. Ea a murit pe data de 24 decembrie, undeva între anii 704 și 710, și este sărbătorită tot în ziua în care m-am născut eu. Părinții mei nu m-au dus la biserică decât de Înviere, și nici atunci înăuntru, ci doar în curtea bisericii, și habar nu aveam ce sfinte sunt sărbătorite de Biserica Catolică pe 24 decembrie, credeți-mă.

Dar și fiica ei, Adela, mi-a arătat că e alături de mine, fără ca eu să o știu. Eu am o finuță numită Adeline și aveam mare nevoie de ea. Așadar sfintele sărbătorite de catolici în 24 decembrie, sfinte ortodoxe, pentru că au trăit înainte de Marea Schismă în dreapta credință (și cred că ar trebui să le sărbătorim și noi), dar și sfânta Eugenia (nu intru în detalii), sărbătorită de catolici pe 25 iar de ortodocși pe 24 decembrie, m-au ajutat mereu, fără ca eu măcar să o știu.

Despre Sfântul Maslu

Cea mai mare pierdere a catolicilor e Sfântul Maslu. De fapt, ei nu mai fac Maslu de obște, ci folosesc această slujbă doar pentru bolnavi. Mare păcat.

Părintele Arsenie Boca spunea că din Țara Făgărașului se vor mântui mulți, pentru că se fac multe Masluri și lumea participă la ele. Mie mi se pare cea mai puternică slujbă a bisericii. Cum așa cea mai puternică, veți întreba, faci sminteală? Mai puternică decât Sfânta Liturghie sau decât dezlegările Sfântului Vasile? Ei, bine, Maslul mi se pare o slujbă mai puternică decât o liturghie la care nu te împărtășești. Iar eu nu mă împărtășesc foarte des. Iar dezlegările Sfântului Vasile se fac atât de rar încât eu unul nu am termen de comparație în acest caz. Așa că pentru mine Maslul e cea mai puternică, dar și cea mai concentrată, slujbă a bisericii. Gândiți-vă că la un Maslu, care ține mai puțin de o oră, se citesc șapte fragmente evanghelice și se fac trei dezlegări...

Am mers destul de des la Masluri la Săcele, unde se țin miercuri seară. Mulțumită părintelui Ioan V. Argatu, la care am asistat la un Maslu deosebit, am redescoperit această slujbă. În Humor se fac două masluri pe săptămână, vineri dimineața și vineri seara. Pentru ca slujba Maslului să aibă efect e foarte important să postim în acea zi, până la sfârșitul slujbei. Îmi propun ca de acum să merg săptămânal la această slujbă, așa cum merg și la Liturghia de duminică. Și îi îndemn și pe cititorii mei să facă la fel.

Duhul Sfânt nu se transmite prin televizor

Mă lupt cu maică-mea să o conving să meargă la slujbe. „Nu are timp...” „Biserica românească e departe, la Brescia...” „Nu-i nimic”, i-am spus „du-te la catolici. Ei fac liturghii în fiecare seară, de la ora 16.30.”

„Mă rog în fiecare zi”, îmi răspunde. „Și mă uit la messe. Că aici se transmit la televizor.”

„Poți să te uiți cât vrei tu la televizor, că televizorul nu o să-ți dea Duh Sfânt. În biserică, unde se roagă mai mulți oameni, Dumnezeu ne trimite mângâierea Duhului Sfânt.”

De asta trebuie să mergem la biserică. Nu putem primi de acasă, tolăniți fiind într-un fotoliu, răsplata pe care o primesc cei care se roagă în picioare sau în genunchi, împreună, la biserică. „Unde sunt doi sau trei, adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor.” (Matei 18, 20) Așa ne-a spus Domnul și așa s-a născut rugăciunea de obște. Cât despre rugăciunea particulară, ea trebuie făcută în singurătate, în reculegere, iar nu în fața acestui spectacol zgomotos care este televizorul. „Când te rogi, intră în cămara ta și, închizând ușa, roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns, și Tatăl tău, Care este în ascuns, îți va răsplăti ție.” (Matei 6, 6)

După părerea mea transmiterea de slujbe la televizor creează o impresie falsă în rândul privitorilor. O slujire bisericească nu se adresează doar văzului, ci tuturor simțurilor omenești, celor exterioare și celor interioare. Din fața televizorului nu numai că nu vei simți mângâierea Duhului Sfânt, dar nu poți simți nici măcar delicatul miros al tămâiei și al lumânărilor.

Domnul Hristos a luat asupra Sa păcatele noastre?

Doar nu vreți să trăiți o viață în mizerie și păcat, iar apoi să vă treziți în Rai... Domnul Hristos a luat asupra Sa păcatul original, păcatul lui Adam, păcatul neascultării, cu care erau însemnați toți oamenii înainte de venirea Mântuitorului, păcatul care ne-a adus moartea și căderea din Rai. De altfel, sângele Domnului Isus a curs chiar pe Dealul Golgotei, pe Dealul Căpățânii, cum se traduce acest nume în română. De ce se numește așa? Pentru că acolo este îngropat craniul lui Adam, cel bine zugrăvit în diverse icoane la picioarele Crucii Mântuitorului. Așadar Mântuitorul a spălat, aproape la propriu, păcatul lui Adam cu sângele Său. Domnul Hristos ne ridică păcatele prin jertfa Sa în sensul în care le-a dat trimișilor Săi puterea de a ierta păcatele. Prin ei primim iertare, iar nu de la sine.

Așa că să nu ne credem salvați înainte de a fi încercat să ridicăm, măcar de o șchioapă, crucea credinței din sufletul nostru.

Domnul Hristos a suferit destul, restul păcatelor să ni le spălăm noi înșine, nu neapărat prin suferință. Pentru că noi putem vindeca rana făcută de păcate și altfel: prin rugăciune, prin fapte bune, prin participarea la slujbele bisericii. Domnul a dat spre jertfă trupul și sângele Lui. Noi putem aduce jertfă de timp dăruit Lui Dumnezeu, jertfă de bani, haine și alimente dăruite sărmanilor, jertfă de lumânări și pomeniri pentru sufletele morților. Tot ce dăruim în numele Domnului nostru Isus Hristos e bine primit acolo sus și se adună întru răsplata noastră.

Despre salvarea tâlharului de pe cruce

Catolicii zic că există un spațiu intermediar, între Rai și Iad, numit Purgatoriu, unde sufletele care merită Împărăția Cerului, cele care nu au păcate mari neispășite, își ispășesc păcatele mici. Unii dintre ortodocși consideră că această „purificare” se petrece într-o zonă superioară din Iad, alții nu par convinși de existența acestei zone „intermediare”, care greu poate fi justificată prin Evanghelii. Se pornește de la Apocalipsă: „Și în cetate nu va intra nimic pângărit și nimeni care e datat cu spurcăciunea și cu minciuna, ci numai cei scriși în Cartea vieții Mielului.” (Apoc 21, 27) Catolicii au tradus „necurat” în loc de „pângărit”. Și au tras o concluzie destul de rațional-umană: dacă nimic „necurat” nu va intra în Cetatea Lui Dumnezeu, oamenii fiind în majoritate necurați, trebuie să existe vreo „curățătorie de păcate” care să-i facă demni de Împărăția Cerurilor pe cei care nu au păcate mari. S-a citat și un text, destul de interpretabil, al Apostolului Pavel: „Lucrul fiecăruia se va face cunoscut; îl va vădi ziua (Domnului). Pentru că în foc se descoperă, și focul însuși va lămuri ce fel este lucrul fiecăruia. Dacă lucrul cuiva, pe care l-a zidit, va rămâne, va lua plată. Dacă lucrul cuiva se va arde, el va fi păgubit; el însă se va mântui, dar așa, ca prin foc.” (1Corinteni 3, 13-15) Dar Purgatoriul are mulți contestatari. Ba chiar un călugăr mi-a spus că se poate ca el să fie o găselniță a unor preoți iubitori de bani, deciși să vândă „pielea ursului din pădure”. Dar sunt și relatări ale unor arătări de su-

flete eliberate din foc și ajunse la lumina feței Domnului Hristos. Oricum ar fi, rugăciunea și pomenile pentru cei morți sunt bune, ca orice rugăciuni și pomeni. Cum la Dumnezeu timpul pare să fie deodată (de câte ori nu spune Domnul „și-au luat plata lor” despre nedreptiți?), rugăciunile noastre se pot adăuga tainic la rugăciunile primite și făcute de aceștia în timpul vieții lor și îi pot salva într-un timp care e deasupra noastră, deși, văzut prin ochii noștri de furnică, ar putea să ne pară în urmă.

Despre ce vorbesc? Tocmai despre întâmplarea pe care se bazează majoritatea oamenilor care „își trăiesc viața” dar au un strop vag de credință: despre pocăința tâlharului din al doisprezecelea ceas. Oamenii noștri necredincioși își pun speranța în aceasta și speră să li se întâmple la fel. Dar uită ceva esențial: uită unde se afla acela. Pe cruce. Credeți că era acolo întâmplător? Aici mi se pare mie că văd un argument destul de puternic al discuției. „Adevărat grăiesc ție, astăzi vei fi cu Mine în Rai”, îi spune Domnul tâlharului. La Dumnezeu toate sunt știute. Cei doi tâlhari care l-au însoțit pe Domnul pe Golgota au primit o mare șansă. Unul a ratat-o, celălalt a fructificat-o. Cum e timpul la Domnul? Tâlharul ajunge cu el în Rai „astăzi” sau în ceea ce i se pare lui (și ni se pare nouă) a fi astăzi, dar Domnul mai stă pe Pământ câteva zile și apoi se coboară la lad și eliberează sufletele de acolo, după care se înalță la Tatăl Ceresc.

Se poate și ca Domnul să se fi dus mai întâi în Rai, cu tâlharul, dar fără să se înalțe la Dumnezeu Tatăl „Nu te atinge de Mine, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu” (Ioan 20, 17), apoi să fi înviat și să fi coborât la lad și apoi să se fi înălțat a doua oară în Cer, ca să primească Tronul Ceresc, de-a dreapta Tatălui. Dar

putem și să ne imaginăm că Domnul vede timpul altfel. Și de asta și cunoaște atât de în amănunt viitorul: „Adevărat zic ție că în noaptea aceasta, mai înainte de a cânta cocoșul, de trei ori te vei lepăda de Mine.” (Matei 26, 34) Dar să nu ispitesc aceste mari taine ale Domnului. Iartă-mă, Doamne!, dacă am greșit în cele pe care le-am spus! Rugăciunile pentru morți sunt foarte importante, iar acele suflete pentru care ne rugăm și facem pomeniri ne pot ajuta mult în mântuirea noastră. Fie salvare din Purgatoriu, fie salvare dintr-un Iad Superior, fie nimic din toate acestea ci ceva ce, știut fiind dinainte de Dumnezeu, deja a lucrat în viața și în sufletul acelora, rugăciunile și pomenile noastre pentru morți sunt primite și, pe lângă că fac un mare bine acolo unde ajung, se întorc și fac mult bine și asupra noastră.

Tâlharul de pe cruce s-a mântuit în ultimul ceas, printr-o singură rugăciune. Dar era, nu întâmplător!, pe cruce, unde și-a plătit păcatele. Totul se plătește. Sau se răscumpără. Dacă nu vrem să plătim prin ne-cazuri sau chinuri, să plătim din timp prin fapte bune, prin rugăciuni și prin ore petrecute în biserică. Să nu ne lăsăm mântuirea pe ultima clipă, ci să ne străduim să dobândim Duh Sfânt și să facem voia Lui Dumnezeu încă de acum.

Scrisoare unui cititor care îmi reproșează „lipsa de constanță”

□ „CONSTANȚA” NU E O VIRTUTE GENERAL UMANĂ. POCĂINȚA, DA.

Dragul meu,

nu ți-am lăsat comentariul la vedere pentru că nu are nimic ziditor în el. Ba mai mult decât atât, iartă-mă, dar nu are în el nici nimic inteligent.

Îmi reproșezi „lipsa de constanță”, ca și cum un om ar trebui să fie un vehicul linear care să circule între punctele A și B cu viteza X.

Dacă tu găsești un singur om inteligent care să demonstreze că ar putea fi „constanță” o virtute general umană, eu îți postez fotografia din ID-ul de messenger la mine pe blog.

Nu, „constanță” nu e o virtute. În schimb călcarea ei în bine, „îndreptarea”, „pocăința” e o mare virtute.

E bună și „constanța” dar într-un singur caz, foarte particular și foarte rar: atunci când un om a descoperit de la început Adevărul, adică pe Dumnezeu, și se ține de El până la sfârșitul vieții. Acesta e un caz admirabil și sunt unii care sunt așa: cei crescuți în familii foarte credincioase și duși de mici la biserică, cei care nu au făcut nimic în viața lor fără binecuvântare.

În toate celelalte cazuri, pentru toți cei îndepărtați de Dumnezeu, „constanța” ta e cea mai mare prostie. „Constanța” ta e „virtutea” măgarului care se încăpățânează să dea cu copita în piatră în loc să mai facă un singur pas spre locul unde trebuie să își ducă încărcătura. Nu e bine să fim egali cu noi înșine, băuți

în cap, constanți, și îți voi demonstra asta cu două citate din Evanghelie. „Și pe când ședea El la masă, în casă, iată mulți vameși și păcătoși au venit și au șezut la masă împreună cu Iisus și cu ucenicii Lui. Și văzând fariseii, au zis ucenicilor: Pentru ce mănâncă Învățătorul vostru cu vameșii și cu păcătoșii? Și auzind El, a zis: Nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei bolnavi.” (Matei 9, 10-12; Marcu 2, 15-17; Luca 5, 30-32)

Dacă o să parcurgi toate citatele cu atenție o să găsești și o altă concluzie, nespuse de frumoasă a întâmplării acesteia: „N-am venit să chem pe drepti, ci pe păcătoși la pocăință.” (Luca 5, 32)

Dar Apostolul Luca mai amintește încă trei pilde ale iertării păcătosului (Luca 15), din care ți-o citez doar pe prima: „Și se apropiau de El toți vameșii și păcătoșii, ca să-L asculte. Și fariseii și cărturarii cărteau, zicând: Acesta primește la Sine pe păcătoși și mănâncă cu ei. Și a zis către ei pilda aceasta: Care om dintre voi, având o sută de oi și pierzând din ele una, nu lasă pe cele nouăzeci și nouă în pustie și se duce după cea pierdută, până ce o găsește? Și găsind-o, o pune pe umerii săi, bucurându-se; Și, sosind acasă, cheamă prietenii și vecinii, zicându-le: Bucurați-vă cu mine, că am găsit oaia cea pierdută. Zic vouă: Așa și în cer va fi mai multă bucurie pentru un păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de drepti, care n-au nevoie de pocăință.” (Luca 15, 1-7)

Ei, eu am fost un mare păcătos și m-am întors către Domnul și Domnul mi-a arătat milă și iertare. Ce poate fi mai frumos? Dumnezeu mi-a iertat mult, știind că voi încerca să Îl iubesc pe măsura iertării pe care mi-a arătat-o. (Luca 7, 36-50)

„Și, răspunzând, Iisus a zis către el: - Simone, am să-ți spun ceva. - Învățătorule, spune, zise el.

- Un cămătar avea doi datornici. Unul era dator cu cinci sute de dinari, iar celălalt cu cincizeci. Dar, nevând ei cu ce să plătească, i-a iertat pe amândoi. Deci, care dintre ei îl va iubi mai mult? Simon, răspunzând, a zis: - Socotesc că acela căruia i-a iertat mai mult. Iar El i-a zis: - Drept ai judecat."

Așa că, dragul meu, îți doresc dreaptă judecată și să admiri virtutea de care păcătosul de mine s-a învrednicit, pocăința, iar nu să mă învinuiești pentru că nu mă mai țin de relele mele din trecut sau să mi le arunci în față de parcă ar fi... irevocabile. Dacă Dumnezeu m-a iertat, cine ești tu să spui că nu pot fi iertat?

Când, îndemnat de Dumnezeu, Sfântul Apostol Petru începe să îi cheme la credință pe neevrei, prin sutașul Cornel și casa sa (Fapte 10 și 11), însuși el, cel lăsat de Dumnezeu păstor al turmei Sale, are un moment de cumpănă.

Dar, cum i se arătase și spusese de trei ori „să nu le numească spurcate pe cele pe care Dumnezeu le-a curățit” și cum semnele primirii Duhului Sfânt apăruseră și la neevrei, care au început să vorbească în limbi și să slăvească pe Dumnezeu imediat ce le-a împărtășit Evanghelia („Vestea cea bună”), Sfântul Petru se limpezește și îi lămurește și pe „apostolii și frații care erau în Iudeea”: „Deci, dacă Dumnezeu a dat lor același dar ca și nouă, aceluia care au crezut în Domnul Iisus Hristos, cine eram eu ca să-L pot opri pe Dumnezeu?”

Într-adevăr, de la manifestele tinereții mele până la „Măicuța îndurărilor” e cale lungă, dar, prin mare mila Lui Dumnezeu, am parcurs-o.

Pace și bucurie de la Domnul Hristos!

Lacrimile Părintelui Arsenie

De câte ori îl caut pe Părintele Arsenie Boca pe parbrizul mașinii mele, chiar în dreptul ochilor mei, cade o lacrimă, o lacrimă mare.

Mi s-a întâmplat de trei ori până acum. O dată când am fost la Prislop, de alte două ori la Sâmbăta. În toate cele trei cazuri, nu erau nori sau vreo amenințare de ploaie, ci cer senin. Părintele Boca simte că mă îndrept către el și îmi trimite semn. Și ce semn mai frumos decât acesta ar putea să-mi trimită un Părinte așa de puternic în rugăciune ca Părintele Arsenie, dacă nu tocmai o lacrimă a rugăciunii sale?

De acolo de unde e Părintele Arsenie simte, asemenea Domnului Hristos și Măicuții Domnului, durerea și răutățile lumii și le ia asupra sa, îndurerându-se. De aceea ne vorbește Părintele nostru prin lacrimi.

Despre „poezia irațională”

Adevărul lumii e perfect logic, profund rațional. Și misticismul la fel. Cum așa?, mă veți întreba. Pur și simplu. Tot sistemul Lumii e perfect rațional. Așa-zișii „raționaliști”, care sunt puțin raționali, sun doar niște răsfățați care ar fi vrut ca Dumnezeu să le dezvăluie lor toate tainele Sale din start, fără ca ei să facă vreun efort să se apropie de El.

Să simplificăm, ca să înțelegem mai bine: Dumnezeu a creat lumea și pe om pentru ca să viețuiască în pace și în fericire. Un înger căzut care, din pricina libertății pe care a îngăduit-o Dumnezeu tuturor creaturilor Sale, s-a revoltat împotriva Creatorului nostru, l-a corupt pe om, făcându-l să asculte de el, iar nu de Dumnezeu. Pentru aceasta omul, împreună cu toți urmașii săi au căzut din fericirea în care trăiau. Aici s-ar putea să se poticnească un pic „raționaliștii”. De ce sunt pedepsiți copiii pentru greșelile părinților lor? Pentru că sângele apă nu se face, iar copiii repetă întocmai greșelile părinților lor. Cercetați viețile unor familii cunoscute și o să vedeți că așa e.

Fiul Lui Dumnezeu, Iisus Hristos, a venit pe pământ să salveze creaturile Lui Dumnezeu. Ca un om care s-ar fi întrupat în rândunică, spune vlădica Nicolai Velimirovici, pentru a salva de la moarte niște rândunele care nu mai știau drumul către țările calde.

El a venit într-o vreme în care credința era foarte fățarnică, așa cum e și azi, și, făcând multe minuni, a căutat să-i facă pe oameni să fie credincioși cu inima și mai buni. Asta a propovăduit Domnul Hristos: credința sufletească, iubirea de Dumnezeu și iubirea aproapelui.

Viața ne e dată ca să ne mântuim sufletele. Iar această salvare a sufletelor noastre, această câștigare a vieții veșnice se face prin obținerea de Duh Sfânt (acesta este uleiul din candelile celor cinci fecioare înțelepte). Iar pe acesta îl dobândim prin rugăciune, post, participare la slujbele bisericii și fapte bune. Adică prin înfrângerea duhului necurat care vrea să pună stăpânire pe noi și ne îndeamnă să fim necredincioși, egoiști, răi și hulpavi.

Totul e logic, nu-i așa? Dar știu ce gând a încolțit acum în mințile multora dintre voi, dragi cititori: noi nu putem face asta... așa ceva nu-i de noi. Asta e tot o păcăleală de la diavol. Oricine se poate pocăi, dovedă că eu am făcut-o. Și oricine poate să îi ceară Lui Dumnezeu să îl întărească în credință și pocăință, iar Dumnezeu o va face. Eu m-am lăsat de fumat într-o seară când, după ce am spus „Tatăl nostru” am spus și „Doamne, ajută-mă să mă las de fumat!”. Încercasem până atunci chiar și cu medicamente și nu reușisem. Ei, bine, din acea clipă nu mi-a mai trebuit fumat. Nu am avut grețuri, nu m-a durut nimic. Nu mi-a mai trebuit. Așa că să ne punem nădejdea în Dumnezeu, să ne rugăm să ne întărească El, pentru că noi suntem slabi, iar Dumnezeu negreșit o va face. (Și să știți că fumatul nu e un păcat minor cum se crede, ci unul foarte mare. Fumatul e o piedică pusă în calea Duhului Sfânt, care vine la noi și prin respirație. Iar Duhul Sfânt nu poate intra undeva unde sălășluiește necurăția.)

Dumnezeu îl așteaptă pe om să se întoarcă la El ca un tată iubitor care își privește îndurerat copilul care se strâmbă la El și face tot felul de prostii. Dumnezeu așteaptă ca acest copil să vină să îi ceară ajutorul. Îl ajută de multe ori și fără ca el să o ceară, dar niște

duhuri necurate îi întunecă mintea copilului, ca să nu vadă acest ajutor.

Și Dumnezeu nu e „ascuns” în sensul în care înțelegem noi acest cuvânt. El nu se ascunde de nimeni. Noi nu suntem în stare să-l vedem, din pricina frii noastre căzute. Dar, cu cât înaintăm în rugăciune și în îmbunare, ni se arată tot mai multe lucruri, așa că unii sfinți și câțiva copii curați și mai necăjiți sau învrednicit chiar a o vedea și asculta pe Măicuța Domnului.

Chiar dacă politicianul x sau inginerul y, necredincioși, ar ajunge în fața Lui Dumnezeu, ei ar fi ca niște maimuțe care au ajuns în fața reginei Angliei. X și y, nerugându-se, nu cunosc limba Lui Dumnezeu și, nefiind credincioși, nici măcar nu ar fi în stare să-L recunoască. La ce le-ar folosi o astfel de întâlnire? Dar necredincioșii nu Îl pot vedea pe Dumnezeu pentru că această vedere însăși e o mare binecuvântare de care se învrednicesc doar îngerii și sufletele extrem de curate. Dar, prin rugăciune și dorința de a-L cunoaște pe Dumnezeu, Dumnezeu le va arăta atâtea lucruri încât singuri se vor socoti nevrednici să ceară să Îl vadă pe Dumnezeu.

Totul e rațional, totul e logic. Ceea ce e irațional nu vine de la Dumnezeu.

Să știți că nu întâmplător așa-zisul „modernism” și toate spiritismele și rătăcirile iraționale au apărut sau au luat avânt la sfârșitul secolului XIX. Ele au apărut după căderea monarhiilor și scoaterea școlilor de sub influența Bisericii și sunt una dintre lucrările diavolului în lume. Una dintre cele mai vizibile. În modernism își are originea „poezia irațională”. De fapt, „poezia drăcească” e un termen mult mai potrivit. Ea s-a repercutat până azi. Sunt zeci, dacă nu sute de

autori care, covârșiți de lecturi din alți autori îndoielnici și de influența duhurilor rele, înșiră pe pagini întregi tot ce le trece prin cap, în „metafore” imposibile, răsuciri și răstălmăciri ale tuturor înțelesurilor și o simbolistică goală, care poate și pare să spună orice. Acești autori „inspirati”, cum îi denumesc niște critici la fel de dezamăgitori ca și ei, nu știu ei înșiși ce vor să spună. Ei se comportă exact ca niște nebuni care nu sunt în stare să identifice propriile lor probleme, așa că le strigă toate ineptiile și absurditățile posibile și imposibile tuturor. Dar și această imagine e o poză, o înscenare, o minciună. Pentru că ei nu au umilința unor nebuni, ci autosuficiența unor atoateștiutori. Și din această pricină chiar sunt nebuni.

Feriți-vă de această literatură. Feriți-vă de ceea ce nu înțelegeți. Acolo este lucrarea diavolului. Departe de a fi niște „geniali”, autorii care practică acest tip de literatură sunt niște aiuriți care nu sunt în stare să vadă limpede situația lor în această lume și această lume. Nu veți primi de la ei nimic, în afara neliniștii pe care vrea să o pună diavolul în sufletele noastre, ca să ne piardă. Cuvintele noastre sunt mai importante decât credem noi. A spus-o Domnul Hristos: „Vă spun că pentru orice cuvânt deșert pe care-l vor rosti oamenii vor da socoteală în ziua judecării. Căci din cuvintele tale vei fi găsit drept, și din cuvintele tale vei fi osândit.” (Matei 12, 36-37) Feriți-vă de vorbele „goale” ca de blasfemii.

Libertatea: mod de folosire

Ce lecție de smerenie ne-a dat Domnul Hristos în fața morții! Să fii, ca om întreg, aflat în fața unei morți crâncene și să o accepți fără să încerci să o ocolești, știind că e de la Tatăl Ceresc!

Mântuitorul văzuse în duh tot ce avea să fie „paharul acesta”. Își vestise patimile ucenicilor săi încă de pe când era în Cezareea. Și îi atenționează, și ne atenționează și pe noi, asupra importanței smereniei: „Cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde; iar cine își va pierde sufletul pentru Mine îl va afla.” (Matei 16, 25). Iar acest verset, în care apare grecescul *psyché*, care înseamnă atât suflet, cât și viață, trebuie citit, potrivit Mitropolitului Bartolomeu Anania, după cum urmează: „Cel ce va dori să-și păstreze viața, își va pierde sufletul, iar cel ce-și va pierde viața pentru Mine, acela își va mântui sufletul.”

Dar ce frumoasă lecție de smerenie ne-a dat și Maica Domnului. „Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!”, îi spune ea Îngerului care îi vestește o naștere nemaipomenită și, în termeni umani, înspăimântătoare. Dar și Iosif, care primește vestea de la Înger și o acceptă întocmai, luând-o pe Maica Domnului cu sine și ajutând-o în lunga pribegie din Egipt. Câți oameni ar putea să accepte cu supunere ceva atât de... nelumesc? E evident că Măicuța Domnului și tâmplarul Iosif sunt oameni aleși, pregătiți de Dumnezeu din vreme pentru o misiune atât de ieșită din comun. Dar toți oamenii sunt chemați să facă ascultare în fața Lui Dumnezeu. Și nu într-un sens lumesc, cum cred protestanții. „Dein Ruf ist dein

Beruf”, „Chemarea ta e meseria ta”, a fost o lozincă cu dublu tăiș, unul antimonahic, inventată de Martin Luther la îndemnul nobilimii germane care își dorea supuși harnici. Această lozincă i-a întors din drum pe mulți dintre cei care își dăruiseră sau și-ar fi dăruit viața rugăciunii și a clădit un imperiu lumesc fără seamăn în istoria Lumii, dar atât de fragil în fața Lui Dumnezeu. Iar evenimentele recente, cum sunt tragediile prin care au trecut New York-ul, New Orleans-ul sau insula Haiti, dar și criza mondială, ne-au arătat că acest imperiu financiar în care s-au încuibat patimile nu este plăcut Lui Dumnezeu.

Imperiul American este, în fapt, expresia cea mai puternică a libertății individuale, în afara Lui Dumnezeu. Poți face orice, poți vinde orice, până și terenuri de pe Lună, în afara oricărei porunci dată de Dumnezeu. Martin Luther i-a „eliberat” pe anglo-saxoni și scandinavi de „povara” monahismului, care, în viziunea sa, nu ar fi de la Dumnezeu, și le-a dăruit în schimb lanțurile libertății satanei.

Ideile lui Martin Luther au coincis cu acelea ale micilor industriași pe care valul Reformei i-a ridicat spre „vârfurile societății”. Și se pliază perfect și astăzi pe ideile celor care au inventat și se închină unui „bine” lumesc, care amestecă și pun pe același plan banii, proprietățile, distracțiile și pe Dumnezeu. Morala lor nu e iubirea creștină, ci „omenia”, iar dreptatea lor se fundamentează pe legi scornite de bogați.

„Nu e păcat să te îmbogățești, dacă muncești pentru ce ai”, ne spun protestanții, luând în răspăr cuvântul Mântuitorului care a spus că „mai lesne este să treacă cămila prin urechile acului decât să intre un bogat în Împărăția Lui Dumnezeu”. A repetat aceasta de două ori (Matei 19, 23-24), ca pentru a fi clară vorba

sa pentru toată lumea. Oricum ți-ai aduna bogăția, cinstit sau necinstit, ea te îndeamnă să-ți lipești sufletul de ea. Iar Domnul Hristos ne-a mai spus și: „Nu vă adunați comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde furii le sapă și le fură. Ci adunați-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică, unde furii nu le sapă și nu le fură. Căci unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta.” (Matei 6, 19-21, Luca 12, 33-34)

Cuprins de elanuri naționaliste, Luther a identificat și „dușmanul”. De altfel, ideile sale antisemite, dar și „Dein Ruf ist dein Beruf”, în formula prescurtată „Arbait macht frei”, se regăsesc în ideologia nazistă.

Aceasta sunt libertățile pe care ni le propune diavolul: libertatea de a ne îngropa sufletele sub mormane de bogății stricătioase, lumești. Libertatea de a îl urî fără chip de iertare pe cel care e diferit de noi – dacă i-ar fi urât pe evrei pentru că „L-au omorât pe Dumnezeu”, fasciștii ar fi trebuit să îi urască în aceeași măsură și să-i extermină și pe cei de sorginte latină, ca urmași ai soldaților care l-au batjocorit, scuipat și bătut pe Mântuitorul, dar și pe asiatici, pentru că nu Îl recunosc pe Mântuitorul. Dar iată că italienii și japonezii au fost și ei fasciști. E evident că ura fascistă, generată și de Luther, e mai degrabă una în fața diferenței. Domnul Hristos ne-a povățuit să îi iubim pe străini și să le iertăm dușmanilor noștri toate, nu să îi exterminăm.

Neoprotestanții s-au revoltat împotriva acestor alunecări ale credinței propuse de Luther și împotriva felului prea lumesc în care interpreta el Biblia și au rupt încă o dată biserica. Ei sunt în general internaționaliști și mai aplecați spre cuvântul Lui Dumnezeu

decât spre societate sau politică. Neoprotestanții caută revelații sau „vorbec în limbi” și încearcă să descopere sensuri mai adânci ale Noului Testament. Dar au rămas și ei în răspăr cu tradiția Bisericii și, deci, împotriviți cuvântului Lui Dumnezeu: „Dar Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe Care-L va trimite Tatăl, în numele Meu, Acela vă va învăța toate și vă va aduce aminte de toate cele ce v-am spus Eu.” (Ioan 14, 26)

Protestanții și neoprotestanții au renunțat la învățătura Duhului Sfânt care a adus, între altele, monahismul, apărut la sfârșitul secolului III – începutul secolului IV, în Egipt, în jurul unor pustnici ca Sfântul Antonie cel Mare sau Sfântul Pavel Tebeul. Pentru ei logica, destul de șubredă, a unor predicatori vânzoliți pe la curțile mai-marilor vremurilor și prin universități lumești e mai importantă decât concluziile unor sihaștrii care și-au închinat o bună bucată a vieții aproape în întregime Lui Dumnezeu...

Chiar veșmântul cu care se îmbracă astăzi călugării este descoperire dumnezeiască. El a fost arătat pustnicului Pahomie de către un Înger.

„De votis monasticis” a lui Luther a distrus pentru mulți oameni de pe pământ cea mai pură formă de devoțiune posibilă în lumea asta. „Evanghelia nu vorbește despre monahism”, a spus Luther când i-a îndemnat pe oameni să nu se mai călugărească, ci să își trateze meseriile ca fiind „chemările” lor. Dar el se aștepta ca Dumnezeu să ne spună cum și cât să ne închinăm Lui? Și câte profesii lumești nu duc destul de departe de Dumnezeu? Iar Mântuitorul, care a venit în lume să ne fie exemplu, asta a făcut? Și-a dedicat viața tâmplăriei? Dimpotrivă, Mântuitorul vorbește atât când este cu surorile Marta și Maria (Luca 10, 38-42), cât și după ce ne lasă Rugăciunea Domnească,

despre lipsa de griji și strădaniei lumești. „Priviți la păsările cerului, că nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în jitnițe, și Tatăl vostru Cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai presus decât ele?” (Matei 6, 25-34) Încă o dovadă că Luther nu a făcut decât să interpreteze Biblia cu o minte pur omenească, poate din niscaiva interese personale, financiare și politice.

Neoprotestanții se împotrivesc și păstoririi preoțești, de parcă nu ar fi citit ce îi spune Mântuitorul lui Petru, de trei ori, în ultima sa arătare consemnată în Evanghelia lui Ioan: „Paște oile mele”. Dar protestanții și neoprotestanții par să nu aibă la dispoziție întreg Noul Testament... Parcă cineva le-ar acoperi ochii minții la anumite pasaje.

A existat un moment de suspans în protestantism, când totul ar fi putut să se termine. Martin Luther înțelesese că el a distrus sistemul bisericesc, poate întrucâtva corupt și înstrăinat de Dumnezeu, cum zicea el, dar nu a pus nimic în loc. Bisericile care îi urmaseră ideile funcționau alandala, fiecare după cum dorea pastorul cu pricina. Însă, în loc să își recunoască greșeala și neputința de a modifica ceva ce se structurase și clădise în sute de ani, Luther a inventat ad-hoc niște reguli care să țină loc de norme de cult pentru noua biserică. S-a lăsat pradă libertății proprii voințe... Și probabil că a pierdut. Fie ca Dumnezeu să-i salveze sufletul.

Și fie ca pe noi Dumnezeu să ne învețe cum să ne folosim libertatea în folosul sufletelor noastre. Și mai ales pe mine, care sunt un om care mi-am folosit foarte rău libertatea. Unul dintre ultimele momente când am făcut asta a fost la Chișinău, în 2008, imediat după ce fondasem revista de literatură și artă „Stare

de urgență". În al doilea număr al revistei am trântit pe ultima pagină un poem de care acum mi-e teribil de rușine. De ce am făcut-o? Ca să arăt cât de liber sunt... Mesajul subiacent lui era „nu știu câți securiști sunt la Chișinău pe metru pătrat, nici ce fel de securiști/ICR-iști din România îmi vor da bani ca să fac revista asta, dar vreau să știe toți de la bun început că eu sunt un om liber". Aș putea să caut să mă justific spunând că în presa românească de azi ești plătit să scrii ce vor alții să spună, nu ce crezi tu. Și asta e perfect adevărat, dar realitatea strâmbă la care reacționam, ca și în cazul lui Luther, nu justifica în niciun fel sminteala și mai mare a mesajului meu „liber", care era, dincolo de alte semnificații, de-a dreptul desfrânat. Mi-am plătit vina, secu/icriștii care urmau să-mi finanțeze revista m-au scos din propriul meu proiect și i-au întors pe cei pe care îi strânsesem în redacție împotriva mea, în secret, ducându-mă la disperare vreme de aproape doi ani. Mi-au făcut apoi și altele, și mai rele, contribuind din plin la, dacă nu cumva și planificând cu sânge rece, destrămarea familiei mele. Dar vina e în întregime a mea. Nu mi-am folosit libertatea cum se cuvine. Iar acum le dau sfaturi altora pe tema asta, pentru că o cunosc în amănunt. Iertați-mă.

Măicuța Domnului și Sfântul Nicolae

Părinții mei sunt Nicolae și Maria.

Am fost născut la 24 decembrie 1975 la Brașov și botezat la Mănăstirea Sfântul Nicolae din Predeal, unde sunt două biserici, cea mai mică și mai veche cu hramul Sfântul Nicolae, cea mai nouă cu hramul Adormirii Maicii Domnului. Părinții mei erau cabanieri în zonă.

Când m-am despărțit de soția mea și m-am întors la Brașov, încă bolnav sufletește, dar deja spovedit, pe calea tămăduirii, Dumnezeu mi-a îndrumat pașii către biserica Adormirii Maicii Domnului din Cernatu, Săcele, la Părintele Laurențiu Milotoiu. Parohia are două biserici: aceasta, cu hramul Adormirii Maicii Domnului și o alta, nu departe de prima, biserica „de la cimitir”, cu hramul... Sfântul Nicolae.

De altfel, pentru că nu am avut nume de sfânt, la botez mi s-a adăugat și numele Nicolae. (Maică-mea mă numise Marius-Christian, după numele celor doi medici sud-africani care au făcut prima operație de transplant de inimă - a se vedea cartea „Inima fiului meu”, mărturia unei femei al cărei copil a fost salvat de acești medici.)

Așa văd urma Măicuții Domnului și a Sfântului Nicolae în viața mea.

Iar fetița mea, Zvera-Maria, pare și ea însemnată tainic. E născută în Duminica Floriilor, în data de 4.04.2004, la ora 17.04, după ora de vară, 16.04 în timp absolut. Eu cred că cifra 4 e un simbol al Măicuții Domnului, a patra putere din Cer, după Sfânta Treime, care nu întâmplător apare în Scripturi în Psalmul 44 (45 la

catolici, dar, vezi mai sus - ora de vară). Iar la Roma am întâlnit adesea cifra 4 în locurile în care sunt Sanctuare ale Măicuții Domnului. Autobuzul roman 044 merge de la un Sanctuar al Măicuții Domnului, cel de la Divino Amore, până la Via Laurentina 440, unde e alt Sanctuar dedicat Măicuții Domnului, Madonna delle Tre Fontane.

Cred că momentul nașterii fetei mele e un semn că Măicuța Domnului a luat-o pe fetița mea în grija ei. Doamne ajută să fie așa! Apăr-o tu, Măicuța Domnului, pe această fetiță pe care eu nu o mai pot vedea! Ai grijă de ea mai mult decât aș fi putut să am eu, fi mereu lângă ea și fă să ajungă la mântuire pe cea mai lină cale, prin credință statornică și rugăciune nestrămutată, fără neazuri și păcate mari.

Un gunoi al ființei mele: mândria

Nimic din ce am nu este al meu. Nici măcar viața sau sufletul, darămite alte lucruri mai mici. Scriu cât de cât cu talent nu din pricina vreunei mari strădării personale, ci pentru că mama mea mi-a citit multe poezii și povești când eram mic și pentru că mai apoi mi-a plăcut să citesc și am trecut prin împrejurări în care am avut vreme să citesc.

Talentul literar însuși îl am de la Dumnezeu, ca și toate împrejurările care au făcut ca el să rodească. Atunci de ce, în fața primei ispite venită să-mi înfrunte orgoliul, cad în păcatul mândriei deșarte?

Mândria e boala diavolului, ea a făcut ca o ființă strălucitoare a cerului să se transforme în jalnicul și vicleanul șarpe. Și eu am această boală. Cel mai recent episod din istoria ei: voi începe o colaborare cu revista clujeană Tribuna. Am pus la punct detaliile colaborării și mi s-a spus că mi-a apărut primul articol. Am căutat pe internet și, orbit de diavol, nu am observat că ei pun pe internet (și e o strategie foarte bună aceasta) numărul anterior celui apărut pe hârtie. „Aha!”, am sărit... „nu m-ați publicat! Voi pierdeți, pentru că nu aveți în revistă multe scrieri la fel de valoroase ca ale mele...” Așa a răbufnit satana de sub oala clocotită a orgoliului meu. Îmi cer iertare prietenilor de la „Tribuna” și îi asigur că nici măcar nu știu dacă am dreptate, pentru că urmăresc publicația lor de relativ puțină vreme. Iertați-l pe nemernicul lipsit de smerenie care vă vorbește și fie ca toate scrierile lui și ale voastre să clădească gloria Lui Dumnezeu.

Scrisoare unui poet de la Iași care mă consideră „profet”

Îmi scrieți într-o dedicație că am fost cu adevărat un profet al necazurilor prin care trece România azi. Serios? Vedeam și eu cu puterea satanei, care mă orbea, printre irizările Duhului Sfânt, cât mai clipea El în mine.

Și diavolul ne arată lucruri din viitor...

Dar acum, pentru dumneavoastră, chiar sunt profet. Vă spun ce va fi: Antihristul s-a născut deja, e în lume. E un politician sau un lider religios care s-a născut dintr-o femeie evreică, undeva în anii '60-'70. Într-o viață de om născut în anii '60-'70 (ii zic om doar pentru retorică, pentru că el e fiară) se va termina totul. Lucrarea sa e descrisă de Măicuța Domnului în Apariția de la Muntele La Salette. Dar nu e o singură profeție care ne spune asta. Și profeția Sfântului Malachia, cunoscută sub numele de „Profeția Papilor”, spune că ne aflăm în vremea penultimului papă, iar cel care va veni apoi „Petru Romanul” își va conduce turma printr-o ultimă prigoană, presărată cu multe suferințe, la capătul căror Judecătorul cel Drept va coborî din cer și va judeca poporul său.

Papa Benedict al XVI-lea a trecut de 80 de ani... În 20-30 de ani totul se va sfârși. Iar sfârșitul propriu-zis va însemna trei ani și jumătate în care Antihristul va conduce lumea și o va minți cu „minunile” sale înșelătoare, apoi venirea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, pe norii slavei Sale.

Dragul meu domn poet de la Iași... Știți că ați fost unul dintre poeții mei preferați, așa că să nu vă supere

prea mult ce vă voi spune mai departe. Am trecut peste „profetizarea” mea și m-am uitat un pic și peste versurile din cartea pe care mi-ați trimis-o. Duhul răzvrătit al satanei și duhul ateist al lumii plutesc deasupra câtorva dintre ele. Nu e foarte multă astfel de mizerie în cartea dumneavoastră, dar am preferat s-o pun pe foc. Pentru că această mizerie se propagă, așa cum se propagă nicotina lângă cei care își murdăresc sufletul cu iarba diavolului.

Așa cum cei care fumează sunt prinși cu totul în lanțurile satanei, pentru că nu se mai pot împărtăși, deoarece Domnul Hristos și Duhul Sfânt nu stau acolo unde stă diavolul, așa și cei care scriu, citesc și îngăduie să dăinuiască în lume astfel de înșelări nu fac decât să propage în jurul lor și să îmblătească în ei damfurile satanei.

Așa că eu zic că v-am făcut un bine arzând acel exemplar din carte. Cândva poate că îmi veți mulțumi pentru asta. Și v-am tratat cu exact aceeași măsură cu care m-aș trata pe mine. Aș pune pe foc toate exemplarele din toate cărțile, revistele și carnetele publicate de mine până în 2011. Nu are sens să îmi purtați pică.

Sper să vă dea de gândit ce v-am spus.

Pace și bucurie de la Domnul Hristos!

Un mare prost care se joacă cu diavolul

Dincolo de peretele din fundul camerei mele locuiește un prost. Numele lui îmi e încă neclar Gabi, mi-a spus prima dată. Gheorghe, mai apoi. Iar când l-am întrebat care e adevăratul său nume, mi-a spus că e „Gabi de la Gheorghe”.

Nu mi-a plăcut niciodată de el. Are ceva viclean în felul de a fi.

Când m-am mutat la Humor a venit la mine cu un uncheș ca să se holbeze la soba mea. Pentru că „din cauza sobei mele îi iese lui fum”. S-au holbat degeaba. Dar eu nu îl cunoșteam prea bine pe atunci și nu știam ce vroia el, de fapt, să facă. Asta a fost iarna trecută. Iarna asta „problema” lui a reapărut.

Dar nu chiar de la începutul iernii ci... știți când?... tocmai înainte de Bobotează, după ce preotul catolic a venit să-mi sfințească casa. Pe Gabi de la Gheorghe l-au apucat parcă pandaliile.

Eu mă rog noaptea, în minutele din jurul Miezului Noptii, când ne rugăm direct Lui Dumnezeu. Chiar atunci a început să se trezească Gabi Gheorghe să vină pe la mine și să-mi ceară câte ceva. Prima dată, venit la ora 23.30, când eu tocmai mă puseseam la rugăciune, mi-a cerut un pic de apă caldă, pentru că „i-a înghețat gaura cheii și nu poate să deschidă”. Nu fusese atât de frig încât să înghețe gaura cheii. I-am dat niște apă, dar am ales intenționat o sticlă în care fusese agheazmă, ca să nu poată să facă vrăji cu ea. A doua seară, tot la ora 23.30, m-a strigat de la poartă să-i dau o cutie de chibrituri, ca să facă focul. I-am

dat, dar am stropit-o cu agheazmă. Și i-am și spus: „vezi că e niște agheazmă pe ea, aprinde bețele unde e uscat”.

În ziua următoare, în cursul zilei, a venit disperat și cam beat să îmi spună că e fum în casa lui, „din cauza sobei mele”. M-a invitat să văd. Era un pic de fum. Soba lui, care a fost legată ulterior la hornul nostru, a fost făcută de un prost încă și mai mare decât Gabi Gheorghe. Țeava care merge din sobă în horn e orizontală și mai are și o gaură la mijloc, neprofesionistă, unde Gabi Gheorghe vâră o tablă pe post de „șubler”. E firesc că țeava asta a lui să funcționeze ca un horn pentru soba mea (deși numele de țeavă nu e tocmai potrivit, pentru că ieșirea asta a lui din sobă e zidită). Poate rezolva problema cu care mă înnebunește de doi ani în cinci minute. Poate acoperi gaura „șublerului” cu o bandă adezivă ignifugă. Sau își poate zidi gaura respectivă în jurul unui șubler profesionist, din care să iasă doar mânerul afară. Sau își poate lega soba de horn cu o țeavă făcută cum trebuie, care să meargă puțin în sus. Îi spun asta abia a doua zi. În acele clipe i-am spus doar să zidească respectiva gaură „de șubler” de tot, iar el mi-a spus că nu o va zidi, „pentru că iese căldura”. Dar nu apuc să-i dau mai multe idei, pentru că în seara respectivă nu mă slăbește: „Haide să-ți arăt la tine de ce îmi iese fum”, îmi zice. „N-ai ce să vezi”, îi spun, „de la mine fumul merge în sus”. Dar mergem la mine. Se uită curios și nu prea după un „șubler” care „s-ar fi astupat”. Eu n-am astfel de improvizații pe țeava care merge la horn. Apoi cedează, foarte repede. Suspect de repede și e suspect de mulțumit.

Apoi îmi cere să-i dau o carte, pe care „mi-o va aduce înapoi în câteva zile”.

„Vrei un semn?”, îi spun, încercând să-i prind privirile viclene, coborâte pe masa cu cărțile mele. „Poftim. «Răspunsurile duhovnicești ale Părintelui Ilarion Argatu». Scrie aici cum să dezlegăm vrăjile și cum să le facem să se întoarcă asupra celor care le pun.” Intră în trepidație: „Da, că toată lumea îți vrea răul pe lumea asta. Nimeni nu îți vrea binele. Nici cei din neamul tău. Dacă îți spun câte am pățit eu...” Și, tot mai agitat, se îndreaptă spre poartă. După ce pleacă înțeleg de ce. Pe o masă văd o cuite de chibrituri care nu era acolo. Eu țin chibriturile mele pe marginea soabei. Mi-a adus chibriturile pe care i le dădusem, însemnate. I-au chibriturile cu ceva și le arunc la un coș de gunoi de pe stradă.

Apoi urmează câteva nopți de pomină. Gabi (sau) Gheorghe își cheamă vreo doi amici bețivani și începe să ragă și să guițe toată noaptea, dar mai ales la vremea rugăciunii mele.

Muzica răsună la maxim și răgetele și înjurăturile la fel, așa încât peste câteva zile dascălul de la catolici, care stă la multe case de mine, avea să mă întrebe ce se întâmplă în spatele casei mele.

Între răgete, laitmotivul este hornul și fumul, pentru că aud lovuituri în perete și sunt înjurat.

Dar unul dintre amicii de pahar al lui Gabi Gheorghe îl întreabă, chiar lângă șubler, așa că aud și eu: „De ce nu îți pui o țevă?”. „Pentru că nu vreau”, îi spune Gabi Gheorge, cu o voce îmbibată de băutură.

După aceste nopți, vine o dimineață de duminică în care găsesc pe preșul din holul de la intrare în casa mea un lichid suspect, iar în zăpada din grădiniță urma unui picior străin, cel mai probabil călcătura cuiva care a sărit gardul.

Scot preșul din hol în grădiniță, iar luni îl arunc.

Părintele Ioan V. Argatu îmi confirmă că Gabi Gheorghe încearcă să-mi facă vrăji. Fără să-i fi povestit și asta, îmi spune că va căuta să însemneze preșurile de la intrare în casă, ca să calc în semn și să îl duc pe diavol în casă. Și mă învață exact ce să fac ca să scap de legătură și să îl întorc pe diavol asupra celui care l-a trimis și asupra tuturor celor care au mai pus legături necurate asupra mea. După ce mă învață asta, Gabi Gheorghe se prezintă la poarta mea, plin de sine, așteptându-se parcă să-i fac de plac în toate, și îmi cere „niște bani împrumut, până joi”.

În condiții normale, dacă nu ar fi fost nopțile, semnele și bubuiturile în perete, firește că i-aș fi dat. Dar așa îi spun: „Te-ai apucat să crești porci?” „Nu”, îmi spune, „poate sunt dihori în pod.” „Am auzit niște porci guițând la tine, două nopți la rând.” Gabi Gheorghe mă privește tot mai lipsit de încrederea în sine cu care venise la poarta mea. „Mă împrumuți?”, mă întreabă. „Nu”, îi răspund și îi fac semn să plece.

Un prost pe care un diavol l-a pus să se ridice împotriva mea poate tocmai ca să nu aibă niciun sprijin în preajma lui. Și care, din păcate pentru el, o să cam dea ochii cu diavolul acela...

ROMANIA - BELGICĂ ȘI RETUR sau...

Cum am devenit patriot

□ 1.

Pe 27 iulie 2012, în ziua Sfântului Pantelimon, aterizez pe aeroportul din Dortmund.

Am în spate un rucsac verde cu aer soldățesc, iar în picioare niște adidași noi, cu talpă subțire, cumpărați de la Carrefour cu 80 de lei. Nimic voluminos, nici haină groasă.

Ajung pe jos în prima stație de cale ferată, după cum îmi făcusem planul pe Google Maps, iar acolo, din pricina faptului că nu am monede sau bancnote potrivite pentru automatul de bilete, pierd unul sau două trenuri. Mă întorc în zona locuită și schimb.

Ajung în Koln când după-amiaza a pornit deja către seară. Bat străzile mănăstirilor, bisericilor și Caritasurilor, căutându-mi un adăpost, dar nu găsesc pe nimeni.

Doar când mă întorc la Sfântul Pantelimon, și îmi dau seama că acolo au și locuri de cazare, îmi răspunde la interfon o femeie.

"Mă numesc Marius. Sunt din România. Aș vrea să dorm aici.", îi spun, în sărmana mea germană. "Nu se poate.", îmi răspunde. "Dar nu am unde să dorm..." "Sunt pline străzile de oameni care nu au unde să doarmă." "Dar eu sunt creștin..."

Plec de acolo dezamăgit. O mare și frumoasă catedrală, închinată tocmai Sfântului Pantelimon, cu o

curte plină de chilii în care se adăpostesc niște tineri care fumează afară...

Koln-ul e dezolant. Mizerie, bețivi și oameni care par să nu aibă locuință.

Mă hotărâsc să plec, Voi merge în Belgia, unde am un prieten – pe Nicușor Mihalache, cu care am fost coleg de bancă în liceu.

Obosit, ajung la Gara Centrală, unde cumpăr un bilet pentru Bruxelles.

Cu două schimbări de tren, la Aachen și la Liege, voi străbate cei o sută de kilometri care mă despart de capitala Europei în șapte ore. La Liege dorm pe o bancă vreo trei. Somnul îmi e tulburat de o femeie dolofană, îmbrăcată sumar, care se ține după un trecător strigând destul de ascuțit "Monsieur ! Monsieur !" și de o patrule de poliție care caută să vadă cine suntem cei care dormim acolo.

□ 2.

I-am trimis lui Nicușor un email din Koln, și îi cunosc adresa dintr-un alt email, dar nu mă îndur să îi cad pe cap chiar în zorii zilei, așa că nu mă opresc la Leuven.

Ajung dis-de-dimineată la Bruxelles și cobor de la Gara Centrală spre Bursă. Îngrozitor. Oameni întinși pe toate spațiile verzi și chiar și pe stradă, care beau, dorm și își fac nevoile în același loc. Cutii de bere, sticle și gunoaie peste tot. Plus câteva mașini ale gunoierilor care par să se lupte zadarnic cu acest dezastru. Pentru că pare clar și pentru gunoieri că nu vor reuși să facă nimic în fața acestui peisaj dezolant.

"Nu e de mine", îmi spun. "Aici nu e de mine."

De la un Internet Café îl sun pe Nicușor care îmi spune cum să ajung la el.

□ 3.

Apoi, duminică, mergem la liturghie la Namur, la mănăstirea românească, iar eu rămân acolo. Măicuțele sunt primitoare și mă vor lăsa să locuiesc acolo o săptămână, ca să îmi caut de lucru în capitala Walloniei.

Bat în fiecare zi străzile Namurului, în căutarea unei slujbe. Nu știu ce caut. Mi-am făcut un CV cu titlul "Infografist sau Om de Menaj". Cobor de la Vedrin, sătucul care adăpostește mănăstirea, la Namur pe niște drumuri foarte frumoase, prin pădure. Aceste drumeaguri sunt amenajate special pentru bicicliști și pietoni.

Găsesc muri și aluni pe marginea acestor drumuri și mă opresc uneori ca să mă înfrupt din mure. Alunele încă nu s-au făcut.

Nu-mi găsesc de lucru. Wallonii mă privesc cu neîncredere. În biserici sunt câțiva oameni care se roagă. O întreb pe o femeie întâlnită într-o biserică dacă știe vreo slujbă și îmi răspunde că nu, pentru că nici ea nu are. Dar, cum se întâmplă și cu alți credincioși, nu pare necăjită de situația ei. Apoi îl întreb pe un om de la o cafenea care a pus un anunț în vitrină, iar el îmi zice că nu caută "un persoană, ci o persoană". Las CV-uri în dreapta și în stânga, la mai toate firmele pe care le întâlnesc.

Pe stradă văd mai multe afișe care ne cer să salvăm pisicile vagaboande, apoi, într-un squar de lângă gară, văd o familie de șoareci zdraveni, mai lungi ca palma, înfruptându-se din resturile civilizației. Mintea europenilor a cam luat-o razna.

□ 4.

După o săptămână renunț la gândul de a munci la Namur. Îmi iau rămas bun de la măicuțe, mai cu seamă de la Maica Stareță Mariami, și mă întorc cu Nicușor la Leuven.

Ei vor pleca în țară pentru trei săptămâni, ca să își ia copiii lăsați la bunici, iar eu voi locui la ei în perioada asta.

Totuși, ca măsură de precauție, îmi rezerv un bilet de avion pentru România. Companiile Blue Air și Wizz Air le oferă celor care își fac rezervări din timp bilete de avion la prețuri excelente. Al meu costă 28 de Euro, din care, dacă nu voi zbura, voi pierde doar 11 Euro, rezervarea.

□ 5.

După încă vreo săptămână de căutări sunt pe cale să mă las păgubaș. Poate Dumnezeu nu vrea să rămân aici. Dar, undeva în adâncul inimii, tot mai am o speranță în a-L îndupleca. Îi scriu Înalt Preasfinției Sale Serafim, Mitropolitul Austriei, Germaniei și al Europei de Nord, să se roage pentru mine și să mă binecuvânteze. Binecuvântările Preasfinției Sale mi s-au dovedit a fi minunate.

Primesc răspunsul la emailul meu, cu binecuvântarea cerută, chiar a doua zi dimineața.

Ei, bine, la doar două ore după ce am primit binecuvântarea, pe la 10 dimineața, trec în autobuzul 358 prin fața atelierului tipografic la care voi lucra, sun la numărul din vitrină, mi se cere să trimit un CV, la 11 îl trimit, iar la 12 sunt invitat la firmă, unde la 12.30 și ajung. Sunt hotărât să lucrez, așa că "jobul" nu îmi scapă.

□ 6.

Dilayprint. Firma la care lucrez îi aparține unui turc care a avut o afacere în România și o rupe pe românește. El mă va simpatiza de îndată, asemenea și asociatul său, dar între colegi, din pricina râvnei mele, voi avea parte de o primire extrem de dură, din partea unuia dintre ei, Caner (căruia eu îi voi spune, mai aproape de pronunția turcească, "Genel"). Genel Bulut (a se pronunța "Bilît" – Doamne, ce limbă urâtă mai au și turcii ăștia!) îmi va pune chiar un cutter la gât, amenințându-mă că mă va omori, fără ca eu să îi fac intenționat vreun rău. Se vrea șef și are impresia că eu, pentru că știu mai multe decât el, îi pot lua locul.

Patronul, Nevzat, a avut câteva magazine de haine la mâna a doua, la Bistrița. În plus, a mai avut înaintea mea o graficiană română, pe Victoria, pe care a dat-o afară din motive pe care apoi le-a regretat.

Ferhat, "asociatul", care va pleca foarte repede de acolo, e genul de "băiat de viață" – fumează "ca un turc", are blugi cu prohabul "artistic" înșesat cu ace, vine uneori tremurând puternic (beat? drogat?) la servicii și le face ochi dulci mai tuturor femeilor. În câteva luni va pleca de la atelier, luat pe sus de Poliție, în urma unui scandal cu falsificări de acte de plată către firme care vor să facă împrumuturi de la bănci.

Caner, e un băiat mare și, cel puțin în aparență, prost. Victoria mi-l va descrie drept "cel mai prost turc pe care l-a întâlnit ea în Belgia". Dar această aparență prostie e compensată de o ambiție fără limite și de viclenie. Caner are un scop – să facă bani și să ajungă cât mai sus, iar toate lucrurile din jurul acestui scop sunt, pentru el, lipsite de valoare, poate chiar de sens.

Are o privire ștearsă, oarbă, care parcă nu lasă loc în ea pentru nicio sclipire de inteligență. Deși e de vreo cinci ani în Belgia, nu știe decât douăzeci de cuvinte în franceză, pe care nu le folosește cum trebuie, iar aceasta accentuează senzația că e prost. Eu voi auzi cel mai des de la el vorbele "T'as fais quoi ?" (pentru "Ce faci?"), care numai în franceză nu sunt...

Voi avea mult de-a face cu el, pentru că mă simte ca fiind "concurrentul" lui. Într-una din zile îmi pune un cutter la gât și îmi spune "Dis merci". Asta, în franceza lui primitivă, ar trebui să însemne "Dis merci que je ne te coupe pas la gorge".

Îi explic, în franceza mea școlită, că, dacă omori pe cineva îi iei toate păcatele asupra ta. Nu cred că înțelege ceva, dar tonul pe care îi vorbesc îl calmează. Nu e neapărat un băiat rău, mă voi convinge de asta în anul petrecut acolo, dar are mintea stricată de ceva. Dar de ce? Aveam să aflu un pic mai târziu că și-a pierdut tatăl de mic...

Nevzat, patronul, e obsedat de bani. Se pretinde un om credincios, dacă mahomedanismul se poate numi credință, ceea ce nu prea cred, dar adevăratul să "zeu" e Mamona.

Îmi spune să umplu bine sacii de gunoi, care costă 0,2 Euro bucata, ca să facem economie, noi care facem mai mult de 800 – 1000 de Euro pe zi, în condițiile în care practicăm prețuri de-a dreptul nemiiloase. Ar avea oarecari circumstanțe atenuante – are trei copii și e prins de pasiunea de a construi case. Dar obsesia lui a depășit de mult limitele firescului. Îi spun ca măcar să nu se roage pentru bani, pentru că asta e o mare prostie.

Gediz, cel care după câteva luni va deveni subordonatul meu, nu știe ce să creadă. Are doar 23 de ani

și vede lumea cu ochi abia deschiși. Cam spre păcate... I se pare nedreaptă o lume în care el trebuie să asculte de un patron ca Nevzat și de un șef precum Caner. Îmi spune că am o mare șansă – aceea de a nu cunoaște limba turcă, deci de a nu înțelege tâmpeniile pe care aceștia le vorbesc între ei. Îl cred.

Până la urmă, dezamăgit de salariul mic care i se oferă, și profitând de faptul că tatăl său, militar, diplomat, angajat al NATO, se întoarce în Turcia, se va întoarce și el în țara sa.

□ 7.

La doar câteva săptămâni după ce am început să lucrez la ei, le-am dat "turcilor mei", fiecăruia în parte, "Noul Testament" în limba turcă.

Am obținut această carte prin voia Lui Dumnezeu, de la un reverend pe care l-am întâlnit într-un loc unde am mers anume ca să caut așa ceva, deși nu erau șanse mari să și găsesc.

Să vedeți cum a fost: într-o zi a postului Adormirii Maicii Domnului, pe când îmi căutam de lucru, am intrat într-un "snack", adică într-o "kebabărie" de pe Chaussée de Louvain și i-am cerut omului de la tețghea o porție de cartofi prăjiți. L-am întrebat și dacă face cartofii la un loc cu carnea, pentru că atunci nu aș mai cumpăra, pentru că postesc. "Și noi postim", mi-a spus "turcul". "Noi suntem ortodocși." M-am bucurat tare mult să găsesc niște "turci" – de fapt, zic ei, niște armeni – ortodocși și am rămas cu mintea la ei. Cum a venit prima dispută religioasă cu patronul Nevzat, cum m-am dus la snackul ortodocșilor armeni din Turcia, să caut cărți în turcă.

Și, prin Voia Lui Dumnezeu, prin minune, le-am

găsit. La tejghea era fiul celui care mi-a vorbit prima dată, iar acela m-a trimis mai la vale, către Piața Meiser, unde e o croitorie care aparține tot tatălui său. Am coborât cei o sută de metri, am ajuns la croitorie, am întrebat de Evangheliile în turcă, iar unul dintre clienții turco-armeanului s-a dovedit a fi reverendul Gabriel, turc lutheran, care mi-a dat un Nou Testament în turcă și mi-a promis că îmi va aduce alte trei la servici. Și chiar a făcut asta, a doua zi.

Numai cine a călătorit departe de casă poate să înțeleagă ce minune e ca un străin, care știe puține locuri într-un oraș, să caute ceva aproape de negăsit, ba chiar – din pricina înverșunării în stricăciune a musulmanilor – aproape de neimaginat, într-un loc unde a găsit un indiciu vag, și chiar să găsească ceea ce caută, exact acolo.

□ 8.

La turci duc o luptă înverșunată împotriva pentagonului, această așa-zisă stea cu cinci colțuri, care este, de fapt, un simbol satanist. Stau și îi explic asta fiecărui turc. Lumina stelelor de pe cer nu face cinci colțuri, ci, vizibil cu ochiul liber, opt.

Patru mai mari, în formă de cruce dreaptă, și patru mai mici, în spațiile dintre brațele acestei cruci.

Această "reprezentare a stelelor" cu cinci colțuri e de dată foarte recentă.

În tradiția iudaică exista Steaua lui David, cea cu șase colțuri, formată din două triunghiuri intersectate, care are semnificații clare : ceea ce este sus este și jos (iar noi creștinii am putea adăuga – sus: Sfânta Treime, jos: omul, care e trup, minte și suflet). În același timp, noi creștinii știm că Steaua lui David este Domnul Hristos.

Pe lângă această reprezentare a stelelor, mai există, în tradiția noastră heraldică, reprezentări cu șapte și, cel mai aproape de adevărul simțurilor, cu opt colțuri. Steaua cu cinci colțuri, aflată acum pe o mulțime de steaguri și monede ale lumii este o reprezentare a necuratului.

Le explic asta mai multor turci și marocani care vin pe la mine. Ba chiar pe unii, care fac un magazin de muzică, reușesc să îi conving să renunțe la acest simbol.

Dar lupta împotriva altui simbol al satanei, cei trei de 6, a fost mult mai acerbă și cred că i-a îngrozit și pe turci. După ce "deșteptul" Genel a instalat Corel X6 pe trei calculatoare, și i-am spus că treaba nu o să meargă, chiar nu a mers. Dar realitatea mi-a întrecut așteptările. Oricât de încăpățânat e turcul ăsta nefericit, a fost nevoit să se recunoască învins și să refacă sistemul de lucru cum era, cu Corel Draw X3. În scurta perioadă cât am rulat cu Corel X6 s-au făcut atâtea erori încât patronul s-a luat cu mâinile de cap.

Dar turcii nu sunt foarte inteligenți, și, din această pricină, sunt musulmani.

Am căutat să le explic colegilor mei că Mohamed e, probabil, profetul mincinos anunțat de Apocalipsă, dar nu au vrut să mă creadă. Le-am spus că vinerea, când sărbătoresc ei, fără să știe exact ce, nu se întâmplă nimic neobișnuit, ba, de fapt, vinerea e o zi mai întotdeauna mohorâtă, pentru că este ziua în care a fost răstignit Domnul Hristos, pe când Duminica e o zi deosebită întotdeauna, o zi cu soare sau o zi cu ploaie și soare în același timp, oricum, o zi ieșită din comun. Și Dumnezeu a făcut așa încât opt-nouă luni de zile, până când a venit vara, a fost exact așa cum le-am spus eu. Vinerile au fost mohorâte și fără nimic

special, iar duminicile au ieșit cu totul din tiparul cli-meii belgiene. Luni turcii mei veneau verzi la servicii, pentru că nu știau ce să-mi spună după ce văzuse-ră cum fusese ziua precedentă. Dar au creierele atât de spălate, încât nu s-au convertit. Patronul, Nevzat, mi-a zis : "Poate că profetul Iisus i-a cerut Lui Dumnezeu să facă ceva special de ziua lui, iar Mahomed nu i-a cerut asta." Tâmpit! Musulmanii, ca și sectanții, au patima raționalismului. "Ce nevoie are Dumnezeu de un Fiu?!", mă întrebă odată acest Nevzat. "Dar ce nevoie are de tine, măi prostule?!" Cum o să înțeleagă creierul furnicii Adevărul Lui Dumnezeu?

Nu e de trăit la un loc cu musulmanii, pentru că sunt fiii minciunii, în rând cu sectanții care au interpretat și deformat spusele Lui Dumnezeu după min-tea lor pitică. Mahomed le-a promis musulmanilor săi că or să aibă "în Paradis" femei și sclavi sexuali, iar ei așteaptă să primească asta... Așa e când îți iei drept "profet" un om care a avut nouă neveste.

□ 9.

Viața la Bruxelles nu e roză. Administrativ vorbind, Bruxellesul nu e un oraș, ci un județ sau chiar o țară. O aglomerare de optisprezece comune independente, fiecare cu primăria, ba chiar și cu legile ei. Câteva din aceste comune au fost cotropite de musulmani. Schaerbeekul, de pildă, comuna în care am lucrat eu. În Schaerbeek e o mizerie de nedescris. Musulmanii își aruncă gunoaiile direct pe fereastră. Iar în zona Gării de Nord, unde e granița dintre comunele Schaerbeek și Sint-Jost sunt străzi întregi cu prostituate în vitrine. Străzi periculoase, pe care noaptea aduce cu sine un adevărat iad.

Nu sunt salarii mari în Schaerbeek. De fapt, în Bruxelles sunt două lumi: una – a celor care lucrează în instituțiile europene, pe salarii foarte mari, alta – a imigranților și a ce a mai rămas din belgieni, care lucrează la privat, pe sume modice. Niciuna dintre lumi nu își plătește impozitele, așa că nu e foarte clar din ce trăiește Belgica. Probabil din ce plătesc celelalte țări europene pentru aceste instituții comunitare. De ce "Belgica"? Așa îi spun turcii acestei țări.

Dar prima lume, cea a funcționarilor europeni, influențează zdravăn prețurile. Chiria unei garsoniere costă la Bruxelles de la 500 de Euro în sus. Voi închiria și eu una, cu 535 Euro, iar asta va însemna, până în ianuarie, când mi se mărește salariul la 1300 de Euro, că voi plăti jumătate din salariu pe chirie.

Când vine primăvara mă enervez – de ce să plătesc atâția bani unui proprietar doar ca să am unde să stau? Așa că mă duc în Germania și îmi cumpăr o rulotă. (Mașina mi-o adusesem deja, odată cu venirea primăverii, într-un week-end pe care l-am petrecut aproape în întregime pe drum, cu o scurtă oprire la fetița mea.)

Zis și făcut. Rulota m-a costat 1000 de Euro, mai puțin decât chiria pe două luni. O așez lângă cimitirul Bruxelles-ului, în comuna Evere, pe o stradă industrială care se înfundă, în speranța că acolo nu voi deranja pe nimeni.

Speranță deșartă, pentru că după o lună rulota mea dispare. Mă duc la poliție și aflu că au ridicat-o chiar ei. Trebuie să vin a doua zi ca să discut cu polițistul care se ocupă de caz. Abătut, plec la Leuven, unde voi dormi la prietenul Nicușor.

A doua zi îmi parchez mașina pe un loc fără taxă, în preajma gării Evere, iar acolo văd un polițist care

se învâрте pe lângă o altă rulotă. După înfățișare, polițistul pare marocan.

Mă duc spre el și îl aud cerând prin stație să vină o mașină care să ridice acea rulotă. Îl întreb de ce vrea să o ridice. Îmi spune că rulota nu arată bine și că proprietarul a pus-o pe un loc de parcare pentru mașini.

"Dar unde era să o pună?" Polițistul îmi spune să plec de acolo, dacă vreau să nu am probleme. Îi spun că nu e frumos ce face – agresează un om sărac, în condițiile în care nici el nu e de-al casei, ci un imigrant. Și îi mai spun că am impresia că asta face poliția aici – îi agresează pe cei săraci. Apoi plec către secția de Poliție.

Polițistul care mi-a ridicat rulota e belgian, wallon. Îmi trânteste o amendă de 50 de Euro, pentru că am parcat rulota pe un loc de camion și ar fi trebuit să o parchez pe un loc de mașină (sic!), și va mai trebui să plătesc încă 220 Euro ca să o ridic de la firma care a "depanat-o". O căruță de bani.

Îi spun că dincolo de legea lui e Legea Lui Dumnezeu care spune "să nu faci niciun rău văduvei, orfanului și celui sărac". Dar el îmi răspunde că pentru el pe primul loc e legea publică, apoi el, și abia pe locul trei Dumnezeu.

Îl privesc cu milă – nu cu mult timp în urmă am citit un reportaj despre un fel de "superpolițist" belgian care a ajuns în cele din urmă pe străzi, alcoolic, și a murit în mizerie, la Paris. Păcat că polițistul cu care am de-a face nu e în stare să se întrebe de ce.

După acest episod viața mea în rulotă va deveni o fugă continuă. Voi schimba locul de câteva ori și îmi voi pune un afiș într-o fereastră, rugându-i pe polițiști să mă sune înainte de a "depana". Cea mai lungă perioadă am petrecut-o pe Avenue des Communa-

utées, aproape de o ieșire spre autostradă.

În fiecare noapte de vineri și sâmbătă mă trezeam cu o grămadă de vânători de sex care parcau în spațele caravanei mele și așteptau. Unii așteptau chiar și câte o jumătate de oră, enervându-mă cumplit.

Dar cel mai teribil episod l-am trăit după ce m-am mutat, la sfatul "înțeleptului" Genel, în parcare de la Raymonds, la capătul autostrăzii care vine de la Leuven. Acolo am trăit o noapte de pomină, încolțit de trei proxeneți polonezi, care se ascuseseră tocmai după rulota mea, de o prostituată care era cu ei și de un travestit, precum și de clientela lor furibundă. Fiind obosit, mă culcasem devreme. M-au trezit vocile lor, în preajma Miezului Noptii. M-am rugat, destul de tare, dar asta nu i-a făcut să plece de acolo. Și au trecut două ore până să intervină poliția, două ore în care am auzit toate porcăriile posibile și am căutat să mă apăr cu Rugăciunea Lui Iisus.

Poliția a intrat în scenă prin surprindere. S-a aprins dintr-odată lumina unui reflector și s-a auzit o voce puternică "Les arms dans l'air!" Apoi același polițist le-a explicat acelor proxeneți și celor din jurul lor, pe limba lor, că nu trebuie să încerce să facă nimic care să îl deranjeze. Un alt polițist a început să dea târcoale rulotei mele, băgând pe fereastre fasciculul unei lanterne. Mă rugam să nu mă descopere, ca să nu ajung să mă ia și pe mine cu cei care își dăduseră în petic în preajma mea.

După plecarea poliției și a proxeneților și curvelor, nu am mai reușit să adorm. La cinci dimineața am strâns picioarele rulotei și am legat-o la mașină. Tocmai atunci au apărut și cei trei proxeneți polonezi, veniți să își ridice mașina care rămăsese lângă rulota mea. M-am uitat la ei cu dispreț, ca la trei mari tâmpiți

ce și erau, și am călcat pe accelerație.

Ce e ciudat în această poveste e că apoi mi-am amintit că seara, înainte să mă culc, am văzut un polițist și un civil vorbind chiar în fața rulotei mele și, parcă, privind insistent spre ea. Să mă fi folosit poliția belgiană ca momeală în povestea cu acești proxeneți? Nu știu dacă e adevărat, dar acest gând mi-a încolțit în minte.

Nu vă mai relatez pe larg și Episodul Jessica, un episod foarte trist – povestea unei fete ai cărei părinți au murit, care a ajuns să cerșească pe străzi. Jessica e nebotezată, născută dintr-un tată evreu și o mamă catolică, ambii belgieni. Dar câți nebotezați sunt în Belgica! Și câți atei! Și câți masoni!

Dacă aș fi știut dinainte să plec ce țară frumoasă avem și câtă credință mai e în această țară în raport cu lumea rece, satanizată, a Occidentului, nu aș mai fi plecat niciodată. De ce să se ducă un creștin acolo unde oamenii și-au lăsat bisericile în mâinile vagabonzilor care își fac nevoile pe podelele lor și pictează cu rimel și ruj ochii și buzele sfinților din sculpturi, transformându-i parcă în cântăreți de hip-hop? Credeți că nu e cu puțință un lucru atât de... abominabil? Ba e, vorbesc chiar despre fosta biserică Saint Josse (în flamandă: Sint Jost), aflată în centrul Bruxellesului, la doi pași de Grădina Botanică.

Am fost acolo și am văzut mănăstiri abandonate, cum e cea de la Geraardsbergen – unde aveau chiar și moaștele sfinților căsătoriți Adrian și Natalia, precum și pe cele ale Sfântului Bartolomeu. Moaștele au fost mutate în catedrala orășelului, iar mănăstirea e o paragină, un fel de centru cultural al nimănu, care nici măcar nu mai pare legat de vreo biserică...

Sau cea de la Kortenberg, unde au încă o mănăstire amenajată, cu biserica aferentă, dar nu mai au niciun călugăr... Așa că au făcut înăuntrul mănăstirii un... bar. Sau "Mănăstire Roșie" din Pădurea Soignes, din care a mai rămas doar numele...

În Occident e o "criză vocațională", îmi spune un om pe care îl întâlnesc în curtea fostei abații de la Kortenberg.

Să-i mulțumim Lui Dumnezeu că ne-a ferit de o asemenea criză!

De sute de ani necuratul se luptă să dezintegreze spiritual lumea, iar acum pare că e pe cale să izbutească. Chiar căpetenia Bisericii Catolice, Papa Francisc, a recunoscut această cădere a Occidentului Creștin : "Ex Orient Lux, Ex Occident Luxur", a spus el. Adică: au pierdut și lumina Ortodoxiei, și sunt pe cale să piardă și luxul pe care atât și l-au cultivat. Cuvintele de laudă pe care le-a rostit mai departe Papa Francisc la adresa Ortodoxiei nu sunt complimente gratuite, ci purul adevăr. Orice catolic sincer e nevoit să aprecieze "Duhul Adevărului" care plutește deasupra Ortodoxiei, din pricina faptului că biserica noastră nu și-a schimbat chipul după vremi, cum au făcut-o ei.

Arma cu care a cucerit Occidentul "cel viclean" e banul. Acolo totul e legat de ban. Dar cât îi costă pe acei oameni acești bani? De câte ori aveam de-a face cu un occidental la Bruxelles îl întrebam dacă e botezat. Și de cele mai multe ori aveam deziluzia să aflu că nu. Au renunțat la Dumnezeu și s-au înconjurat de păgâni. De fapt, cred că Dumnezeu vrea să dea țara/țările acestor apostatici păgânilor. Musulmanii, marocani, arabi și turci, sunt majoritari în multe comune din Bruxelles și se întăresc continuu. Au venit cu

toate obiceiurile lor musulmane : își aruncă gunoaiele pe geam și mocnesc de o ură acoperită sub falduri de fățarnicie la adresa tuturor. Am lucrat vreme de aproape un an ca "graphiste" la acei turci și am avut o clientelă majoritar musulmană, așa că mă puteți crede.

Citorul a înțeles deja care sunt motivele pentru care mă va încolți gândul să plec din "Belgica". Musulmani, homosexuali, prostituate, atei, masoni, o adunătură dintre cele mai dăunătoare sufletului a pus stăpânire pe această țară. Banii lor te pot costa mult prea scump. Singurul lucru care mai ține "Belgica" este icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului de la Vladimir, din Rusia, din secolul XI, care a ajuns, nu știu cum, în Biserica Sfântul Nicolae din centrul Bruxellesului. Am fost de câteva ori la această icoană, prăznuită în 26 August, ca și sfinții Adrian și Natalia (a se vedea "Viețile Sfinților"). 26 August e data în care s-a născut și soția mea...

Cu ce m-am mai ales după un an petrecut acolo, în afara celor câteva drumuri la această icoană și a celor, puține, pe care le voi fi dobândit sau nu prin rugăciune? Cu o învățătură de la Părintele Patriciu – felul în care ne facem noi ortodocșii cruce reprezintă primirea binecuvântării pe care o dă preotul. De asta ne facem cruce în sensul invers celui în care se dă binecuvântarea. E bine de aceea ca de fiecare dată când ne facem cruce să cerem în gând binecuvântarea Lui Dumnezeu, iar semnul crucii să reprezinte primirea acestei binecuvântări. Tot de la Părintele Patriciu am învățat să spun în Tatăl Nostru "nu ne lăsa pe noi".

Și aici aș remarca că Domnul Hristos ne-a învățat să spunem rugăciunea la plural și mă gândesc că și "Rugăciunea Inimii" ar trebui spusă așa: "Doamne

lisuse Hristoase, Fiul Lui Dumnezeu, miluește-ne pe noi”, cum m-a învățat un călugăr de la Sâmbăta.

În culegerea "Minuni din vremea noastră. Viața după moarte" apărută la editura Axa din Botoșani, am găsit o mărturie foarte interesantă a unui om care fusese în moarte, pe drumul către Rai, și care cădea înapoi prin vămile lucrătorilor necuratului de câte ori spunea "Eu".

□ ... ȘI RETUR

Drumul către casă e la fel de interesant ca anul petrecut în Belgia. Mă opresc o săptămână pe malul lacului Léman și, luat de o ispită, mă apuc să-mi caut de lucru.

M-am așezat în colțul dinspre munți al lacului, între Villeneuve și Noville, într-o pădurice din valea Rhonului. După ce îmi caut de lucru în orașelele Montreux și Vevey, și după câteva băi în lac, mă decid brusc să mă întorc în țară, fără să îmi mai caut de lucru la Lausanne, singurul oraș mai mare din zonă.

Mai mult, mă hotărăsc să plec spre țară pe un drum de munte, pe la Sion și Chur. Am ales drumul și pentru a mă opri, în dimineața în care plec, la Sfânta Liturghie la o Biserică Ortodoxă.

După ce constat că biserica românească din Sion e închisă pe durata vacanței, găsesc o altă biserică ortodoxă, în spatele clădirii fostului "Hôtel de la Ville". Lăcașul de cult e o cămăruță, decorată cu frumoase icoane ortodoxe. Pe jos sunt covoare moi, iar oamenii se descalță după ce intră. Suntem șapte oameni în această capelă, în afara Părintelui. Slujba se ține în franceză, iar la finalul ei aflu și ce e cu ei: sunt occidentali toți, iar părintele Dimitri a fost hirotonit de

către un ierarh rus. Dar, nu înțeleg exact cum, biserica lui se autointitulează Biserica Ortodoxă de Tradiție Occidentală, iar părintele a plecat în Anglia chiar în zilele care au urmat trecerii mele prin Sion, ca să întâlnească niște ierarhi ortodocși englezi. Vor să-și facă și ei patriarhie.

Și aici primesc o învățătură de ținut minte referitoare la un pasaj din Profetul Isaia. Ideea părintelui Dimitri e că nu s-au împlinit încă toate profețiile din cărțile profetice. Trebuie să ne așteptăm ca, probabil că după prigoană și căderea antihristului, să vină o vreme în care toți oamenii rămași să Îl primească pe Dumnezeu în inimile lor, o vreme a Credinței. Interesant.

Sionul e plin de stele în cinci colțuri. Acesta este steagul provinciei Sion, trei stele așezate pe verticală. Dar, pe zidul unei biserici dezafectate (cât de trist sună asta!), în prezent adăpost al unor firme cu activitate culturală, aveam să văd ceea ce oricum știam: aceste stele au avut cândva șapte colțuri. Așa e reprezentată stema provinciei pe zidurile acestei vechi biserici...

Cu ajutorul Lui Dumnezeu izbutesc, căznit, să trec Alpii.

Cu o mașinuță destul de firavă, un opel din 1996, am reușit să trec pe la o înălțime de 2400 de metri, cât are vârful Furka, cu o rulotă de aproape o tonă după mine.

Când vedeam serpentinele desenate șerpuitor pe fața muntelui – la Furka, dar și pe muntele dinaintea ei, dar și după Furka, la Oberalpen – simțeam că îmi stă inima în loc. Dar nu mai puteam da înapoi.

Am trecut acești trei munți uriași și apoi m-am trezit într-o vale a liniștii.

Ajung la Chur unde nu găsesc niciun loc de parcare.

În cele din urmă las mașina și rulota pe trotuarul din fața unui atelier din zona industrială și plec să mă plimb prin oraș. Un oraș cu niște biserici impunătoare.

Când mă întorc la rulotă, apare și poliția. Le explic celor doi tineri polițiști că nu am găsit niciun loc de parcare, iar aceștia mă conduc într-o parcare aflată la câteva sute de metri de acel loc.

Bucuros că nu mi-au trântit vreo amendă, mă conformez. Dar și acolo apar niște ciudați care încep să se învârtă prin jurul rulotei mele. Totuși, aceștia mă lasă în pace mai repede decât ciudații belgieni.

Prin Austria trec fără nicio bătaie de cap, dar, din nefericire, drumul dintre Innsbruck și Salzburg trece prin Germania...

Sfătuit de polițistul belgian care mi-a ridicat rulota, am pus pe aceasta numărul mașinii. Dar nemții nu acceptă asta. Polițistul Pak Phenning mă oprește și mă duce în parcare de la sediul Poliției din Siegfried. Îi spun și lui care e Legea Lui Dumnezeu, dar nu pare să îi pese. După ce apare translațoarea mă întreb dacă nu cumva polițistul Pak nu m-a oprit anume ca să stea de vorbă cu ea. Deși m-a oprit la ora 13, îmi spune că nu putem rezolva totul în aceeași zi – va trebui să aștept până a doua zi dimineață.

Peisajul de la sediul poliției din Siegfried e dezolat. Mai multe mașini abandonate în acea curte, mașini care aparținuseră unor oameni săraci.

La biserica din localitate, catolică, găsesc cinci doamne care doresc să se roage și câțiva adolescenți care le blochează rugăciunea cântând foarte tare la orgă. În cele din urmă, poate văzându-mă pe mine, adolescenții aceia pleacă.

În noaptea care a urmat, noapte pe care am petrecut-o în rulotă în curtea poliției Siegfried, au fost

oprite de colegul lui Pak, un polițist african, două tiruri. Primul avea număr de Turcia, iar turcul a scăpat de acolo după o jumătate de oră de tergiversări. Cu al doilea nu știu exact ce a fost. A apărut la Miezul Noptii, când eu ar fi trebuit să mă rog, s-a pus între mine și lumina secției de poliție și trăiesc cu convingerea că în el era însuși necuratul. Acest tir a plecat în câteva minute. Era noaptea de 29 spre 30 iulie 2013.

A doua zi omul care trebuie să îmi aducă numerele provizorii și asigurarea, care m-au costat 160 Euro, pe lângă cei 100 de Euro pe care i-am plătit ca amendă, întârzie serios.

În curtea secției de poliție văd mașina unui polițist, cu un număr cu trei de șase, și leg asta de întâmplarea din noaptea precedentă, cu acel tir al întunericului. Chiar colegii acelui polițist observă contrastul dintre inscripțiile creștine de pe rulota mea și numărul satanic al colegului lor.

Pe la ora 13 mă duc la polițistul de serviciu și îi spun să îmi dea permisul de conducere, pentru că nu mă pot reține mai mult – au trecut 24 de ore de când sunt acolo. Dar acela parcă nu e de acord cu mine. Omul cu numerele sosește pe la ora 13.30 și pot să plec. Îmi lipesc și celălalt număr, cel al mașinii, pe fe-reastra din spate, dar polițistul de serviciu îmi zice să îl scot. Îi explic că în Ungaria nu mă vor lăsa cu numerele lor nemțești provizorii, dar acela nu mă lasă până nu fac cum vrea el.

Ca și polițiștii belgieni, polițiștii germani au normă de amenzi, așa că duc un război satanic împotriva oamenilor necăjiți.

La vama dintre Ungaria și România le mai dau un-gurilor 20 de Euro, ca să mă lase să trec cu numerele nemțești, și intru în țară.

În țară simt că respir din nou. Numai după ce ai trecut prin turbionul Occidentului îți dai seama ce țară frumoasă avem. O țară frumoasă și creștină. O țară în care există o mulțime de mănăstiri și destul de mulți oameni credincioși. O țară în care ai unde să parchezi o rulotă la marginea unui câmp și poți să nutrești speranța că acolo vei fi lăsat în pace de ciudații și obsedații necuratului.

Mă uit pe moneda de 50 de bani și văd un lucru care îmi umple inima cu bucurie. Stelele de pe moneda noastră au patru colțuri și închipuie, de fapt, forma iubitei noastre cruci.

Cândva, orbit și înțelenit în întuneric și prostie, am înjurat această țară. Dar acum, după ce am văzut atâtea țări ale Vestului, pot să spun: e, cu siguranță, una dintre cele mai frumoase și bune țări de pe pământ.

Cândva am înjurat această țară. Cândva nu am înțeles ce binecuvântare e să trăiești ca ortodox botezat într-o țară ortodoxă, în care oriîncotro ai întoarce pasul dai de o mănăstire vie. Cândva nu am înțeles ce binecuvântare e să ai o țară mai sălbatică, mai naturală, în care să nu fie fiecare colțișor amenajat, asfaltat și înțesat de camere de luat vederi. Cândva nu am înțeles ce binecuvântare e sărăcia și cât de repede își pierd cei bogați credința. Dar acum înțeleg. Nu dau România pe o sută de Belgii. Să fim vrednici de țara noastră și să ne folosim de mănăstirile și sfinții ei!

Totuși, oricât de bine ar fi în țara noastră, știu că locul creștinului nu e în această lume... Domnul Hristos să apere credința și țara noastră și să ne ferească de orice rău!

Actele biometrice și lepădarea Credinței

Care e legătura între Actele Biometrice și lepădarea Credinței? Sunt creștini, ba chiar și preoți care ne zic că între acestea nu ar fi nicio legătură. Lepădarea de Credință va fi, zic ei, un act absolut explicit. Potrivit lor, cineva va veni să te întrebe "Te lepezi de Hristos?", iar tu vei răspunde. În cazul lepădării ți se va aplica pecetea fiarei, pe frunte sau pe mâna dreaptă, în caz contrar, ți se va tăia capul. Cei care vă prezintă acest scenariu sunt, cel mai probabil, profeți mincinoși.

Nicăieri în Apocalipsă nu se vorbește de o astfel de întrebare adresată oamenilor, de o astfel de lepădare formală. În Apocalipsă se spune că toți oamenii pământului vor fi obligați să își pună pe mâna dreaptă sau pe frunte, semnul fiarei. Iar aceasta va fi opera profetului mincinos, ajutorul antihristului: "Și ea (a doua fiară – n.m.) îi silește pe toți, pe cei mici și pe cei mari, pe cei bogați și pe cei săraci, pe cei slobozi și pe cei robi, să-și pună semn pe mâna lor cea dreaptă sau pe frunte. Încât nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decât numai cel ce are semnul, adică numele fiarei, sau numărul numelui fiarei. (...) Și numărul ei este șase sute șazeci și șase."

Asta spune Sfântul Ioan Evanghelistul, care este un apostol și un profet adevărat. Deducem, logic, că lepădarea Credinței nu se face prin abandonarea verbală sau scrisă a Domnului Hristos, ci prin acceptarea însemnelor necuratului.

Aceste însemne sunt deja prezente în viața noastră. Codurile de bare ale tuturor produselor comercializate în România conțin trei linii duble mai lungi, una la începutul codului, alta la mijlocul său și alta la finalul codului. Aceste linii sunt citite de aparatul de scanat ca fiind cifra șase. *(Cercetați cu atenție zece coduri de bare.)*

Actele biometrice reprezintă primul pas în punerea acestui însemn satanic asupra noastră. Dar și primul pas în năruirea libertății umane. Aceste acte conțin un microcip, un microprocesor care stochează date personale. Cei care le vor accepta vor putea fi scanați, cu niște aparate speciale, de la distanță, ca niște produse. Cei care îi vor scana vor ști totul despre ei.

În timp, aceste acte biometrice (carte de identitate, pașaport, permis auto, card bancar) vor deveni un singur act, fără de care omul nu va mai putea face nimic.

Următorul pas în acceptarea însemnelor diavolului va fi acela al renunțării la acest act, fie sub pretextul faptului că actele se pot pierde, fie sub acela al "grijii" Sistemului față de sănătatea noastră, fie sub amândouă. Cipul va fi introdus direct sub pielea mâinii drepte a oamenilor. Acest lucru a devenit deja o realitate. În Statele Unite se implantează deja astfel de cipuri (care emit unde radio) în mâna dreaptă sub pretextul faptului că prin aceste cipuri se poate verifica de la distanță starea de sănătate a respectivilor oameni.

Aceste implanturi cu cip vor fi obligatorii, iar aceste cipuri implantate reprezintă, în mod clar, pecetea satanei.

Cum în România actele biometrice vor deveni,

din 2014, obligatorii, și cum mult sprijin nu găsim la conducătorii Bisericii, aflați sub influența masonilor, soluția pe care o propun eu este aceea a protestelor colective, sub orice formă. Dar fără rugăciune, cât mai multă, nimic nu vom izbândi. Lucrurile sunt avansate, iar masonii impun aceste acte biometrice în întreaga lume.

Pentru întoarcerea Acasă a literaturii "române"

.....

□ "TRADIȚIONALISMUL ESTE CEA MAI REVOLUȚIONARĂ
IDEOLOGIE A TIMPULUI NOSTRU." - JULIUS EVOLA

Multă vreme nu am văzut nicio ieșire din lanțul postmodernismului, care mi se părea "cea mai avansată ideologie literară". Apoi am inventat fracturismul, care a fost, până la urmă, o formă literară de existențialism. Dar și el era îmbrăcat în haine post-(și) moderniste. Apoi am inventat "lirismul elementar", care, în contextul întoarcerii către Dumnezeu, m-a scos la lumină, m-a adus la ceea ce căutam de atâta timp. Un stil pe care îl descoperisem și utilizasem în primii ani de liceu: tradiționalismul.

În fapt, modernismul și postmodernismul sunt două fețe ale aceluiași fenomen: fenomenul înstrăinării omului, al "alienării" lui, al ruperii rădăcinilor sale. Un fenomen dirijat de masonerie, în scopul aplatizării popoarelor, pentru o mai bună manipulare a lor. Așadar, felul în care au fost grefate literatura modernistă (adică influența franceză și germană) și literatura postmodernistă (adică influența americană, dar și, pe alocuri, rusească) asupra literaturii noastre naționale este dirijat politic și slujește planului satanist de supunere a întregii lumi.

Între cele două tendințe ale literaturii "române" (dar aceasta nu este literatură română!), cea modernistă și cea postmodernistă, se dă o mare luptă. Este lupta dinăuntrul forțelor răului, lupta pe care, în absența iubirii Lui Dumnezeu și a Adevărului, trebuie

că o poartă, între ei, și diavolii din iad.

Pentru că modernismul și postmodernismul sunt una și aceeași lucrare, lucrare pe care o regăsim, de altfel, în întreaga mass-media, dar și în întreaga societate românească: copierea unor modele străine, în scopul distrugerii tiparului propriu firii românești. (Interesant e că în cele mai radicale grupuri care reprezintă aceste curente/stiluri literare, adică în avangardele lor, sunt foarte mulți evrei.)

Prin ce îi deranjează această fire tradițională a românului pe mai-marii lumii? Prin faptul că, asemenea tuturor civilizațiilor tradiționale, e ruptă de rețelele "civilizației", autosuficientă. În plus, această civilizație tradițională are în centrul ei Biserica și pe Dumnezeu. Încă un motiv pentru masoni, poate chiar cel mai important, ca să caute să o distrugă.

Revenind la literatură, toată literatura modernistă și postmodernistă "română" - dar ar fi mai bine "din România" - e în mod evident sub cea produsă de "modele". Adică, cu câteva excepții, în care poți spune despre un autor român că este egal al celor care constituie modelul său, literatura modernă din România e alcătuită din copii palide ale literaturilor străine. Excepțiile - Mihai Eminescu, Ion Creangă, George Coșbuc, Liviu Rebreanu, Lucian Blaga, Tudor Arghezi, Radu Gyr, Aron Cotruș, Nichifor Crainic, Vasile Voiculescu, Geo Bogza (prozatorul), Ion Pillat, Dinu Pillat, Geo Dumitrescu, Grigore Vieru, Adrian Păunescu, Paul Goma, Traian Dorz, Alexandru Monciu Sudinski și alți câțiva - sunt autori salvați tocmai de o bună aplecare către tradiție, de un suflu/suflet național. (Sigur, unii dintre ei au făcut pactul cu sistemul comunist... alții nu au fost întru totul ortodocși... dar câte rele nu face omul într-o viață! Dar câțiva din-

tre ei sunt sfinți mărturisitori. Acesta este marele dar pe care ni-l aduce această literatură.)

Fără acest suflu operele lor nu ar fi avut mare valoare și nu ar fi cunoscut niciun răsunset "în popor". Ar fi fost și ei autori de cărți de trei sute de exemplare, ca atâția avangardiști și autori contemporani, care, în lumea lor - iată! - atât de mică, se împăunează, crezând că au făcut "ceva". (Câțiva autori moderniști și postmoderniști cărora le suflă în pânze întruna editurile mari, probabil că și masoneria, ajung, cu acest vânt artificial, să vândă câteva mii de exemplare. În absolut, sunt autori de trei sute de exemplare și ei. Și asta se poate verifica imediat: cum li se va da drumul din mâini, cum vor da cu fundul de pământ.)

Sunt și autori care, în pofida unor influențe tradiționaliste, care îi fac digerabili, au ales linia modernismului. Aceștia (de exemplu - Ion Barbu, Ștefan Baciuc, Leonid Dimov), deși apar în toate manualele și prin toate compendiile critice, au mult mai puțini cititori decât cei dintâi. Tocmai pentru că românul nu se regăsește în ei. Un caz special, ciudat, aproape de neînțeles, este cel al poetului Nichita Stănescu. El a pornit de la foarte bune premise tradiționaliste (a se vedea "Argotice" - versurile din tinerețe, strânse în cea mai bună carte a lui - din punctul meu de vedere, singura valabilă) și a eșuat în niște incantații filozoficoidale penibile, în linia lui Vasko Popa, dar fără acuratețea filozofică a acestuia, care îi impresionează pe adolescenți și pe snobi. (M-au impresionat și pe mine în adolescență, când eram tare zăpăcit...) Din păcate, chiar dacă îi voi necăji pe mulți, trebuie să o spun: cultul lui Nichita Stănescu are o legătură clară cu dorința de a smulge literatura română din rădăcinile ei. Cultul lui a umbrit sau aruncat în uitare poezi

români (cu adevărat români) care ar fi meritat o mai bună expunere în fața generațiilor de azi, cum sunt George Lesnea și George Țărnea.

Alți autori au devenit "populari", adică acceptați cultural de toate generațiile și toate mediile culturale românești semnificative, în urma unei asemănări stilistice a modelelor pe care le-au importat cu literatura tradițională: George Bacovia, George Topârceanu și Emil Brumaru, de pildă.

Există și cazuri ciudate, puține, al unor poeți care, neîmbrăcând straiul poeziei populare, nu au propriu-zis succes, dar sunt văzuți de unii ca poeți cu substrat creștin. Dan Botta, de pildă. El este, de fapt, un poet modernist tipic. Poate unde mama lui era corsicană, fiind deci "născut european", nu a reușit să ajungă la această dimensiune "literară", dar mai degrabă "sufletească", a neamului. În schimb, fratele său, Emil Botta, are uneori sclipiri creștine și versuri tradiționaliste veritabile. Am dat acest exemplu pentru că sunt și azi câțiva autori care cred că pot împăca Ortodoxia cu modernismul.

Omul nu poate trăi fără rădăcini. Poate doar supraviețui astfel, ducând o viață falsă, o viață-surogat. Doar regăsindu-și rădăcinile - mai ales pe cele care îl leagă de seva secretă din Cer, seva Vieții Adevărate, dar și pe cele care îl leagă de neamul său (și acesta cu două dimensiuni, una cerească) - poate omul să dea ceea ce așteaptă Dumnezeu de la el, rodul său.

Sunt azi tineri întorși la ortodoxie care caută să adapteze mesajele Ortodoxiei ritmurilor de hip-hop. Așa ceva nu se poate. Sau se poate, dar cu mari pierderi pentru Ortodoxie. Pierderi care au început să apară: după ce acești tineri au lansat mesajul or-

todox în mediul muzical (evit, din nou, să spun "românesc", pentru că ar fi o minciună), mediul acesta a perceput mesajul lor ca pe o modă, pentru că atât îl duce minte, așa că a început să-și înveșmânteze dezvățatele în veșminte monahice. Deci rezultatul întregii povești a fost blasfemia. Era de așteptat. Tinerii care fac hip-hop nu au cunoscut îndeaproape negri, ca să înțeleagă ce e hip-hop-ul. Eu am cunoscut. În anul petrecut în Belgia unul dintre clienții/colaboratorii mei fideli a fost Titan, un grafician negru din Guyana. Muzica hip-hop are o legătură clară cu felul de a vorbi al negrilor. Am petrecut ore întregi vorbind cu acest Titan, așa că pot să spun asta cu certitudine. Aceasta nu e specifică nicidecum popoului român, ca să nu mai vorbim despre Ortodoxie. Ea conține, în sine, în felul ei de a fi, un tip de revoltă care nu are nimic în comun cu sentimentul religios, ba dimpotrivă, contrastează izbitor cu acesta. De asta s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu acest mesaj ortodox lansat în "șou-biț". Uneori mesajul nu e înțeles cum trebuie și din pricina formei în care e livrat.

Am făcut această paranteză pentru un băiat pe care l-am cunoscut la Mănăstirea Petru Vodă, fost hip-hoper, dar și pentru învățătura care se impune. Că vrem sau nu, pe parcursul istoriei popoului nostru Ortodoxia s-a întrețesut în tradiția noastră, formând o urzeală de nedesfăcut. Așadar, ortodocșii sunt obligați să fie tradiționaliști. Obligație întărită și de semnele vremurilor acestea, în care vedem clar unde duce "progresul"...

În urmă cu puțină vreme un critic atent la literatura mea, Daniel Cristea-Enache, mă căina, într-unul dintre puținele ziare centrale care au mai rămas în picioare, că de când m-am întors la Credință aș fi

pierdut cititori, deoarece "Credința nu vinde la fel de bine ca fronda". Sunt mulți care zic asta. Trebuie să le spulber convingerea. Am mai mulți cititori acum. Cel puțin asta spun statisticile blogului meu. În baza acestor statistici, am scos și cel mai mare tiraj al unei cărți de poezie de până acum: a doua ediție a volumului "Vino, Măicuță! Flori duhovnicești pentru Măicuța Domnului" a apărut în 2.000 de exemplare (în afară de ce scoate Editura Tracus Arte din acest volum – ca primă ediție). Cel mai mare tiraj al meu dinainte de întoarcerea la Credință a fost de 1.500 de exemplare.

Probabil ceva de genul ăsta își spun și tinerii ortodocși care nu par să aibă de gând să renunțe la hip-hop. Dar nu au dreptate. Le dau și lor un exemplu, cel mai la îndemână pe care îl am: cântăreața de muzică populară Viorica Macovei, care e de-aici, din orașelul în care locuiesc și eu - Gura Humorului. Un cântec de-al ei postat pe youtube are 250.000 de vizualizări, cam cât cinci cântece hip-hop la un loc. Așadar, tradiția vinde la fel de bine ca aceste tîmpenii care ne sunt băgate în cap ca să fim distruși. Și să ne ferească Dumnezeu de clipa în care în locul acestor literaturi și muzici străine ne vor fi aduse în țară și ilustrele personaje care le-au creat, iudeimea de la New York și din Europa de Vest și negrii din Africa. Acea va fi clipa în care țara noastră va fi distrusă definitiv. Pentru că acești oameni ar veni cu toate obiceiurile lor, le-ar amesteca cu ale noastre și ar dezrădăcina definitiv acest neam. Acest proces se derulează deja în Vest, sub atenta supraveghere a autorităților, adică a masonilor. Oamenii sunt aduși în Vest foarte organizat, "pe căprării" - toți pakistanezii au internet-cafeuri, toți turcii - kebabării, arabii țin tarabe la

târgurile organizate pe străzi etc etc.

Ideea că "Ortodoxia nu vinde" vine dintr-un mediu extrem de restrâns, a cărui lectură se susține doar prin obligația școlară. Autorii moderniști și postmoderniști au ocupat universitățile și le impun ei înșiși elevilor și studenților ce să citească. Dar există scriitori în Ortodoxie mult mai citați decât aceștia. O să vă dau două nume: Danion Vasile și Savatie Baștovoii. Deși Părintele Savatie continuă să scrie literatură, niciunul dintre criticii "Sistemului" nu îl mai bagă în seamă. Parcă ar fi murit cu adevărat, nu doar față de duhul lumii. Dar asta nu înseamnă că el nu are cititori, dimpotrivă scoate ediție după ediție din cărțile sale, iar la lansările pe care le face lumea se calcă în picioare. La fel, Danion Vasile, care a scos deja a șaptea ediție din "Jurnalul Convertirii", prima sa carte. Acești autori, mult mai puțin cunoscuți în mediul filologic decât Cărtărescu sau Patapievicii sunt, de fapt, mult mai citați decât ei. Din păcate, Părintele Savatie cochetează și el uneori cu stilul acesta literar postmodernist, care nu dă acces la adâncurile sufletești ale românului, oricât de interesante ar fi cele spuse. S-ar putea construi astăzi o proză minunată, pornind de la oralitate. Pentru că tradiția și-a transmis substanța prin vechile ei mijloace. Din păcate, mulți dintre cei care ar putea face o astfel de proză tradiționalistă sunt extrem de departe atât de Adevărul Revelat cât și de valorile neamului românesc...

Pentru mine întoarcerea la tradiționalism înseamnă întoarcerea Acasă, într-un sens aproape la fel de profund ca și întoarcerea mea la Dumnezeu. Adevăratele sau neadevăratele la duhul unui timp ține mai degrabă de problematica abordată decât de stil, așa

că îmi consider literatura de acum la fel de actuală ca întreaga literatură pe care, din nefericire, am scris-o până acum. Cu volumul de versuri dedicat Măicuții Domnului, dar și cu cel care va urma, "Flori de foc, de gând și de lumină", ajung, după o rătăcire de douăzeci de ani, îmbogățit cu Credința, acolo unde ar fi trebuit mereu să fiu. Sunt ferm convins că dacă aceste cărți (de versuri!) ar ajunge cum trebuie în librării, ele ar fi mai vândute decât orice volum (indiferent de gen) al moderniștilor și postmoderniștilor. Pentru că succesul autorilor tradiționaliști e garantat, indiscutabil. El ține de ceva aflat dincolo de orice modă și timp, de ceva... sanguin. "Sunt suflet din sufletul neamului meu" spune George Coșbuc, și spun și eu acum, cu el. Și iată că a trecut un secol de când își scria Coșbuc versurile tradiționaliste, dar, indiferent de toate avangardele și para-avangardele, copiii României cresc și azi cu versurile lui. Cu minunatele lui versuri.

Aștept ca și alți scriitori din generația mea și din generația care succede generației mele să meargă pe acest drum, care duce la succesul literar adevărat, iar nu la cel mincinos, al editorilor moderniști, postmoderniști sau fracturiști. Doamne ajută!

P.S.: Îmi dau seama că există un risc în ceea ce fac. Risc care vine din partea "elitelor" intelectuale. Dacă Bacovia, din cauza simplității sale, a fost perceput vreme de câteva zeci de ani ca fiind un poet minor, Ianuș, care vrea să renunțe și la doza de "citadinism" a lui Bacovia, înfruntă de două ori acest risc. "Ce vrea Ianuș?", vor întreba ei, "să scriem iar ca George Coșbuc?" Aceasta va fi reacția celor care așteaptă de la poezie mari "rafinamente" intelectuale. Dar ceea ce așteaptă ei nu sunt, de

fapt, finețuri intelectuale, ci complicații intelectuale de genul Nichita Stănescu. Complicații intelectualiste inutile. Lucruri prețioase - pentru ei, lucruri pretențioase - pentru mine. Eu pot să fac - ORICÂND - și ce fac modernistii sau postmodernistii noștri, cel puțin la fel de bine ca ei. Am avut recent de făcut această opțiune - între a scrie un volum de versuri (post)modernist și a scrie unul tradiționalist. Dar volumul (post)modernist, finalizat în proporție de 75% (64 de pagini din cam 80 câte dădea semne că va avea), nu o să apară niciodată. Atașez unul dintre cele mai reușite poeme ale aceluiași volum, poem care a apărut și în ultima pagină a fanzinului "Soluția (ta) pentru România". Intelectualiștii (cei cunoscători) or să sară în sus de bucurie. Vocea lui lanuș peste o muzică de fundal de Emile Verhaeren, cu percuția lui Maiakovski. Ce poate fi mai frumos pentru ei? Dar vă rog să citiți și al doilea poem, "Colind cu zăpadă", în care aveți vocea lui lanuș susținută de corul vocilor credincioșilor ardeleni porniți pe drumul Mărturisirii Nașterii Domnului, din casă în casă. Pentru mine, din toate perspectivele, al doilea poem este mult superior primului. Primul este o construcție lirică elaborată cu un mesaj relativ creștin, al doilea este o adevărată mărturisire de Credință, ridicată pe edificiul Credinței neamului meu.

Așadar, Marius lanuș o să scrie "ca George Coșbuc" (dar acesta e un fals, căci contemporaneitatea unei poezii se măsoară și în funcție de mesajul ei) nu pentru că "atâta poate", cum se vor grăbi să zică intelectualii, ci pentru că pentru Marius lanuș, care știe și ce lucruri le plac intelectualistilor și poate să scrie oricând în linia asta, poezia lui George Coșbuc este vârful poeziei compuse și cântate de neamul său.

Adevărata valoare a unei poezii nu stă în gradul ei de

complicație intelectuală, cum cred unii, ci în finețea (și simplitatea - zic eu) cu care a fost compus și tăiat versul. La complicații intelectuale pot ajunge, prin exercițiu, și cei mai puțin intelgenți sau chiar cei nebuni, dar la limpezimea de cristal și la frumusețea versurilor lui Coșbuc, ale lui Ion Pillat, ale lui Arghezi, ale poeziilor eminesciene de influență populară, puțini pot ajunge.

Dar mă obosesc prea mult să le explic niște lucruri simple unor oameni care, potrivit pretențiilor lor intelectuale, ar trebui să le înțeleagă și singuri.

Trebuie să trimit zece exemplare din volumul de versuri pentru Măicuța Domnului unei credincioase de la Pașcani, care vrea să le dăruiască prietenelor ei. Iertați-mă.

Cele două poezii promise:

ORAȘELE SATANEI ARD SATANIC

Femei înfolfite ca tigresele
ies din cluburi de noapte
cu fumuri de tantra...

Ați vrea să ne-mperechem
pentru câteva avantaje
ca animalele din insula Sumatra?

Această lume e tristă
pentru că nimeni
nu iubește cu adevărat!

În măcelării și pe stradă
cărniuri rotunjite
sunt scoase la mezat...

COLIND CU ZĂPADĂ

În lumina blândă, albă, a amiezii
au venit în taină meșterii zăpezii
și-au țesut cu grijă un covor frumos
ca să-L veselească pe Pruncul Hristos.

Fulgi de nea (*, fulgi de nea*)* îi vestesc sorții
că El nu e (*, că El nu e*) robul morții ! (Bis)

Și-au țesut cu grijă un frumos covor
ca să nu-și rănească Pruncu-al Său picior
și să nimerească magii mândrul loc
unde înflorit-au florile de foc.

Fulgi de nea îi vestesc sorții
că El nu e robul morții !

Ca să nimerească magii mândrul staul
și să-l pună-n față florile de aur.
Să găsească ieslea unde a venit
Cel Ce ne-a salvat cu al Său colind.

Fulgi de nea îi vestesc sorții
că El nu e robul morții !

*(*între paranteze varianta cantabilă.)*

Măsura iubirii aproapelui

Cele mai mari porunci pe care ni le-a lăsat Mântuitorul nostru Iisus Hristos sunt cea a iubirii și cea a milosteniei. Acestea sunt principalele virtuți care trebuiesc cultivate, alături de rugăciunea neistovită, poruncă lăsată mai apoi, de Sfântul Apostol Pavel.

Din păcate, există astăzi tendința de a înlocui aceste virtuți, sau de a sări peste ele și a trece la altele, considerate "superioare". Nevoința, de pildă. Ea vine dintr-un cuvânt al Mântuitorului, care ne-a spus că El nu face Voia Sa, ci Voia Tatălui care l-a trimis pe el. Pe urmele acestui cuvânt, oamenii duhovnicești au creat ideea de "nevoință" căreia i se alătură un arsenal de reguli și precepte care formează baza vieții monahice. O viață dedicată lui Dumnezeu, o viață sfântă. Dar sfințenia ei nu ține doar de împlinirea acestei nevoințe – un număr de metanii zilnic, un număr de participări săptămânale la slujbe, ținerea postului, ascultare față de stareț și mai-marii Bisericii, castitate și sărăcie. Viața noastră nu se poate sfinți fără împlinirea celor mai mari porunci lăsate de Mântuitorul – cea a iubirii de Dumnezeu și de aproapele și cea a milosteniei.

"Nevoința", efortul de supunere, de înfrânare și ridicare a ființei noastre, seamănă cu plivitul unei grădini. Dar acest plivit e zadarnic, dacă în acea grădină vom semăna tot buruienile mândriei și ale ne iubirii. Floarea iubirii nu se dobândește ușor. Nici cea a milosteniei. E infinit mai ușor să faci o sută de metanii pe zi decât să fii milostiv și să ai inima plină de iubire. O spune unul care să străduie, fără să reușească, să dobândească aceste virtuți.

Există un cuvânt greu al Sfântului Apostol Pavel, pe care am reușit să-l înțeleg numai în urma unor experiențe: "Primiți-vă sufletește unul pe altul, cum și Hristos v-a primit pe voi, ca să fiți fi ai Lui Dumnezeu." Să știți că a-l "primi sufletește" pe aproapele nu este deloc o metaforă.

Dimpotrivă, Sfântul Apostol Pavel vorbește despre o stare absolut concretă. Am simțit doar de două ori în viață această stare, această iubire arătată de alt suflet sufletului meu. Prima dată la Bruxelles, la Biserica Sfântul Nicolae. Îi dădusem o carte a mea unei fete, iar în următoarea Duminică, atunci când s-a ivit prilejul, la o tămâiere dinaintea de începerea Liturghiei, m-am uitat, poate cam prea curios la acea tânără studentă. Ceea ce am simțit a fost extraordinar: această tânără, S., parcă îmi îmbrățișa sufletul cu sufletul ei. Din păcate, deși ea și-ar fi dorit să dezvoltăm o relație de prietenie, am fost nevoit să mă rup de ea, ca să nu îmi încolțească în minte gânduri nelalocul lor.

A doua oară când am simțit clar ce înseamnă această "primire sufletească" a aproapelui, a fost la Simpozionul dedicat memoriei Părintelui Iustin Pârvu. M-am uitat oarecum cu drag la o credincioasă care ședea la o masă cu fața către mine. Ea a părut că nu mă observă. Dar mai apoi, când privirile noastre s-au întâlnit, am simțit iar acea primire sufletească despre care vorbea Sfântul Apostol Pavel. Mi-am plecat privirile, neștiind ce să fac sau cum să răspund acelei iubiri extraordinare. Deși fata aceasta era mai apropiată de vârsta mea decât studenta de la Bruxelles, motivul retragerii în mine a ținut și de faptul că sunt hotărât să rămân în cuvântul pe care mi l-au spus câțiva Părinți mai înduhovniciți: ori cu soția mea, ori fără. Dar nu știu dacă nu cumva nu am greșit. Și m-am întrebat asta chiar și atunci, imediat după acest schimb de priviri. Probabil că ar fi trebuit să ofer și eu aceeași primire/iubire sufletească, măcar pentru acel moment. Dar cum să ofer ceea ce nu ai?

Această "primire sufletească", această îmbrățișare cu sufletul tău a sufletului celui la care privești, iar descrierea este foarte exactă, îmi este cu desăvârșire străină, cred.

Cum să o dobândesc?

Fac și eu metanii și încerc să urc pe scara nevoinței, dar

simt că îmi lipsește ceva mult mai important. Îmi lipsește, dacă pot spune așa, "măsura iubirii aproapelui". Observ asta și când fac milostenie. Dacă cel care cere e țigan, îi dau mai puțin sau chiar îi spun câte ceva când îi dau. Cât de departe sunt de acel Părinte din Pateric care îl duse pe diavol, prefăcut într-un cerșetor șchiop, în spate până la piață, îi dăduse și toți banii obținuți din vânzarea împletiturilor lui, ba chiar, dacă nu mă înșel, îl mai duse în spate și înapoi, până în locul de unde îl luase, nerămânând cu nimic pentru el, în afara acestei fapte bune. Bună, pentru că el nu știa că acela e necuratul și nici măcar nu își pusese problema asta. Îi dăduse aceluia tot ce îi ceruse, dovedind că posedă această măsură înfricoșătoare, Dumnezeiască, măsura iubirii aproapelui.

P.S.: Ca să nu las vreun înțeles greșit să se cuibărească în mințile cititorilor trebuie să precizez că primirea sufletească foarte concretă despre care vorbesc nu cred că are legătură cu iubirea dintre bărbat și femeie, chiar dacă eu am avut parte de această îmbrățișare sufletească din partea unor femei.

Adenda:

Fie ca Iisus Hristos, Fiul Lui Dumnezeu, să le împlânzească mințile tuturor oamenilor

Mă pun în genunchi în fața Ta, Dumnezeule Viu! Gândurile mele au fost gândurile furnicii! Am urât pentru că nu înțelegeam! Doamne, azi sunt un om care știe să deosebească energiile — și mă folosești la asta, știi...

Mintea mea sărmană nu te poate cuprinde, Dumnezeule Mare! Puterea Ta e înspăimântătoare! Gândurile Tale sunt Infinite!

Un miliard de miliarde de oameni cu un miliard de miliarde de calculatoare cu un miliard de miliarde de yottabiți sunt un mușuroi de furnici care cară grăunțe uscate în praful de la picioarele Tale!

Tu ești Sufletul Luminii! Tu ești Nemărginit! Și asta nu te împiedică să fii lângă fiecare! Ce prost am fost, Doamne!

Toate versurile mele nu valorează nici cât o tresărire a celui mai mic gând al tău. Și sunt în același timp atât de importante! Mintea mea nu înțelege, dar sufletul — DA!

Da, gândurile mele sunt umbra furnicii pe lângă Gândurile Tale! Poezia mea nu valorează nimic pe lângă Poezia Ta, înaltă, amețitoare.

Îți mulțumesc că m-ai învățat să scriu curat și să nu zăpăcesc mințile oamenilor cu drăcovenii... Dar poezia mea nu înseamnă nimic pe lângă Poezia Ta, limpede și amețitoare! Trebuia doar să încerc să înțeleg Sistemul Tău! E SCRIS!

Sper ca măcar exemplul meu să le fie de folos oame-

nilor... Acuma ÎNȚELEG — ar trebui să le mulțumesc lui Lefter și altora ca el care trăgeau sfori ca oamenii să nu mă mai publice / dea pe post / (re)cunoască — ar fi trebuit SĂ-I IUBESC pe toți acești oameni care m-au ținut departe de demon fără să o știe... (Dar chiar nu au știut?)

DUMNEZEULE MARE!!! Nici eu n-am știut să-ți mulțumesc pentru toată iubirea Asta Uriașă! Mi le-ai răbdad pe toate și ai rămas lângă mine !... E IMPOSIBIL !!!

Cum ai putut să mă iubești ATÂT??? Eu nu am meritat asta... poate doar în liceu — la crucea de lumânări sau în piesa aia pe care o mai știe doar George Gorcea, dar astea au fost demult...

Eu, în locul Tău, aș fi dat cu mine de pământ de o sută de ori și de o mie de ori — în fiecare zi dată mie de Tine...

M-am scăldat în balta răutății... M-am tăvălit în ură... Nu am înțeles nimic din ce faci Tu pe lumea asta... Dar dacă mai am o șansă, dă-mi-o. Dacă mă mai poți iubi, iubește-mă. lubește-mă ca pe un pui de animal bezmetic care își freacă țeasta de glezna ta fără să poată înțelege tot ce faci. Dacă mai poți să-mi mângii mintea, fă-o.

Sunt copilul Tău. M-ai iubit întotdeauna. Iartă-mă.

Cuprins

Îmi reneg toate scrierile de până acum	5
Apărați-vă sufletele	6
Diavolul a pierdut o luptă la Chișinău	8
Cu frâne bune	10
Un om pe care l-am lăsat într-o intersecție	12
Grăunța care a rodit	14
Întoarcerea fiului risipitor	16
Cum face crocodilul?	18
O scenă din Biserica „Sfântul Nicolae” de la Drăgănescu	20
Ce vor securiștii de la Părintele Savatie?	22
Unde să pleci pentru totdeauna?	24
„Nenea cel nou al lui mama”...	26
Presa ca strigăt de ajutor	28
De la „Biserica Scriitorilor” la Socola	29
Un răspuns la o întrebare pe care puțini și-o mai pun	31
Ce ar trebui să-I cerem Lui Dumnezeu?	33
O noapte și o dimineață	35
Trezirea din beția păcatului	40
Ca-n cer!	41
Grădina cu mere mușcate	42
Să nu-i judecăm pe preoții căzuți (1)	44
Duhul cel bun și duhul cel rău al medicinei	46
Maica Domnului de la Gura Humorului. Îndurerata.	49
Ortodoxia și viitorul nostru lumesc	52
Un urcuș pe Muntele Credinței	54
Milostenia — un pas către jertfă	56
De ce e bună Oastea Domnului	59

57 de lei!	65
De ce e bine să plătim zeciuală	66
Din nou despre zeciuală	70
„Cercați duhurile!”	72
O schimbare de perspectivă	75
Lecțiile Părintelui Cleopa	77
Experiența veroneză	84
Un copil traversează strada în frig	93
Ispită cu repetiție	97
O clarvăzătoare de la Cislău	112
O lume minunată	119
Binecuvântarea unui lerarh	121
Scrisoare către confracții mei scriitori	135
Nu poți păcătui fără să te doară	139
Cum să-i iubim pe cei de lângă noi?	141
Trebuie să-i pedepsim pe evrei?	145
Dovezi pentru credință	147
Dovezi pentru credință. Completare. Scurtă scrisoare pentru Andreea M.	149
Dovezi pentru credință 2	152
Cheia întunericului	155
„Ochii lor sunt închiși și nu pot să vadă” (Isaia 44, 18)	158
Scrisoare unor foști prieteni robiți păcatului	159
Soluția lui Benone Maxim pentru România	161
Radu Nicoleta	165
Irma H...	167
Despre Sfântul Maslu	168
Duhul Sfânt nu se transmite prin televizor	169
Domnul Hristos a luat asupra Sa păcatele noastre?	170
Despre salvarea tâlharului de pe cruce	171
Scrisoare unui cititor care îmi reproșează „lipsa de constanță”	174

Lacrimile Părintelui Arsenie	177
Despre „poezia irațională”	178
Libertatea: mod de folosire	182
Măicuța Domnului și Sfântul Nicolae	188
Un gunoi al ființei mele: mândria	190
Scrisoare unui poet de la Iași care mă consideră „profet”	191
Un mare prost care se joacă cu diavolul	193
ROMANIA – BELGICĂ ȘI RETUR sau...	197
Actele biometrice și lepădarea Credinței	218
Pentru întoarcerea Acasă a literaturii “române”	221
Măsura iubirii aproapelui	233
Fie ca Iisus Hristos, Fiul Lui Dumnezeu, să le îmblân- zească mințile tuturor oamenilor	236